

„Okos,
szívhez szóló
és végtelenül
elbűvölő.”

—BECKY
ALBERTALI

„Jack King
a hős, akire
vártunk.”

—ANGIE
THOMAS

OPPOSITE OF ALWAYS

a végzet ellen

justin a. reynolds

fine
selection

JUSTIN A. REYNOLDS

OPPOSITE OF ALWAYS

a végzet ellen

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Írta: Justin A. Reynolds

A mű eredeti címe: Opposite of Always

Copyright © 2019 by This Just In LLC

Fordította: Füleki Anna Lili

A szöveget gondozta: Burján Monika

A művet eredetileg kiadta:

Katherine Tegen Books, an imprint of HarperCollins Publishers

Cover art © 2019 by Stephanie Singleton

Cover design by Erin Fitzsimmons

ISSN 2060-4769

EPUB ISBN 978-963-561-646-6

MOBI ISBN 9789-63-561-647-3

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2021-ben

Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor, Tamaskó Dávid

Korrektorok: Deák Dóri, Széll Katalin

*k-nak és b-nek szívem minden szeretetével,
és azoknak a szeretteinknek, akiket elveszítettünk*

Szóval.

Ismered azt a mondást, hogy „az idő mindent legyűr”?

Ez annak a története, mikor az időt gyúrták le.

Hogyan ne ments meg senkit

Az arcomat épp egy járőrközi csomagtartójának nyomják, mikor Kate harmadjára hal meg. A doboz, aminek meg kellett volna mentenie az életét, összenyomva hever a lábamnál.

Megtanultam pár dolgot időközben.

Például: *ne vesztegesd az idődet ruhákra.*

Hideg van kint, határozottan rám férne egy pulóver. Ehelyett rövid ujjú pólót, rövid, skót kockás pizsamanadrágot és a fűnyíráshoz használt leharcolt tornacipőmet viselem. Utóbbi belseje nedves, és a jobb cipőmbé ragadt kis fűcsomó piszkálja a lábujjaimat, de nem volt idő zoknit húzni. A zokni és az időjárásnak megfelelő öltözet luxusnak számít. Időt kell szánni rájuk. És nekem nincs vesztegetni való időm.

Ma este nincs.

Soha nincs.

Mert az első számú és legfontosabb lecke a következő: *utazhatsz az időben, amennyit csak akarsz, de ez nem menti meg az embereket, akiket szeretsz.*

Negyvenöt perccel korábban

A rendőrök már ott vannak.

Az autójuk üresjáratban várakozik a sürgősségi ajtaja mellett.

Van rá esély, hogy értem jöttek, de már nem fordulhatok vissza. A tizedmásodpercek is számítanak. Felkapom a kis csomagot az anyósülésről, és kiugrok a kocsiból. Feltépem a dobozt, a tartalmát a tornacipőmbé gyömöszölöm. Megszaporázom a lépteimet.

Korábban kellett volna elindulnom.

Vagy száz dolgot kellett volna ez alkalommal máshogy csinálnom.

Belököm az ajtót, és közben azt mantrázom magamban, *Csak juss el a lifthez, aztán fel a negyedikre*, mikor hirtelen fejjel nekiszaladok egy falnak. Egy körülbelül száznegyven kilós, húsból és gumibotból álló falnak.

Á, ez bizonyára a sofőr lesz.

Hajszál híján a nedves padlóra zuhanok, de a rendőr a pólómnál fogva megragad.

– Elkaptam – dörmögi a vállára erősített adóvevőbe. – Kifelé! – utasít, és fél kézzel kinyitja az ajtót, míg a másikkal a fegyverét szorongatja. – Gyerünk kölyök, nyomás!

Mindenféle gondolatok cikáznak át a fejemen, bátor, hősie gondolatok. Felmerül bennem, hogy ellököm magamtól a rendőrt, és felrohanok a lépcsőn, vagy az utolsó pillanatban még épp becsusszanok a liftbe. De végül csak állok terpeszben, a kezeim a hátam mögött, összebilincselve.

Egy részem azon töpreng, tűnődik, reménykedik: talán ez az. Ez a megoldás. Nem szabad ott lennem. Ha nem vagyok ott, túlélheti.

Elhadarják a bűneimet, de a betörés szó után már oda se figyelek. Nem vesződök magyarázkodással, hiszen hogyan is magyarázhatnád el, hogy a jövőből jöttél?

– ...tisztában vagy a jogaiddal. – Inkább mondják, mint kérdezik.

Bólintok, a csomagtartó fémje hidegen tapad az arcomhoz.

– Van nálad valami? Fegyver, drog, hasonlók? – kérdezi a nagydarab rendőr.

– Nem – hazudom. Mert nem mondhatok igazat. Most nem. Durva kezek tapogatják végig a testemet. A nagydarab csörögve halássza ki a kulcsaimat a zsebemből. Aztán elveszi a tárcámat.

– Semmi érdekes – közli a társával, egy rendőrnővel.

– Vetesd le vele a cipőjét! – javasolja a nő.

Kis híján összecsuklik a térdem.

– Kérem – esedezem –, csak hadd menjek be! A barátnőm haldoklik. Kérdezzék meg az orvosát, a nővéreket. Kérem. Csak öt percre. Kérem. Legyen szívük! Csak hadd lássam öt percre, azután börtönbe hurcolhatnak, hagyhatnak ott megrohadni, amit csak akarnak. Kérem. Gondoljanak a gyerekeikre! Van gyerekük? Ha a halálos ágyán lenne, ugye nem akarnák, hogy egyedül legyen? Kérem. Kérem!

Megkísérlek térdre rogyini a könyörgéshez, de nem egyszerű, mikor fizikailag visszatartanak. A rendőr, aki megbilincselte, a másokra pillant, mire a piszkosszőke hajú, vérekes szemű nő olyan módon sóhajt fel, ahogy minden bizonnyal az anyává válás első napján tanul meg az ember. De aztán bólint. És leveszik a bilincset.

Ami egészen hihetetlen.

– Ne csinálj hülyeséget, kölyök! – Ezt úgy mondja a rendőr, hogy biztos lehetek benne, ő már érzi, hülyeséget fogok csinálni.

– Öt perc – mondja –, nem több.

Közrefognak, ahogy végigmegyünk a csúszós linóleumú folyosón, majd beszállunk a liftbe, ahol érezhetően hipóval próbálták elnyomni a húgyszagot, aztán fel a negyedikre. Közben biztosítanak afelől, ha bármivel is próbálkoznék, kérdés nélkül kifektetnek. De nem fogok elfutni. Újra az órámra pillantok. Még van remény.

Csakhogy a lift vagy húsz másodpercig hezitál, mielőtt végre kinyílna az ajtaja. Aztán meg kénytelenek vagyunk kitérőt tenni egy másik folyosó felé, egy takarító ugyanis épp a felmosás közepén tart, és úgy tűnik, szörnyen komolyan veszi a munkáját, mert kiabálni és hadonászni kezd, ahogy közeledünk. A rendőrök bocsánatkérően motyognak valamit, de a férfi mérgesen egy másik útvonal felé irányít minket, ami akár A Világ Lehető Leghosszabb Kerülője címet is viselhetné.

Próbálom elmagyarázni, hogy most nincs idő kerülőkre, vánszorgó liftekre, nedves padlót jelző táblákra. De rám se hederítenek. És mire végre odaérünk, már majdnem túl késő.

Kate már majdnem örökre eltűnt.

– Nicsak, ki van itt! – mondja álmosan pislogva. A sarokban lévő szék, amin rendszerint az anyja gubbaszt, most üresen áll. A lábánál egy összegyűrt takaró hever a földön. Az ablakpárkányon rúzsnyomos papírpohár.

– Szia – köszönök. Egy pillanatra elcsodálkozom azon, milyen kicsinek tűnik. A szoba csendjét csak az orrába áramló oxigén sziszegése és az infúzió csöpögése töri meg.

– Mennyi az idő? – kérdezi hunyorogva. Még hajnali háromkor, egy kórházi ágyon fekve is gyönyörű.

– Nincs sok időnk.

Zavart grimaszt vág.

– Miről beszélsz? – hajol előre az ágyban, aztán összerezzen,

ahogy a vállam mögé pillant. – Látom, a rendőrséget is magaddal hoztad. Érdekes húzás. Te aztán tudod, milyen egy hatásos belépő, Jack King.

Visszanézek a rendőrökre.

– Ne haragudj miattuk!

– Ugye tudod, hogy nem vagy normális?

– El tudom képzelni, hogyan juthattál erre a következtetésre, igen – mosolygok.

– *Öt* – emlékeztet a rendőrnő.

Kate a fejét csóválja.

– Jack, mit keresel te itt? Nem értem, ember. Valami beteg vonzódásod van a kórházakhoz, erről van szó? Vagy a beteg lányoktól indulsz be?

– Azért jöttem, hogy elmondjam... – Elcsuklik a hangom, hiszen nem azért vagyok itt, hogy *mondjak* bármit.

– Mit, Jack?

– Azt hiszem, most már tudom, mit kell tennem. Szerintem rájöttem. Végre.

– Okééééé – mondja, és felszalad a szemöldöke. Egyértelműen csak összezavarom. Hát persze. Hiszen ennek az egésznek semmi értelme.

– Rendbe fogsz jönni, Kate. Minden rendben lesz.

Elfordul.

– Mindenki ezt hajtogatja, de csak hazudnak. Te ne hazudj nekem, Jack! Ellentétben... – Félbehagyja a mondatot, mikor meglátja, mi van a kezemben.

Mert az utóbbi húsz másodpercben azon ügyködtem, hogy kihalásszam a cipőmből. És most nálam van.

– Jack – emeli meg a hangját –, Jack, mi a fene...?

Még mielőtt befejezhetné, felrántom a takaróját, és a combjába

döföm az injekciót. Úgy lendül előre, mintha áramot vezettek volna belé.

A rendőrök a földre löknek, szitokszavakat kiabálnak a fülembe, zeng tőlük a szoba.

– Mi a...? Mi a francot műveltél, kölyök? Mi a fészkes fene volt az?

– Valaki segítsen! – A rendőrnő kiabálva ront ki a folyosóra. – Orvosra van szükségünk! Orvost ide!

A nagydarab olyan erővel nyomja a linóleumpadlóhoz az arcomat, hogy csoda, hogy nem folyik ki az agyam a szememen keresztül. Lábakat látok besietni a szobába. Mindenki kiabál és sikoltozik, ráznak és faggatnak, hogy mit fecskendeztem a lányba, milyen gyógyszer volt, de őszintén szólva, ha akarnám, se tudnám igazán elmagyarázni. De nem akarom. Mert ez volt az egyetlen dolog, amit tehettem. Az egyetlen lehetőség.

Amíg az orvosok tülekedve próbálják megmenteni az életét, a rendőrök kirángatnak a vizes folyosóra, aztán végig az előcsarnokon, végül ki az éjszakába.

Tisztában vagyok vele, hogy ha megmoccanok, vagy akár csak túl mély lélegzetet veszek, valószínűleg le fognak lőni. Vagy legalábbis kiütnek egy időre. De nem számít. Mert Kate szobájából kifelé jövet sikerült rápillantanom az órára. És ha a dolgok úgy történnek, mint eddig, akkor Kate életben marad, vagy pillanatokon belül újrakezdődik minden.

Úgy tűnik, a rendőr előszeretettel nyomja az arcomat különböző felületekhez, mert ismét a járőrautóhoz passzírozva találom magam. Van egy olyan érzésem, hogy ez alkalommal alaposabban fog megmotozni.

– Ha az a lány meghal, én...

Mielőtt azonban befejezhetné, én már érzem. Behunyom a szemem. Érzem, ahogy elfogy körülöttem a levegő, a gravitáció úgy

szakad el tőlem, mint valami ejtőernyő. A remegés még rosszabb, mint legutóbb. Alig bírok talpon maradni. A testemen erőt vesz az erőszakos vibrálás.

– Kölyök, mondd, jól vagy? – A rendőr odakiált a társának, hogy hozzon segítséget, mire az eszeveszett tempóban rohan befelé, aminek semmi értelme. Nem fog időben visszaérni. Ha meg tudnék szólalni, mondanám, hogy ne aggódjanak. Hogy nem haldoklom. Ez csak átmeneti állapot. Hogy csak próbáltam megmenteni. Nem mintha értenék. Nem mintha én érteném. Mikor először történt, azt hittem vége. De most.

Nem tudom, hogyan magyarázhatnám el, talán leginkább olyan, mintha a testem kilövésre készülne. Már ha a testem egy elképesztően fejlett űrrepülőgép lenne, és az űrrepülőgépek az időben is utaznának, nem csak az űrben.

– Kölyök, ide figyelj, mondj valamit! Szerintem rohama van. Kölyök! Kölyök!

Ja, igen, kettes számú lecke:

Az időutazás fájdalmas dolog.

A KEZDET KEZDETE

A tapasztalatlanság tapasztalata

Az emberek szeretik azt mondogatni, hogy „mindenkire vár egy nagy ő”.

Ez olyan szöveg, aminek elvileg jobb kedvre kellene derítenie. Olyasmi, amivel anyukád vigasztal, miután csúnya véget ért egy kapcsolatod, vagy az egyébként szótlan apukád mormogja, mielőtt a lapockádra csapva bejelenti: „jót beszélgettünk”. De nagyjából igaz. Ha belegondolsz, hány ember nyüzsög ezen a bolygón, kell lennie valakinek, akivel tökéletesen összeillesz, nem? Valakinek, aki miatt képes vagy olyan hatalmas örültségeket mondani, mint „Örökké szeretni foglak”, vagy „Alig várom, hogy megismerhessem a szüleidet”, vagy „Ó, igen, határozottan jó ötlet egymás nevét a nyakunkra tetováltatnunk!”. A probléma csak annyi, hogy nyamvadt kis életünk nagy része valaki más „nagy ő”-jének az üldözésével telik, és az időnek talán a harmadát – ha szerencsések vagyunk – töltjük azzal, akit ténylegesen nekünk szánt az ég. Már ha nem maradunk le róla teljesen.

Vegyünk például engem.

Szakértő vagyok az *éppen lemaradásban* – legyen szó álmain nőjéről, az osztályelső pozíciójáról vagy bármilyen sportcsapatba való bejutásról. (Mindet megpróbáltam. Egy elkeseredett pillanatomban még kabalafigurának is jelentkeztem. Mint kiderült, „Kabalarry” Larry Koviak sokkal profibban tud buk fencezni nálam.) Ja, és persze a különböző iskolai klubokat is próbáltam, odáig

jutottam, hogy *éppen* nem fértem be a csapatba. Ami vicces, mert én abban a hitben éltem, hogy az ilyen klubokhoz bárki szabadon csatlakozhat (újabb dolog, amit hozzáadhatunk az Ezekkel Kapcsolatban Jack Teljesen És Egyértelműen Tévedett listához). A lényeg, hogy legyen szó bármiről, biztos lehetsz benne, hogy nekem sikerült éppen lemaradnom róla, még ha gyakran csak egy hajszálon múlt is. Mostanra komoly szaktekintély lettem a Majdnem területén, közel tizennyolc évnyi tapasztalattal a hátam mögött.

Ha esetleg még több bizonyítékra vágysz, gyere, nézz körül velem a padlásunkon. Tulajdonképpen az egész egy nagy oltár a Szép Próbálkozások isteneinek, vagy ahogy én hívom, Ami Jack Majdnem Volt, De Sosem Lesz Elképesztő Múzeuma. Van itt kifogástalan állapotban lévő gördeszka, arról a nyárról, mikor majdnem félprofi deszkás lettem. Varrógép, amiről mindenkinek azt hazudtam, anyukámé, pedig valójában abból az időszakomból maradt, mikor pár évad erejéig hatalmas rajongója voltam a *Project Runway*nek, tudod, annak a ruhatervezéssel foglalkozó tévéshow-nak. Disc golf felszerelés, antik üveggolyó-gyűjtemény, egy láda, tele apró, befejezetlen áramkörökkel, egy dobozban az összes létező Super Nintendo-játék, egy koporsóméretű tartály, ami az első (és egyetlen) kísérletem az időgép megalkotására (ne is kérdezd!), és végül egy különleges dobócsillagkészlet, amit soha nem használtam (komolyan, ne kérdezd!).

Majdnem, majdnem, majdnem, majdnem, majdn...

Érted.

Azzal szoktam viccelődni, hogy a szüleim valami látnoki sugallatra, adták nekem a Jack Ellison King ¹ nevet.

A Jack betűszó lehetne arra, hogy jó Akármiben... csak kevésbé.

Persze anyukám ilyenkor folyton emlékeztet rá, hogy valójában

két nagy emberről kaptam a nevem: Jackie Robinsonról, arról a férfiről, aki elsőként válhatott profi sportolóvá a sötét bőrszíne ellenére, és Ralph Ellisonról, aki író és tudós volt, és leginkább a *Láthatatlan ember* című művéről ismert.

Egyke vagyok. A szüleim már nem voltak fiatalok, mikor megszülettem, évekig keményen próbálkoztak, majd mikor már feladtak minden reményt... nos, akkor jöttem én. Anyukám Csodának akart elnevezni, de apukám (akiből általában nem a józan ész beszél, de itt hajlandó volt kivételt tenni) közbelépett: *azt szeretnéd, hogy Csodát mindennap elpáholják, drágám?*

Tehát a Jackie Ellison nyert.

Amiről úgy gondolom, egyszerre ékes példája a lehető legjobb és legrosszabb szülői magatartásnak.

Mert egyrészt fantasztikus a tudat, hogy a névadóim ilyen elképesztő emberek. Nagy kitüntetés. Egyfajta kiváltság.

Viszont amibe a szüleim valószínűleg nem gondoltak bele, az a jó nagy adag nyomás, amit ezzel az én szörnyen keskeny vállaimra helyeztek.

Szóval, ja, ez is ott van.

Akárhogy is.

Jack King vagyok. Az az elnyűtt flaneldzseki, borostás srác, aki egy népes bulin a nappaliba vezető lépcső alján ücsörög, és üres pohárral a kezében félig-meddig a kosármeccset figyeli a tévében, de leginkább csak a konyhába bámul, ahol ott van...

Mindig ugyanaz a lány.

Jillian.

Mikor feliratkoztunk erre az egyetemlátogatásra, úgy képzeltem, hogy végre kicsit kettesben lehetünk Jilliannel. Hogy, ha együtt

töltjük a hétvégét, végre rájön, mennyire elbűvölő (vagy olyasmi) és (egészen) menő és (viszonylag) érdekes is vagyok. Hogy több vagyok, mint szimplán „jó barátom, Jack”, érted?

De ehelyett félórája egyedül ülök itt, bár azért nem vagyok teljesen egyedül, hiszen egészen sokan vannak, akik folyton belém botlanak, miközben felfelé vagy éppen lefelé igyekeznek a lépcsőn. Esküszöm, normális esetben nem vagyok ilyen béna, ilyen antiszociális.

Engedd meg, hogy megmagyarázzam.

¹ A king magyarul királyt jelent.

A nagyon kedvelni rövid története

Jilliannel a legjobb barátok vagyunk. A gimi első évében találkoztunk, szó szerint egymásba botlottunk (nem is lehetne nagyobb klisé, ugye?). A hátizsákunk teljes tartalma a folyósó padlóján végezte. Segítettem neki összeszedni a könyveit, és felállás közben sikeresen elkerültük, hogy összefejeljünk, de aztán én (idióta) ráléptem a hátizsákja pántjára, mire ő megint a földön végezte. Ha a feszengés fegyver lenne, az enyém már rég nem a kábító kategória volna, határozottan ölni lehetne vele. Pár gyerek megállt bámészkodni és nevetni, én meg csak álltam ott, elárasztva Jilliant a bocsánatkéréseimmel.

De ő egyszerűen felpattant, rámordult a közönségünkre, hogy táguljanak onnét, és bemutatkozott.

– Jack és Jill, mint a mondókában – raktam össze.

– Haha – mosolyodott el –, milyen sorsszerű.

– Bocsi, hogy nem estem el utánad én is. – Túlságosan elégedett voltam a frappáns válaszzal, csak órákkal később jöttem rá, hogy a mondókában valójában Jack bukik fel előbb, és Jill utána.

De úgy tűnt, Jilliant nem zavarja ez az apró eltérés.

– Bármikor megpróbálhatjuk újra – mondta, majd még ragyogóbb mosollyal hozzátette: – Mármint a felbukás részét.

Már akkor tudtam, hogy valami bámulatos dolog kezdete lehet ez. De mivel a *majdnem* állandó elem az életemben, naná, hogy nem lett. Mondanom sem kell, három héttel később Jilliannek barátja

volt.

Most talán azt gondolod: kit érdekel, hogy barátja van, Jack? Mondd el neki, mit érzel! Hadd hozza meg ő a döntést. De az egész „barátom van” dolog támadhatatlan erődként magasodott fölém. Amolyan igazi erődítményként, a tetőn mesterlövészekkel, mozgásérzékelő lézerekkel, támadásra kiképzett dinoszauruszokkal és egy gőzölgő, forró lávával teli várárokkal – szóval bevehetetlenül.

Ugyanis – és most jön a nagy csavar – Jillian barátja Francisco „Franny” Hogan, az én másik legjobb barátom.

Tudom, *tudom*.

És bár mondhatnám, hogy ez egy olyan történet, ahol a srác (Franny) nem értékeli, amiye van, rondán bánik a barátnőjével (Jilliannel), és egyáltalán nem érdemli meg őt! Vagy hogy gonosz módon hátba szúrt, és lenyúlta szívem hölgyét. De Frannynek fogalma se volt róla, hogy Jillian tetszik nekem.

Az igazság az, hogy Franny jó srác – a fenébe is, fantasztikus srác. Ha választanom kéne valakit magam helyett, hogy Jilliannel legyen – mondjuk, ha együtt lennénk Jilliannel, és azt a játékot játszánánk, amikor választanod kell valakit a barátaid közül, hogy az esetleges korai kimúlásod esetén átvegye a helyed –, Frannyt választanám, nem is kérdés. Ő gondját viselné. Szeretné. (Ez elég beteg játék, ugye? Inkább ne is játsszuk többet.)

A lényeg, hogy ők egy pár. Méghozzá elképesztő pár. És én örülök nekik. Eszembe se jutna olyat tenni, ami veszélyeztetné a kapcsolatukat. Nem, én támogatom a Jillian–Franny-kapcsolatot. Én vagyok a legjobb harmadik kerék, az alábecsült tizenegyedik lábujj, a felesleges harmadik mellbimbó.

Egészen ma estig.

Esetleg.

Talán.

Valószínűleg nem.
Soha.

Az a helyzet a lépcsőkkel, hogy felfelé és lefelé is visznek

– Bocsi, tesó, de kissé eltorlaszolod a lépcsőt – szólal meg egy hang a hátam mögött.

– Mi? – fordulok hátra.

Egy ragyogó szemű lány az, vállig érő, göndör hajjal. Egy olyan pulóveranyagú ruhát visel – bár azt hiszem inkább csak egy hatalmas pulóvert fogott össze egy vékony övvel a derekán. Felismerem még korábbi, ő a diákközpont idegenvezetője.

– Nem lehet tőled elférni a lépcsőn. Egészen gyakorlott emberi gátnak tűnsz.

– Bocsi – motyogom.

Odébb csúszok.

– Óóó, egy mozgó gát! – tapsol meg. – Ragyogó.

– Meglepetés – mondom.

Várom, hogy folytassa az útját lefelé, de nem mozdul.

– Ha ennyire bejön neked, megpróbálhatnál beszélni vele.

– Hm?

– Állítólag, ha *beszélsz valakivel*, az segít neki észrevenni, hogy létezel. Tudod, szemben azzal, mikor csak bámulsz rá, mint valami háborodott sorozatgyilkos.

– Ellentétben a *nem* háborodott sorozatgyilkossal – mondom a vállam felett.

– Bingó! – csettint.

Grimaszolok egyet.

– Nem tudom, miről beszélsz. – Persze pontosan tudom, hogy miről beszél, de kellemetlenül érint, hogy ennyire átlátszó vagyok.

– Az egész túra alatt rajta lógtál, ember.

– Tényleg?

– Mint valami kullancs.

– De jó, köszü.

– Csak azt mondom, irány a konyha, és beszélj a lánnyal! – vigyorog.

– Nem szükséges. Rengetegszer beszélgetek vele. Ő a legjobb barátom.

– Azta, szóval a legjobb barátok vagytok, és fogalma sincs róla, hogy bele vagy esve?

Ez a lány szörnyen hangos. Értem én, hogy egy buliban vagyunk, de olyan hangerőt használ, mintha azt jelentené be, hogy azonnal evakuálni kell. Majdnem rápisszegek, de az ember elidegeníthetetlen jogai közé tartozik, hogy lepisszegés nélkül beszélhessen, olyan ez, mint a boldogsághoz való jog.

– Nem vagyok belé szerelmes, oké? – suttogom.

Közelebb hajol.

– Mi?

– Nem vagyok belé szerelmes – ismétlem.

– Nem hallak. Miért suttogsz?

Visszatérek a normális hangerőmhöz.

– Azt mondtam, nem vagyok belé szerelmes. Csak kedves lány, ennyi az egész.

– Egyértelműen ez a te bajod. *Túlságosan* kedves vagy. Most komolyan, a tökéletes alkalomra vársz, hogy elmondhasd ennek a lánynak, hogyan is érzel, már vagy... – Megáll, hogy megmondhassam, mióta is.

– Három éve.

A homlokára csap.

– Jó ég, *három év* telt el, és fogalma sincs, hogy legszívesebben rávetnéd magad?

– Szeretem lassúra venni a dolgokat.

– Naná, hogy szereted. Ha ebben az ütemben haladsz, az utolsó reményed, hogy rájönnek, hogyan tudják lefagyasztani az emberi testet, akkor kétszáz év múlva kiolvaszthatnak, és végre megkérheted, hogy legyen a csajod. De tudod, csak rögtön azután, miután letoltad azt az egész kamu ásítás és nyújtózkodás koreográfiát, hogy átkarolhasd a vállát. Kicsit sem feltűnő, jegyzem meg. Spoiler, *egyáltalán nem* fog rá számítani.

– Hahaha. Figyelj, értékelem a lelkesítő beszédet, de ha nem bánod...

Ez az a pont, mikor ez a lány, ahelyett, hogy folytatná útját a lépcsőn, letelepszik mellém. Most, hogy egyesítettük erőinket, hivatalosan is teljesen eltorlaszoljuk a második emeletre vezető utat. Senki nem megy pisilni, amíg mi itt vagyunk.

– Kate vagyok – nyújt kezet. Ami elég kínos, mert a lépcsőn ülve nincs elég hely, hogy odanyújtsam az enyémet.

– Jack – mondom, miközben megvalósítom a legügyetlenebb kézfogást, amit valaha látott a világ. – Jack King.

– Mindig a teljes neveddel mutatkozol be, ha új emberrel találkozol?

– Nem. Csak a menő idegenvezetőknek jár a teljes bemutatkozás.

– Ah! – vigyorog. – Nos, örülök, hogy megismerhetlek, Jack King.

– Én úgyszintén, kedves...

– Kate.

– *Csak* Kate, mi?

– Egyelőre.

– Vagy úgy.
– Meg kell őrizni a titokzatosságot, nem igaz?
– Nem is tudom. Nem nagyon kedvelem a titokzatoskodást. Én inkább nyitott könyv típus vagyok.
– Szóval *Jack* és *King*. Elég egyedi.
– Csak a királynőmet keresem... – Amint kimondom, már meg is bánom.

Kate-ből kirobban a nevetés, nekem pedig lángba borul az arcom.
– Esküszöm, ezt még soha nem mondtam.
Megcsóválja a fejét.
– Pedig elég gyorsan rávágta.
– Komolyan mondom...
– Nem biztos, hogy hiszek neked, Jack.
– Remek. Tizenöt perc telt el, és máris megjelent a bizalmatlanság a kapcsolatunkban. Normális esetben ezt igyekszem a második beszélgetésre tartogatni, de hát...

Felkuncog.
– Szóval, figyi, Jack King, nem akarok tréfát űzni belőled, oké? De úgy érzem, rád férne egy kis segítség valakitől, aki ért a női nemhez.
– És te segítesz nekem felvenni a kapcsolatot ezzel a valakivel?
– Hé! – Kate a vállamba öklöz. Kicsit fáj, de úgy teszek, mintha meg se kottyanna.

– Rendben, Szerелеmdoktornő, mit javasol?
Kate megint elneveti magát.
– Őszintén szólva, halvány fogalmam sincs. Még magam is csak a Szerелеmdoktor várójáig jutottam el, szóval...
– Hát, a legjobb részt még nem is tudod – mondom. Most már én is nevetek, részben azon, hogy egy idegen megerősítése kellett, hogy tényleg elhiggyem, amit igazából már amúgy is tudtam (hogy tényleg túl bonyolultak a dolgok köztem és Jillian között), részben

pedig azért, mert ha nem nevetek, akkor valószínűleg sírva fakadok.

– Mi a legjobb rész? – kérdezi Kate összekulcsolva a kezét.

– A közös legjobb barátunkkal jár.

Kate-ből kirobban a gúnyos nevetés.

– Te hatalmas seggfej!

– Tudom. Ugye, én vagyok a legnagyobb seggfej a világon?

– Lassíts, haver, azért ne essünk túlzásokba! Úgy tippelem, maximum átlagos méretű seggfej lehetsz.

– Asszem ez a védjegyem.

– Micsoda?

Igazából nem akarom kimondani, de ha már úgylis beszámolok neki a szomorú dolgaimról...

– Maximum átlagosnak lenni.

Kinyitja a száját, de nem mond semmit, és hálás vagyok ezért az apró csodáért.

Figyeljük, ahogy egy hihetetlenül mély kivágású V nyakú pulcsit viselő srác teljesen meggyaláz valami popszámot, egy lány kíséri zongorán, akinek a nyakára Hello Kitty van tetoválva. Kate ajkai mozognak, halkan éneklő a dalt. Megrezzem a telefonom.

SMS Frannytól.

FRANNY: Remélem, jól érzed magad, haver! Tudom, hogy mondanom sem kell, de vigyázz Jillianre! Tartsd távol tőle azokat az egyetemista gyökereket!!

ÉN: Számíthatsz rám

Elrakom a telefonom. Kate abbahagyja az éneklést. Próbálom kitalálni, mit mondhatnék, mert nem akarom, hogy véget érjen a beszélgetés.

– Velem van a baj, vagy tényleg szörnyű szagot árasztanak ezek a lépcsők? Van egy olyan érzésem, hogy számos ember hánya és/vagy pisilte már le őket.

Bólint.

– Szóval azzal, hogy itt ülünk, hozzájárulunk az ősrégi partihagyományok folytatásához.

– Tetszik, ahogy gondolkodsz – nevetek.

Nagyon menő ferde mosolya van.

Talán a mosolya az, ami felbátorít.

Talán a buli vibráló fényei furcsa dolgokat művelnek az agyammal.

Vagy talán a hangszórókból hirtelen felhangzó gitárpengetés teszi. Velem, az akusztikus zene örök szerelmesével.

Talán arról van szó, hogy az elmúlt három évben először érzem úgy, hogy nem baj, hogy sosem fogok összejönni Jilliannel. Mert az ócska lépcsőn eltöltött pár perc után hirtelen egy új jövő képe jelenik meg előttem. Egy alternatív befejezése, vagy talán több különbözőé is.

Talán az is közrejátszik, hogy körülöttünk minden felismerhetetlen örvénnyé olvad, és egyedül Kate marad tökéletes fókuszban. Mintha valaki bekapcsolta volna a portré funkciót, csak éppen a való életben.

Nagyot nyelek, pedig nem hinném, hogy valaha csináltam volna ilyet.

– Kérdezhetek valamit, Kate?

Kate mosolyog, és hivatalos hangot mímelve szólal meg.

– Igen, Jack, felteheted nekem a kérdésedet.

– De figyelmeztetlek, hogy ez elég nehéz kérdés.

– Oké, figyelmeztetve lettem.

Megköszörülöm a torkom, ami akkor szokásom, mikor

kényelmetlenül érzem magam, és/vagy nagy hülyeséget készülök tenni vagy mondani.

– Szóval mit ajánlanál egy olyan srácnak, aki eddig egy lányról beszélt, akibe bele van zúgva, de akinél semmi esélye, mindezt egy másik nagyon vonzó lánynak tette – ugye tudsz követni? –, és most szeretne átváltani utóbbi nagyon vonzó lány elcsábítására, annak ellenére, hogy pillanatnyilag ennél a lánynál sincs semmi esélye?

– Óóóóó, ez valóban nehéz ügy.

– Látod, megmondtam.

– Egészen biztos vagyok benne, hogy ez lehetetlen küldetés – mondja.

– Gondoltam.

– De ha tanácsot kéne adnom... – Úgy vigyorog, mint aki egy szupertitkos taktikát tervez megosztani.

– Figyelek – hajolok közelebb.

– Én azt mondanám, hogy szerezz *utóbbi* lánynak egy italt, aztán ha visszajöttél, elmondhatja neked, hogy jelenleg nem keres semmi komolyat, mert retteg az elköteleződéstől, és egyelőre nem tervezi ezt a félelmét feloldani, arról nem is beszélve, hogy épp most szabadult egy katasztrofális kapcsolatból, és emiatt erős az egész emberiség iránt érzett utálata.

– Rendben, szóval szavad ne feledd, mert én bizony most felkerekedek, és szerzek valami innivalót az *utóbbi* lánynak, oké?

– Oké – mosolyog.

– El ne mozdulj innen! Az életed árán is őrizned kell ezt a lépcsőt.

– Lemészárok bárkit, aki lábat mer tenni ezekre a lépcsőfokokra, felséges uram – mondja.

– Mi volt ez a hang?

Zavart nevetéssel takarja el az arcát.

– A skót akcentusra tett kísérletem.

– Ó, hát az lett volna? Hmmm – mondom széles mosollyal az arcomon. – Lehet, hogy ezen még dolgoznod kéne. Vagy csak ne csináld többet. Lehetőleg soha.

– Ennyire rossz volt?

– A legrosszabb – vonok vállat vidáman.

– Nagy rajongója vagyok a szánalmas bukásoknak, szóval ki tudok ezzel egyezni – bólint.

– Á, ebben az esetben sikernek könyvelhető el. Örülök, hogy tanúja lehettem.

– Én is – helyesel.

– Szóóóval...

– Szóval – ismétli mosolyogva. – Esetleg ha beszerezted az italokat, áttelepülhetünk ezzel a kis önsajnáltatós bulinkkal a hátsó tornácra?

Egy pillanatig csak bámulok rá.

– Talán mostantól minden döntésemet neked kellene meghoznod helyettem.

Kate újra felém nyújtja a kezét, ezúttal jóval nagyobb sikerrel.

– Öröm veled üzletelni, Jack.

Oldalazva bepréselem magam a konyhába, a hosszú konyhapult tele van alkohollal. Valaki megkopogtatja a vállam.

– Szia! – Jillian az. – Jól érzed magad? – kérdezi.

Vállat vonok.

– Te?

– Egész okésan. De már azon gondolkodtam, hogy lassan mennék.

– Igen?

– Talán bekaphatnánk egy hamburgert.

– Á, igen, az jó lenne... öhm... csak éppen... – makogom.

A kezemben lévő borosüveg felé int a fejével.

– Hova tartasz ezzel?

– Ööö... sehova... ööö.

– Sehova?

– Hát nem sehova. Az butaság lenne. Nem, a tornácra akartam menni. Az... ööö... a hátsó tornácra.

– Nem kéne egyedül innod – mondja mosolyogva.

– Nem terveztem – válaszolom a torkomat köszörülve – Öhm, úgy tűnik szereztem egy barátot, asszem.

Átvillan valami az arcán, amit nem tudok értelmezni, de el is tűnik, mielőtt még belegondolhatnék.

– Ó, értem. – Mintha megváltozott volna a mosolya. – Jacknek új barátja van.

– Nem nagy ügy.

– Nem, örülök neked, J – mondja.

– Kösz, J – felelem. Ez a szokásunk. – De simán elmehetünk hamburgerezni, én bármiben benne vagyok... csak hadd, öhm...

– Nem – rázza meg a fejét, és már hátrál is. – Menj a dolgodra! Valószínűleg amúgy is csak visszamegyek a koleszba. Fel kell hívnom Frannyt, szóval...

– Ó, igen, okés, remek.

– Remek – bólint. – Akkor érezd jól magad!

– Te is. Üdvözlöm Frannyt – mondom, mert mi mást mondhatnék. Mert talán most fordult elő először, hogy nem mennek köztünk annyira gördülékenyen a dolgok.

Öt perccel később Kate-tel már fel is osztottuk egymás között a tornác rogyadozó lépcsőjét, és undorító vörösbort iszogatunk. Már is van egy Közös Dolgunk. *Lépcsők*. És innen már nem is mozdulunk az este hátralevő részében. Még akkor sem, mikor vége a bulinak, még akkor sem, mikor már csak a biztonságiak kedvéért világítanak

a fények, még akkor sem, mikor a hold már alig látszik az egyre világosabbá váló égbolton.

– Szerintem már csak mi vagyunk ébren ebben a házban – mondja Kate.

– Hú, mennyi az idő? – kérdezem, pedig valójában egyáltalán nem érdekel.

– Kit érdekel egyáltalán az idő, nincs igazam? – Kate elfojt egy ásítást.

Semmi és senki kedvéért nem mozdulunk.

– Mesélj a családooról! – kérem.

– Mit meséljek róluk?

– Bármit – mondom. – Mindent.

Elcsendesedik. Keresztbe teszi a lábait, aztán mégsem. Odaadja nekem a borosüveget, belekortyolok. Még mindig nem valami jó, de valahogy kicsit jobb, mint korábban.

– A szüleim mostanság profi veszekedők, és főleg én tehetek róla.

– Oh.

– Furcsa ez, tudod, itt vannak ezek az emberek, akik még úgy élnek a fejedben, mint akiket annyi szeretet köt egymáshoz, akik nem bírnak betelni egymással, de aztán egy reggel csak fekszel az ágyban, és azon tűnődsz, vajon ma meddig bírják veszekedés nélkül.

– Azt mondtad, miattad veszekednek?

– Bezony.

– Hogyhogy?

Vállat von.

– Nem tudnak megegyezni abban, hogyan is kéne rólam gondoskodniuk.

– Ez szívás. Sajnálom, Kate.

– Miért sajnálod? – kérdezi. Az ajkába harap, az üvegért nyúl, és a

szájához emeli, de nem iszik. Újra leengedi, a térdei között tartja. – Ha valakinek, hát nekem kéne sajnálnom.

Nem tudom eldönteni, hogy megkérdezzem-e, mit ért ez alatt, pedig kíváncsi vagyok, szóval inkább csak hagyom ülepedni a csendet, teret adva neki, hogy folytassa, ha szeretné.

– Nem tudom. Talán kibírják, még ha csak azért is, mert az újrakezdés ijesztő és bonyolult és zűrös. És ki akarja ezt idős korában? Basszus, ki akarja ezt fiatal korában? – Kortyol egyet, felém nyújtja az üveget, az ujjaink súrolják egymást, és nem is tudom, mintha számtalan apró kis villám csapna belém egyszerre.

– Ja – nyögöm, még mindig kábultan az érintésétől.

– És veled mi van? Neked milyen a családotod?

– Nos, kezdjük azzal, hogy egyke vagyok.

– Ez mindent megmagyaráz – bólint.

– Na, hé!

– Csak mondom.

– Hadd tippeljek, te középső gyerek vagy.

Felém fordul, ami nem megy minden nehézség nélkül, tekintve, milyen közel ülünk egymáshoz, és kis híján összeér az arcunk.

– Miért mondod ezt?

Vállat vonok.

– Mindegy, Jack. De igazad van. Van egy nővérem. Kira. Ő stylist. És nem igazán tudom, hogyan hozta össze, de vagy egymillió YouTube-feliratkozója van. Az emberek szó szerint nyüzsögve várják a videóit. Fura, de menő, hogy azt csinálja, amit szeret.

– Talán segíthetne nekem – mondom lesimítva az ingemet. – Stílusfronton rám férne a segítség.

– Nem is tudom – tapogatja meg a galléromat Kate. – Szerintem egész tűrhető vagy.

– Köszí. – Még életemben nem örültem ennyire annak, hogy *egész*

tűrhető vagyok. – És akkor van még egy húgod vagy...

– Öcsém. Rettenet.

– Ó, jaj!

– Nem, amúgy rendben van. Csak néha túlpörög.

– Ó, néha én is tudok hiperaktív lenni, nehezen koncentrálok arra, amire kéne.

– Nem így értem, hanem túlságosan figyel, mindent észrevesz. Mindenbe beleüti az orrát, de főleg az én dolgaimba.

Nevetek.

– Én néha azt kívánom, bárcsak nagyobb családom lenne. Még ha idegesítőek is lennének, csak hogy meglegyen a tudat, hogy ott vannak. Egyébként a szüleim elég fantasztikusak. Ebben mázlim van. És még mindig teljesen odavannak egymásért, annyira, hogy az szinte már betegnek tűnik. De néha úgy érzem, annyi mindent várnak tőlem, eltervezték, hogy milyen menő dolgokat fogok majd csinálni, és nem is tudom, félek, hogy csalódást fogok okozni. Mármint, annyi energiát és szeretetet fordítottak rám, mindent megtettek, hogy ne csesszenek el, de néha így is úgy érzem, hogy csak idő kérdése, és elcseszetté válok. Hú, nem hiszem el, hogy ezt most mind rád zúdítottam.

– Örülök, hogy megosztottad velem. És hogy elcseszettnek érzed magad, Jack? Szerintem ezt hívják úgy, hogy fiatalság.

– Ja, talán.

– Az mindenestre jó, hogy ez ennyire foglalkoztat. Mert ez azt jelenti, hogy küzdeni fogsz, nehogy eltold a dolgokat. De a vágyaidnak és álmaidnak is helyet kell hagynod.

– Te mire vágysz, miről álmodozol?

– Fhu, én csak élni akarok.

– Mármint a lehető legteljesebb életet élni?

– Azt is, igen – hezitál.

- És még?
- Építészmérnök szeretnék lenni.
- Miért pont ezt választottad?

Mosolyog.

- Azt fogod gondolni, hogy elcsépelt.
- Kizárt.

– De igen, azt fogod gondolni. És igazad lesz, mert tényleg elcsépelt. De... nem tudom. Van abban valami, hogy tervezhetsz valamit, ami ott fog állni, akkor is, mikor te már régen nem vagy. Ez a dolog, ami a te agyad szülöttje, létezni fog még hosszú-hosszú évekig, évtizedekig, talán még tovább, és ez a gondolat engem eléggé elkápráztat.

– Oké, ez a legkevésbé elcsépelt dolog, amit egész este mondtál. Nem hinném, hogy érted, mit jelent az elcsépelt szó. Úgy egyáltalán.

Nevet, nekem dönti a vállát.

- Állj le!

– Komolyan mondom. Hivatalosan el vagy tiltva a szó használatától.

- Nem tilthatsz el tőle.

– Oké, talán nem teljes eltiltás, de határozottan fel kell függesztenünk.

- Tényleg?

– Bezony, úgy két hétre. Nem használhatod az *elcsépelt* szót.

- Hmm. Majd meglátjuk.

– Sajnálom, de a Szavak Bizottsága meghozta döntését.

- Nos, én fellebbezést nyújtok be.

– Rendben. A bizottság majd megvizsgálja.

- Miért érzem úgy, hogy ez egy egyszemélyes bizottság?

– A bizottság nem nyilatkozik a tagságáról.

- Á, miért is nem vagyok meglepve?

– Szigorú szabályok vannak érvényben. – Előregörnyedek, és az ajkamhoz emelem az üveget, de már üres.

– Jól megittad – mondja.

– Volt segítségem.

Megcsóválja a fejét.

– Oké, most te jössz.

– Miben?

– Mik Jack álmai és vágyai?

– Nem, nem, hogy is mondhatnék én bármit a tied után?

– Csak próbáld meg!

– Oké, hadd gondolkozzam! – Megköszörülöm a torkom, összekulcsolom a kezem. – Lássuk csak... öhm, talán szeretnék írni egy könyvet, vagy több könyvet, asszem. – Nevetek, mert hangosan kimondva, teljesen abszurdnak hangzik. Ha a falak beszélni tudnának, azt visszhangoznák, hogy *sosemfogmegtörténni sosemfogmegtörténni*.

De Kate meg se rezzen.

– Milyen könyveket?

– Ööö, regényeket, asszem. Talán ifjúsági irodalmat.

– Miért pont azt?

– Elmondom, de tudod, nem mondhatod, hogy elcsépett, szóval...

– Csak mondd el!

– Ööö, oké, szóval, mindig is szerettem olvasni. De nem sok könyv szólt olyan gyerekekről, mint én. És úgy gondolom, minden gyerek megérdemel egy könyvet, ami olyan, mint ő. Tehát... most nevethetsz.

– Miért nevetnék? Sok mindenben szoktál agyalni, nem igaz?

– Hajlamos vagyok túlelemezni a dolgokat, igen.

– Hah. Én is. Egy csomó időm volt, mikor semmi más tennivalóm nem akadt, csak gondolkodni, gondolkodni, gondolkodni.

– Szerencsések a gondolataid – mondom.

– Szerencsések?

– Annyi időt tölthetnek veled.

Kate a fejét rázza.

– Na, ez tényleg elcsépett volt – mondja. De úgy bámul rám, hogy egy pillanatig azt hiszem, meg fog csókolni. Elképzelem, milyen érzés lenne, ahogy Kate ajkai az enyémhez érnek. Úgy tűnik, elbambultam, mert Kate az arcom előtt csettintget.

– Föld hívja Jacket, Föld hívja Jacket!

– Hm? Igen? Mi az?

Kate elmosolyodik.

– Azt kérdeztem, tudom, hogy már kicsit későn, de hogy a barátod biztonságosan hazajutott, ugye, tegnap este?

– A barátom – ismétlem.

– A legjobb barátnőd, akire pár órája még csorgattad a nyálad. Fiatal életed egyetlen igaz szerelme.

Felnézek az égre – tényleg egész éjszaka beszélgettünk volna? –, alig emlékszem, hogy ott lett volna a hold, és most már a nap néz vissza rám, tábortűzre emlékeztető narancsszín foltként ragyog a fejünk felett.

– Igen. Visszament a kollégiumba, hogy beszéljen Frannyvel.

– Franny a pasija?

Bólintok.

– A másik legjobb barátod?

Megint bólintok.

Összekulcsolja a kezét.

– Oké, még egy utolsó kérdés, hogy felmérjem, mennyire lenne kompatibilis Jack és Kate barátként, oké?

– Jöhet – fordulok felé teljes testtel, hogy minél jobban felkészülhessek.

– Melyik *Keresztapa*-film az abszolút kedvenced?

– Hú, ez nem egyszerű.

– Dehogyanem egyszerű.

– Nem, mert, ööö, tulajdonképpen nem láttam...

– Melyiket nem láttad?

– Egyiket. Sem.

Olyan leesett állal néz rám, hogy azt hinnéd, most közöltem vele, hogy nem hiszek a Holdban.

– Ugye csak viccelsz? Amint lehet, megnézzük őket, Jack Attack – ígéri.

– Csak mondd, hol és mikor – mondom.

– Nem tudom még, mikor – mondja –, de valamikor a jövőben, nálam.

Nem jöhet elég hamar az a nap.

Mögöttünk, a házból mocorgás hallatszik, jelezve, hogy a lakók ébrednek, letámolyognak a konyhába, székeket húznak ki, szekrények nyílnak-csukódnak, üveg koccan.

– Gyere! – áll fel Kate.

– Ismered őket? – kérdezem.

– Csak gyere!

Követem a konyhába.

Az előző esti buli maradványai szétszórva hevernek mindenütt – műanyag poharak, eltaposott sajtos pufik, random csomagolópapírok. Egy lány a székebe süpped, kékkel melírozott szőke haja összevissza áll, előtte az asztalon egy tál gabonapehely. Egy nyurga, fekete műanyag keretes szemüvegű srác teljesen a tálba temeti az arcát. Felnéznek.

– Hát ti kik vagytok? – kérdezi a lány két szürcsölés között,

láthatóan inkább szórakoztatja, mint megrémiszti a jelenlétünk.

– Farkaséhesek vagyunk – nyúl Kate a gabonapelyhes dobozért. – Nem gond?

– Nem gond – mondja a nyurga srác, letörölve a tejbajuszát. – Cap’n Crunch mindenkinek!

Varázslatos módon egy-egy tál és kanál jelenik meg előttünk, és azt gondolom magamban: *Honnan jött ez a Kate? És hogyan tarthatom magam mellett?*

A gabonapehely után beszállunk egy autóba, ami állítólag Kate szobatársáé. De nem megyünk sehova. Helyette csak ülünk a parkolóban, és dalokat hallgatunk a lejátszási listáinkról, hol az enyémről, hol az övéről. Aranyosnak találja a kilencvenes évekbeli hiphop iránti megszállott rajongásomat, ő pedig rengeteg olyan számot mutat, amikről még sosem hallottam. Amikről, úgy tippelem, még soha senki nem hallott. De majdnem mindet imádom.

– Fura vagy – jegyzi meg.

– Ah, köszí – nevetek –, értékelem.

– Jó értelemben, te süsü. Szerethető módon vagy fura.

– A szerethető az jó.

– A szerethető az nagyon jó, Jack Attack.

És hirtelen valahogy még jobban hangzik az a zene.

– Szóval, hogy képzeled el magad tíz év múlva? – kérdezem, figyelve, ahogy a telefonján fel-le görgetve keresi a következő dalt. – Mármint hol szeretnél lenni, mit akarsz csinálni?

– Téged aztán tényleg rögeszmésen foglalkoztat a jövő – állapítja meg.

– Hadd találgassak, te olyan ember vagy, aki utál előre tervezni? Inkább élsz spontán és rejtélyes életet?

Csak cukkolom, ahogy egész este csipkelődtünk, de ezúttal a megjegyzésem nem ugyanazt a hatást váltja ki.

Kate leállítja a zenét, kinyitja az ajtót.

– Levegőznöm kell egy kicsit.

– Hé, nem úgy értettem... – De már kint is van, a lökhárítóra telepszik. Én is kikászálódok. – Jól vagy?

– Elképesztő, nem igaz? Ugyanazt a levegőt szívjuk, mint minden ember, aki valaha élt. Sába királynője, Anne Frank, Rosa Parks. Mi jövünk és megyünk, de a levegő ugyanaz marad.

Felfogom, hogy szándékosan tesz úgy, mintha mi sem történt volna az előbb – bármi is történt. De hagyom.

– Ja, elég elképesztő.

Keresztülsétálunk az egyetemi campuson, és minden olyan csendes. Árnyékok és régi kőépületek ágaskodnak egy mérföldnyi füves területen.

Kate ásít. Olyan igazi nagy ásítás ez, ami heves nyújtózkodással és morgással társul.

– Hát, ez jó móka volt, Jack Attack! – mondja. Tetszik, hogy máris becenevet ragasztott rám, mert ez azt jelenti... oké, talán semmit nem jelent, *egyelőre*.

Eljött az idő, mikor elválnak útjaink. De én még nem állok rá készen.

– Mi az, máris feladod? – mosolygok kihívóan.

Kate az órájára néz. Az is tetszik, hogy karórát visel ahelyett, hogy a telefonján nézné meg az időt.

– Még csak kilenc óra telt el, Kate – mondom –, ezt nevezed kitartásnak?

Az állkapcsát masszírozza.

– Mire gondoltál?

Vállat vonok.

– Az én ajánlatomat nem fogja visszautasítani. ²

– Aha, szóval nem láttad *A keresztapát!* – nevet.

– Ilyen szörnyű? – érzem, hogy elpirulok.

– Még annál is rosszabb – mondja.

– Tudok jobbat – biztosítom, és próbálom elmélyíteni a hangom. – Kate, az én ajánlatomat nem fogja tudni... nem fogja tudni visszautasítani... Oké, nem tudok jobbat.

Még jobban nevet.

– Te jó ég, hogy is mondhatna erre bárki nemet?

– Sehogy... remélhetőleg.

Kate már csak mosolyog.

Én meg csak arra tudok gondolni, hogy *istenem, Jack, kérlek, kérlek, kérlek, ezt most ne cseszd el.* Aztán ismerve magamat és a tényt, hogy a jó dolgok mindig elhagynak: *Vagy legalább ne cseszd el ilyen gyorsan. Tarts ki, Jack! Tarts ki, ameddig csak tudsz.*

– Igazán ideje lenne feladnom – pillant megint az órájára. – Kevesebb mint huszonnégy órán belül le kell adnom egy fontos beadandót, és még be se fejeztem hozzá az olvasmányt. Plusz neked nem kéne visszamenned...?

– Elytownba – egészítem ki. – Elytown községbe, hogy pontos legyek. – Mert ha a pontosságnak nem vagyok híve, akkor semminek.

– Igen. Község – mondja. Világosan látszik, lövése sincs, merre van. – Valószínűleg neked is óráid lesznek. És a szüleid?

Nevetek, abban reménykedve, hogy lazának és tartózkodónak látszom, de valójában tudom, hogy erre esélyem sincs.

– Ez csak a gimnázium. Nem nagy ügy. És a szüleim tök lazák. Nagyon liberálisak. És még csak vasárnap reggel van. Majd délután megyünk vissza.

– Oké – vigyorog. – Nos, örültem, hogy megismertelek, Jack King.

A legjobbakat kívánom neked a végzős évedhez. Élvezd ki, oké?

Felém nyújtja a kezét, és én megragadom, rögtön utána megállapítva, hogy ez kicsit túlságosan lelkesre sikerült, mintha legalábbis gyakorlott autókereskedőként sikerült volna újabb üzletet nyélbe ütnöm.

– Minden tőlem telhetőt megteszek, Kate.

– Biztos vagyok benne. – Elengedi a kezemet, és már indulna. De aztán megáll, és még kissé felém fordul, a haja az arcába hullik. – És Jack...

– Igen?

– Ne félj! Kockáztass! És ha nem jön össze, kockáztass még.

Eltűnődöm, hogy a mostani helyzetünkre utal-e. Vajon úgy érti, hogy *Jack, kockáztass velem, ebben a pillanatban?* De nem mozdulok. Arcizmom se rezzen, szempillám se rebben – valahol egy élőszobor sárgul az irigységtől. Kate bemegy a kollégium épületébe, be az üveg előcsarnokba, és akkor esik le.

Dörömbölni kezdek az üvegen, mire Kate riadtan perdül meg, arcáról egyértelműen az olvasható le, hogy *mi a fene*.

– Hogy tudlak elérni? – kiáltom az ajkaimat az üveglapnak nyomva, amitől kis felhő rajzolódik ki az üvegen.

Mosolyog.

– Ne aggódj! Találkozunk még.

Aztán eltűnik.

És én nem tudok szabadulni az érzéstől...

Mintha nem ez lenne az utolsó alkalom, mikor végignézem, ahogy távozik.

² Ismert idézet *A keresztapából*.

Vasárnapi móka

Az volt a tervem, hogy csak beosonok a koleszba, ahol megszállunk, de nem jut eszembe a kód a bejárat ajtóhoz, így kénytelen vagyok felcsengetni a házigazdámhoz, Alberthez, akinek emiatt ki kell másznia az ágyból, majd letrappolni háromemeletnyi hideg lépcsőn. Rám se néz, épp csak annyira nyitja ki az ajtót, hogy beékelhessem a cipőm orrát a résbe, miközben motyog valamit *szörnyű fejfájásról és felelősségről*.

Belopódzok a nyomában a szobába, miközben ő vagy három különböző takarót csavar maga köré, és végül én is a hálózsákomra rogyok.

De nem vagyok álmos. Egyáltalán nem.

Egymással versengve száguldanak a fejemben a gondolatok.

Majdnem megszólítom Albertet, hátha ismeri Kate-et...

És ha ismeri, vajon mennyit tud róla?

Van esélyem nála? Legalább egy kicsi?

Már egy kicsinek is nagyon örülnék.

Nem vagyok válogatós. Egy kis adag remény is reménynek számít.

De halk szuszogás szűrődik ki a takarók mélyéről, úgyhogy megtartom magamnak a kérdéseimet. Rezeg a zsebem, SMS-em jött, és egy másodpercre eljátszom a gondolattal, hogy Kate az, hogy most rögtön látni akar, hogy kint vár rám, mert kit érdekelnek a házi feladatok vagy akár az alvás. De természetesen nem ő az, nincs is meg neki a számom.

JILLIAN: Hahó, alszol?

ÉN: Nem. Te?

JILLIAN: Nyilván nem, hehe, mit csinálsz?

ÉN: Leginkább csak nem alszom. Meg gondolkodom.

JILLIAN: Miről? Hadd találgassak. Arról, akivel megosztottad azt az üveg bort!!

ÉN: Azt hiszed, ismersz vagy mi. ☺

JILLIAN: Amúgy meg hogy hívják?

Hezitálok, mielőtt válaszolnék.

ÉN: Kate.

JILLIAN: Jack szerelmes Kate-be, Jack szerelmes Kate-be.

ÉN: Hány évesek is vagyunk?

ÉN: Óvodások?

JILLIAN: Haha. Csak valld be, hogy szerelmes vagy!

ÉN: Legalább jól érezted magad tegnap este?

JILLIAN: Aha, de jó lett volna, ha több időt tudunk együtt tölteni.

ÉN: Te voltál a parti lelke.

JILLIAN: Aligha! Folyton feléd pillantgattam, azon gondolkoztam, elmehetnénk sétálni, vagy valami. Amikor végre kiszabadultam a konyhából, te épp terveztél eltűnni, Houdini.

ÉN: Tudod, hogy nem vagyok valami jó, ha bulikról van szó. Sajnálom.

JILLIAN: Ne sajnáld! Örülök, hogy jól érezted magad.

JILLIAN: És igenis jó vagy, ha bulikról van szó! ☺

ÉN: Beszéltél Frannyvel?

JILLIAN: Le van törve, amiért nem tudott velünk jönni.

ÉN: Ja. Vagy hússzor írt nekem. LOL

JILLIAN: Csak hússzor? LOL

ÉN: Csak egy óvatos becslés.

JILLIAN: Nagyon óvatos, biztos vagyok benne. Na, én kezdek elálmosodni.

Kösz, hogy beszéltünk.

ÉN: Bármikor.

JILLIAN: Aludj kicsit, te hősszerelmes!! Pár órán belül indulunk!!

ÉN: Jó éjt, J.

JILLIAN: Jó éjt, J.

Majdnem elsötétítem a telefonom képernyőjét, de aztán inkább egy kék ikonra kattintok. A keresősávba pötyögöm, hogy *Kate*.

De *milyen* Kate?

A kurzor türelmetlenül villog. Nem emlékszem Kate vezetéknevére. Arra se, hogy elárulta-e egyáltalán. De akkor is rákeresek a „Kate”-re, és még hozzáteszem, hogy „Whittier Egyetem”, hátha ez leszűkíti a kört, de a Facebook istenei ma reggel nem mosolyognak rám. Kate rejtély marad.

És a hab a tortán? Albert addig csak mérsékelten idegesítő szuszogása teljes halálhörgésbe megy át, és tudom, hogy ez a horkolás a Kate-gondolatok egyre súlyosbodó esetével kombinálva azt jelenti, hogy valószínűleg nem fogok aludni. A plafonra bámulok, aztán ki az ablakon, azon tűnődve, vajon lehetséges-e, hogy Kate épp ugyanezt teszi, egy hasonlóan foltos plafonra bámul, ugyanazt az eget és kora reggeli napsütést méregeti, és rám gondol.

Nem igazán tudom, végül mikor hunyom le a szememet.

Semmit nem tudok.

– Ébresztő! – énekli valaki fölöttem. Megkísérlem résnyire kinyitni az egyik szemem, de a szemhéjam nem működik együtt velem. A gazdájához hasonlóan aludni akar.

– Gyerünk, Jack! – mondja Jillian, és kicipzározza a hálózszakomat.

– Indulnunk kell. Tudod, mennyire nem szereti anyukám, ha sötétben vezetek.

– Mennyi az idő? – kérdezem még mindig csukott szemmel.

– Kettő.

– Hajnal kettő? – Amint kimondom, rájövök, hogy az biztos nem lehet, de ébredéskor mindig kicsit zavarodott az ember.

– Umm, inkább délután. Nem hinném, hogy egyáltalán elhagytad a bulit hajnal kettő előtt.

– Hol van Albert? – pislogok a nagy kupac takaró felé, ami az ágya mellett hever a földön.

– Valószínűleg használható emberi lényként tevékenykedik valahol.

– Uh, mindenem fáj.

– Így megy ez, hősszerelmes. Figyelj, irány a zuhanyzó, mert pasizagod van, plusz fel kéne ébredned. Ha sietünk, még lesz időnk szerezni valami kaját a diákközpontból, meg tankolni, mielőtt elindulnánk haza.

Még mindig kicsit homályosan látok, Jillian úgy lebeg felettem, mint valami délutáni angyal, a nyakában lógó medál – egy ezüst pálmafa, amit tavaly a születésnapjára vettem – ide-oda leng az álla alatt. *Senkit nem ismerek, aki nálad jobban szeretné a tengerpartot. Így most mindig ott lesz veled*, mondtam, figyelve, ahogy kicsomagolja a keskeny dobozt. Furcsa arcot vágott. Olyan arcot, amit még nem láttam tőle korábban, ami különös, mert meg voltam róla győződve, hogy már minden arcát láttam. *Tudom, totál nyálas*, kínomban nem is mertem a szemébe nézni. De ő egy nagyon finom puszit nyomott az arcomra. *Ez a nyálas szöges ellentéte*, mondta.

– De még nem mehetünk. Van egy kis dolgom.

– Sajnálom, de nem nagyon érünk rá.

– Ígérem, gyors leszek.

Jillian arcán széles vigyor terül el.

– Jack, mi, lányok nem szeretjük, ha az *ilyen* dolgok gyorsak.

– Beteg vagy – mondom. Felé lendítem a párnám, de kitér előle, így az ártalmatlanul repül keresztül a szobán.

– Zuhanyozz le, Jack! – utasít, és talpra ugrik. – És talán, de csak talán, lesz pár percünk felkutatni az új barátnődet.

Még életemben nem zuhanyoztam ilyen gyorsan.

Oké, talán ez nem igaz.

De még életemben nem zuhanyoztam *céltudatosan* ilyen gyorsan.

– És hogy akarjuk megtalálni ezt a Kate-et? – kérdezi Jillian. A quadon állunk – vagy legalábbis azt hiszem, ezt nevezik quadnak, ezt az épületekkel körülvett füves területet, ahol a diákok előszeretettel pihennek. Mindenesetre a campus egy zsúfolt részén. Ami különösnek tűnik így vasárnap. De mit tudok én arról, mi jellemzi az egyetemi életet a hétfője utolsó napján?

Diákok lepik el a füvet, tableten olvasnak, néhányan valódi könyvet tartanak a kezükben, páran telefonon beszélnek. Két srác között frizbi repül ide-oda. Egy lány minden erőfeszítés nélkül tigrisbukfenceket hány, a barátai buzgón tapsolnak.

– Felismerem az épületet, ha látom – mondom Jilliannek. – Üvegből és kőből van. Ja, és van egy bejárati ajtaja.

Jillian a homlokára csap.

– Azt hittem, hazakísérted.

– Hazakísértem.

– És nem emlékszel a kollégium épületére?

– Mással voltam elfoglalva.

–Tényleg? Mivel?

Megvonom a vállam.

Kacsint.

– Szóóóóval, min járt az eszed?

– Nem... *azon!*

– Ki se tudod mondani a szót. Jó ég, Jack! Nem hiszem el, hogy még a számát sem szerezted meg.

– Nekem aztán mondhatod – jegyzem meg. Aztán eszembe jut. –

Hawthorne.

– Tessék?

– Ez a neve a kollégiumnak... azt hiszem.

Jillian a campus összehajtható térképét tanulmányozza.

– Bocs, kölyök, nincs Hawthorne.

– Fenébe! – mondom, épp mikor az elszabadult frizbi a lábamnál landol. A frizbizők odakiáltanak, hogy dobjam vissza. Minden ügyességemet összeszedve feléjük hajítom, de jó messzire elrepül a fejük felett.

– Eh, kösz szépen, tesó! – mondja gunyorosan az egyik srác.

De még a frizbiző képességeim teljes hiánya sem számít, mert egyetlen vágyam, hogy láthassam Kate-et.

Jillian átkarolja a vállam.

– Viszont van egy *Hawkthorne*.

– Csak szórakozol velem, mi? Légyszi, mondd, hogy nem szórakozol velem.

– Valóban szeretlek szívatni – vigyorog. – De ez nagyon rossz vicc lenne.

– Imádlak – nyomok puszit az arcára. – Annyira imádlak!

Kikapom a kezéből a térképet, és rohanni kezdek keresztül a – szerintem – *quadon*.

– Hé! – kiált utánam Jillian. – Talán ne hagyd hátra a sofőrödet!

De én már rohanok a *Hawkthorne*-hálótermek felé.

Természetesen, mikor odaérek, Kate sehol.

– Ma egész nap tanul valahol – tájékoztat a szobatársa.

– Van ötleted, hogy hol? – kérdezem.

Már teszi is vissza a fülhallgatóját.

– Fogalmam sincs.

De aztán meghallom a nevem.

– Jack, mit keresel te itt? – Kate az. A gyönyörű, sugárzó Kate.

Hátrafogta a haját, néhány göndör tincs lóg a halántékánál. Annyira tökéletes.

Összeszorul a torkom.

– Téged... téged kereslek – hebegem.

– Azt hittem, már rég visszaértél Elytownba – mosolyog.

– El akartam köszönni tőled... és... elmondani... hogy... a tegnap este... mennyire... szuper volt... ööö, mármint jó volt. Szuper volt és jó. Szuper jó. És meg akartam adni neked az elérhetőségemet. Ha nem bánod?

Bemegy a szobájába, tollal és papírral tér vissza.

– El is tudom neked küldeni. Ha megadod a számod.

– Nagyon laza vagy, Jack. Biztos odavannak érted Elytown hölgyei – vigyorog Kate.

Nevetek.

– Pont az ellenkezője igaz.

– Hát, én a papírt és tollat részesítem előnyben. Van valami a ténylegesen papírra írt szavakban. Megvan a maguk romantikája.

Bólintok, mert én is szeretem a papírt. Főleg, hogyha Kate-nek a romantika jut róla eszébe.

– Akkor legyen a régimódi, nekem is bejön. – Semmi okom nincs ezt mondani, azon kívül, hogy jól beégysem magam. Nevet, kénytelen vagyok azt feltételezni, hogy rajtam.

Lefirkantom a számom és az e-mail-címem.

Elveszi és mosolyog.

– Nos, örülök, hogy beugrottál. Jó lesz majd, ha jövőre rendszeresen összefutunk a campuson. Talán egyszer majd elmegyünk, és szerzünk még gabonapelyhet idegenektől.

– Annak örülnék.

– Én is.

Bizonyára furcsa fejet vágok, mert még megkérdezi:

- Min gondolkodsz?
- Őszintén?
- Őszintén.
- A jövő év még elég messze van.

Pár másodpercig csend van, aztán Kate szobatársa, aki időközben kivette a fülhallgatóját, és leengedte a nyakába, felvihog. Aztán Kate is elkuncogja magát, és azt hiszem, ez a jel, hogy ideje távoznom. Bénán intek, és a kijárat felé fordulok, azt kívánva, bárcsak lenne valami bölcs gondolatom, amit megoszthatnék vele búcsúzóul. Olyasmi, mint: *Ne feledd, Kate, merj kockáztatni!* De nincs semmi ilyen a tarsolyomban, aztán meg rádöbbenek, hogy nem írtam fel a nevem a papírra. Mi van, ha elfelejti, kinek az elérhetősége, és kidobja? Mi van, ha fel akar hívni, vagy írni akar, de aztán elveti az ötletet, mert nem jut eszébe a nevem? (Oké, elismerem, ez utóbbi kevésbé tűnik valószínűnek, de akkor is.)

Lassan megfordulok.

- Hé, azt hiszem, elfelejtettem felírni a nevem...

De Kate feltartja a füzetét. Már fel is írta a nevemet, sőt még egy kis sátrat is firkált köré. Az én nevem. Ott áll feketén-fehéren. Kate füzetében. Kate kezében. Ami, mellesleg, jelenleg csak pár centire van a szívétől.

Az ajtónak dől.

- Vezess óvatosan, Jack Attack!

Elpirulok, bólintok, aztán minden idegszálammal arra koncentrálok, nehogy orra bukjak, miközben elsétálok.

Jillian a Hawthorne előtt parkolva vár. Becsusszanok az anyósülésre, de megállít, mielőtt be tudnám kapcsolni a biztonsági övem.

– Ácsi! – mondja. – Ha már úgy otthagytál, legalább mondd, hogy megérte.

De mintha transzba estem volna. Vagy mintha az ajkaimat hermetikusan lezárták volna, és ez ellen senki nem tehetne semmit.

– Hahó, Jillian Jacknek! – szólongat. – Hogy ment?

Szinte vibrálok. Ha a tengerparton állnék, simán helyettesíthetném a világítótornyot, annyira ragyogok a boldogságtól.

– Ment – válaszolom. – Határozottan ment.

Nem is számít, merre.

A hazafelé úton Jillian a Whittierről áradozik...

Hogy mennyire várja már, hogy befejezzük a középiskolát, és kezdetét vegye az új, egyetemi életünk.

Hogy tudja, most következik életünk legfontosabb fejezete. A *legmeghatározóbb éveink*, ezt hajtogatja.

Hogy mennyire örül, hogy együtt megyünk.

Hogy el se tudná képzelni, hogy bárki mással csinálja végig. Majdnem felteszem a kérdést: *Na és mi a van a pasiddal, az én legjobb barátommal, Frannyvel?* De engem is magával ragad a Whittier-eufória, ezért nem szakítom félbe, hagyom, hadd lelkendezzen.

De végül így is szóba kerül Franny.

– Úgy sajnálom, hogy ő nem jutott be – mondja Jillian. – Amióta átjött az Elytownba, olyan keményen dolgozik, hogy javítson a jegyein. Megérdemelne egy esélyt.

Igaza van. Néha elfelejtem, milyen keményen dolgozott Franny. Milyen keményen dolgozik még mindig. Mielőtt Jillian elkezdte fuvarozni, negyven percet buszozott, csak hogy bejusson a suliba. Hihetetlen, alig tíz mérfölddel élsz odébb, és az már egy teljesen más világ – az iskolák, a házak, még az élelmiszerboltok is mások.

Az elmúlt négy évben Franny a két világ között ingázott.

– Szívás. De még van rá esély, hogy bejusson.

– Elég kicsi.

– Hát a States is jó iskola. Plusz nekik jóval kiemelkedőbb a sportprogramjuk, amire Franny teljesen rá van pörögve. Arról nem is beszélve, hogy így is tíz mérföldnyi távolságon belül lesz tőlünk, szóval tovább működhet a kis triónk.

– Igaz – mondja Jillian. De érzem, hogy valami zavarja.

– Minden oké? – kérdezem.

– Csak olyan gyorsan változnak a dolgok. Mármint, nézd meg, mi történt veled a hétvégén! Máris egy egyetemista lánnyal kavarsz.

– Nem kavartunk.

– Csak furcsa ez az egész. Mi más fog még megváltozni? Nagyon durva, hogy bármiről kiderülhet, hogy nem is olyan biztos pont, mint gondoltad, bármennyire is azt hitted, hogy ismered.

– Ööö... miről is beszélünk? Konkrétan?

Jillian a kormány gombjait babrálja.

– Szóval később majd felhívod?

– Kicsodát? – kérdezem.

Jillian rám mered.

– Nem igazán tudom a számát. – Pont időben pillantok ki az ablakon, hogy tanúja lehessenek egy fák közül előugró őzcsalád látványának. – Egyébként meg, még ha tudnám is, nem akarok kétségbeesettnek tűnni.

– Talán nem vagy az? – nevet Jillian.

– Hé!

– Csak cukkollak. Nem veszed észre, de számtalan lány van az Elytownban, aki legszívesebben rád vetné magát.

Nevetek.

– Hacsak nem úgy érted, hogy dühükben, mikor felbosszantom

őket, akkor igazad van. Valóban nem veszem észre.

De szeme sem rebben, továbbra is egyenesen előre néz, az útra szegezi a tekintetét.

– Hát pedig így van. Csak soha nem adtál nekik esélyt.

És erre nem tudom, mit mondhatnék, mert Jillian tudja, hogy ez nem igaz. Jobban tudja, mint bárki más. Tudja, mert elmondtam neki, mert első sorból nézte végig, ahogy Jack szíve megszakadt az elmúlt három évben. Basszus, hiszen még a színfalak mögé is belátott. Hányszor vallottam be neki, mennyire magányosnak érzem magam – és most úgy tesz, mintha valami álruhás Casanova lennék. Mire fel? Persze, volt pár barátnőm, de semmi olyan kapcsolat, ami hosszú távon működött volna. Túlságosan lefoglalt, hogy olyan valaki után vágyakoztam, aki nem lehetett az enyém. Aki sosem akart engem.

– Mintha észre se vennéd, milyen fantasztikus vagy, Jack. Mert az vagy. Okos vagy, és vicces és érzelgős, de nem idegesítő értelemben, hanem nagyon is megnyerő módon.

– Megnyerő? Ez úgy hangzik, mint valami dédnagyis bók. *Jaj, Jack, annyira megnyerő vagy!*

– Én komolyan beszélek. Basszus, nem vagy képes egyszer az életben te is komoly lenni?

– Húha! – emelem fel megadóan a kezem. – Oké, mi folyik itt?

Felnyúl, hogy megigazítsa a visszapillantó tükröt.

– Semmi – mondja. – Egyáltalán semmi.

– Kate-ről van szó?

– Tudod egyáltalán a vezetéknevét? – kötekedik.

Felhangosítja a rádiót.

Majdnem lehalkítom, de visszafogom magam, mert nem teljesen értem, min van kiakadva, mitől vett hirtelen új irányt a beszélgetés. Egyik pillanatban még a közös egyetemi életünket tervezzük, a

következőben meg már rám se tud nézni. Egy fél pillanatra hagyom, hogy *arra* gyanakodjak.

De félresöpröm a gondolatot, mert ha létezik is egy univerzum, amiben Jillian *úgy* kedveli Jacket, az egyelőre felfedezetlen terület.

Hátradőlök az ülésemen, hagyom kalandozni a gondolataimat, átengedem magam a zenének és az előttünk szaladó út látványának. Jillian a szokásosnál jobban a gázra lép, gyorsan hazaérünk.

Kiveszem a cuccom a hátsó ülésről.

– Reggel találkozunk – mondom.

– Igen – feleli. Máris rükvercbe teszi az autót, még mielőtt becsukhatnám az ajtót. – Vissza a mesés középiskolai életünkhöz.

– Írj, ha hazaértél, hogy minden rendben!

Bólint, és kitolat a kocsifelhajtónkról.

Alig dugom be a kulcsot a zárba, a szüleim már is berántanak a házba, és rám zúdítják a kérdéseiket. Amikor végre mindenre kielégítő választ adtam, és elnyammogtam a vacsorát, amit anyukám készített, letelepszem az ágyamra, és feloldom a telefonom. Jött egy üzenet Frannytól – *Üdv újra itthon, haver* –, de senki mástól.

Kösz, tesó – válaszolok. – *Jó újra itt lenni.*

A lényem egyik része sajnálja Frannyt, talán még büntudatom is van, és nem teljesen értem ezeket az érzéseket, mert semmi rosszat nem csináltam. Legalábbis nem igazán. Talán átfutott az agyamon. Tudod, az egész *bevallani Jilliannek, hogy halálosan szeretem* dolog. De nem valósítottam meg. És a rossz ötletek meg nem valósítása, az már valami, nem?

Megnyitom az üzenetváltásomat Jilliannel, és gépelni kezdek.

ÉN: Hahó, rendben hazaértél, J??

Egy pillanattal később látom felugrani a három pontot, ami azt jelenti, hogy épp írja a válaszát, de végül semmi. Nem válaszol.

És ki tudja – talán a hallgatása mindent elárul.

Túlagyalni a túlagyalást

A következő három napot várakozással töltöm, hátha jön egy SMS, egy e-mail, egy hívás vagy bármi Kate-től. Frissítem az e-mailemet (csupa szemét), küldök magamnak néhány SMS-t, hogy ellenőrizsem, működik-e a telefonom (működik), ellenőrzöm az ősrégi vonalas telefonunk hívásazonosítóját, annak ellenére, hogy teljesen kizárt, hogy Kate-nek megvan a vonalas számunk (még én sem tudom), de semmi. Bárki használta először a fülsiketítő csend kifejezést, minden bizonnyal szintén Kate jelentkezésére várt.

És azt még nem is említettem, mitől érezhetem magamat hivatalosan is Lúzer Város polgármesterének.

Jillian díjnyertes *Nagyon elegem van Jackből* című monodrámája továbbra is műsoron van. És úgy tűnik, még jó ideig marad is.

Frannyhez fordulok, hátha ő tud valamit. De nem valami nagy segítség.

– Azóta fura, mióta visszajöttetek. Történt ott valami?

Az a legrosszabb az egészben, hogy bárhova megyek, Jilliannel találom szemben magam. Négy közös tárgyunk is van, plusz lyukasóra. Ő fuvaroz engem és Frannyt a suliba, és haza is. Ami azt jelenti, hogy bőven van lehetőségem elmerülni Jillian sértődött hallgatásában. Toronymagasan vezeti a leghangosabb nem hallható dolgok listáját.

Könyörgök neki, hogy beszéljen hozzám. De meg se mukkan.

Mikor megáll a házunk előtt, újra és újra megköszönöm, hogy

hazahozott, és nem mulasztok el egy nagy adag benzinpénzt tuszkolni a hamutartójába, de később ugyanazokat a gyűrött bankjegyeket rendszerint a hátizsákom cipzáras zsebébe tömve találom meg.

Alig válaszol az üzeneteimre. Ha mégis, akkor is csak néhány szótagos szavakkal. A szokásos *ne írogass már nekem, seggfej* válaszok:

Igen.

Nemtom.

Talán.

Nem.

Végül a kedvenc triplacsokis sütiével és a közös kedvenc nyálas filmünkkel, az *Egy bébiszitter kalandjaival* a kezemben kopogtatok be hozzájuk.

Jillian csak annyira nyitja ki az ajtót, hogy kidughassa rajta a fejét. Határozottan nem úgy fest, mint aki örül, hogy lát.

– Mit keresel itt?

– Csak meg akartalak látogatni – mondom. Mivel nem mozdul, felemelem a sütit. – Békével jöttem.

– Nem épp ez a legjobb időpont. – Már csukná is be az ajtót.

– Jack, te vagy az? – hallatszik egy hang a házból. – Jillian, engedd be Jacket!

– *Any!* – tiltakozik Jillian.

Az ajtó kitárul, a házban teljes sötétség honol, míg meg nem jelenik Ms. Anderson zöldeskék köntösben, sötét haja hátrafogva, kezében égő gyertya.

– Nem hinném, hogy Jack fél a sötétől, ugye, Jack?

Megrázom a fejem, bár kicsit elvesztettem a fonalat. Igazából bármivel egyet tudnék érteni, amit Ms. Anderson mond, mert 1) elbűvölő olasz akcentusa van, és 2) ő az egyik legeredetibb és

legőszintébb teremtés, akivel valaha találkoztam.

– Gyere, gyere csak be! – hív Ms. Anderson, és a kezembe nyom egy gyertyát, amit a sajátja segítségével gyújtott meg. Követem őt és Jilliant a konyhába, apró fáklyaként tartjuk magunk elé a gyertyánkat, a falakra torz árnyékok vetülnek.

– Elment az áram? – kérdezem.

Jillian nem válaszol. Még a homályban is látom rajta, mennyire zaklatott.

– Ó, az áramszolgáltató azt állítja, nem fizettem be a számlát, pedig igen – mondja Ms. Anderson. Sóhajt. Az arcához emeli a kezét.

– Csak annyi minden volt a fejemben. Előfordulhat, hogy kicsit később fizettem be, de nem annyira, hogy... – Elhalkul a hangja.

Megértően bólintok.

– Előfordul.

– De egész kellemes – mondja Ms. Anderson szórakozottan. – Nincs internet, se tévé, se...

– Meleg víz, működő hűtőszekrény vagy sütő – szakítja félbe Jillian.

– Azt akartam mondani, hogy *más figyelemelterelés*, Jillian. És azt mondta a szolgáltató, hogy ma este hatra visszakapcsolják.

– Hát mindjárt nyolc. Biztos, hogy felhívtad őket?

– Hogyhogy biztos-e? Mondom, hogy felhívtam őket.

– Aha. Oké – mondja Jillian.

Hirtelen nagyon úgy érzem, hogy nem kéne itt lennem. Felmerül bennem, hogy talán Jillian nem is rám volt mérges. Hogy nagyobb problémái vannak. És csak én nem figyeltem eléggé.

Ms. Anderson összeráncolja a szemöldökét.

– Ez meg mit akar jelenteni? Felhívtam őket és...

– Oké, anyu.

– Mindenki hibázik néha, Jillian – sötétül el Ms. Anderson hangja.

– Anya.

– Még te is.

– *Anya.*

– Csak mondom, tudom, hogy nem vagyok tökéletes. De próbálkozom, mindent megteszek, Jillian.

– Tudom, hogy próbálkozol. Oké? Tudom – lágyul el Jillian hangja.

Csak bámulnak egymásra a gyertyafényes konyhában, míg Ms. Anderson meg nem töri a csendet.

– Nagyon helyes kis szappanokat vásároltam a minap anyukád üzletében, Jack. Hogy vannak a szüleid?

De mielőtt válaszolhatnék, a sötétség oszlani kezd, villogni kezdenek körülöttünk a fények, gépek éles zümmögése hangzik fel.

– Látod, kedvesem – mutat a mennyezeti lámpára Ms. Anderson, aztán Jillian hajába túr. – Mondtam, hogy elintézem neked.

– Szóval, öhm, hogy van anyukád? – kérdezem a konyhapultnak dőlve, mikor Ms. Anderson már rég visszavonult az emeletre.

Jillian egy nagy tálat nyom a kezembe, frissen mikrózott pattogatott kukoricát önt bele.

– Csak a szokásos. Vannak jó és rossz napjai.

– Ja. – Megrázom a tálat, hogy egyenletesen elrendeződjön a tartalma. – És *te* hogy vagy?

Jillian úgy néz rám, mintha idegen lennék, mintha most találkoztunk volna először, de máris kételkedne abban, hogy tudna kedvelni.

– Nekem nincs választásom, Jack. Nekem nem lehetnek rossz napjaim.

Idiótának érzem magam, mert ezt pontosan tudom. Mert szeretném ezt helyrehozni Jillian kedvéért, de alig tudom, mi az az

ez, és még ha tudnám is, azt hiszem, nem igazán rendelkezem a szükséges eszközökkel.

– Sajnálom, J – köszörülöm meg a torkom. – Apukád még mindig, öhm...

Jégkockákat pottyant a poharainkba.

– Azt hittem, filmet nézni jöttél.

– Igen, de... mármint... ha...

– Akkor nézzünk filmet! – Azzal el is tűnik az odúban.

Körülbelül a film feléig jutunk, a nappali kanapéjának két végébe telepedve, mikor megállítom.

– Nehogy már megint mosdóba kelljen menned, King!

Csak akkor szólít a vezetéknévemen, ha be van rágva.

– Nem zárhatsz ki teljesen, J.

– Nem zárlak – teszi keresztbe a karjait.

– De igen, néha elbeszélsz mellettem, máskor beszélsz *hozzám*, de nem beszélsz *velem*. Bármit is tettem, szeretném, hogy tudd, szörnyen sajnálom.

Egy ideig csendben ülünk, végül Jillian felsóhajt, és egy fél sütit töm a szájába. Rág és rág, majd miután lenyelte, végre rám néz.

– Azt hiszem, csak megettem – mondja az utolsó szót teljesen elharapva.

– *Csak megetted?* Nem értem.

Felsóhajt.

– Megijedtem, Jack – mondja finoman, de érthetően. – Megijedtem, oké?

– Mitől ijedtél meg?

– Minden változik.

– Mi minden?

– Minden minden. – Mély levegőt vesz. – Először a családom. Aztán most úgy tűnik, mi is. A múltkor, amikor a Whittierről jöttünk

hazafelé, akkor merült fel bennem először, hogy talán nem mindig leszel ott nekem.

Szóhoz se jutok. Mert azt gondoltam, ilyen dolgok csak nekem juthatnak eszembe. Jillian mindig annyira magabiztosnak tűnik, olyannak, aki tisztában van a saját érzéseivel, nehéz elképzelni, hogy neki is meg kell küzdenie bármilyen bizonytalansággal. De most itt ül, emlékeztetve rá, hogy emberből van ő is, hogy emberek vagyunk mindannyian.

– Hülyeség – mondja –, tudom. Hiszen te vagy a legjobb barátom. Mindig te leszel. Csak azt hiszem, volt egy elég konkrét elképzelésem a végzős évünk utolsó pár hónapjáról. Azt gondoltam, elválaszthatatlanabbak leszünk, mint valaha, hogy együtt csináljuk végig az összes végzős programot, a bált, a diplomaosztót meg az összes klisé dolgot, amit ilyenkor szokás, de amiből mi mindig is viccet csináltunk. Aztán befejezzük a gimit, és jól megünnepeljük, és magunk mögött hagyjuk ezt az egész marhaságot, és közösen kezdjük el az egyetemet. Új fejezetet nyitunk. Végre teljesen újrakezdünk mindent. De aztán... annyira izgatott lettél már a gondolattól is, hogy együtt lehetsz Kate-tel. Szívesebben maradtál vele, mint hogy elmenj hamburgerezni a legjobb barátoddal – nevetni próbál, de erőltetettre sikerül. – Érted, már attól teljesen belelkesedted, hogy *esetleg* beszélhetsz vele. Nem emlékszem, hogy valaha láttalak volna ilyennek. Soha.

Majdnem megjegyzem, hogy *Hacsak észrevetted volna, hogyan viselkedem melletted, milyen izgatott és boldog vagyok már attól is, ha ugyanabban a szobában lehetek, mint te.* De nem szólok közbe.

– Azt hiszem, ettől... kevesebbnek éreztem magam. Mintha kevesebbet jelentenék neked. És ez annyira rossz volt, mert te annyira... sokat jelentesz nekem.

Közelebb csúszok hozzá a kanapén, megszüntetve a köztünk lévő

távolságot, menet közben kis híján felborítva a sütis tálcát.

– J, te vagy a legjobb barátom, mert te vagy a legjobb ember, akit ismerek. Ezen semmi nem fog változtatni.

Könnyes a szeme. Nem hinném, hogy valaha láttam Jilliannek ezt az oldalát – mintha ideges lenne velem, bizonytalan.

– Tényleg? – kérdezi. – Megígéred?

– Esküszöm.

A tekintetünk hosszan összefonódik – könnyű felidézni, miért is szerettem bele ebbe a lányba (nem mintha valaha teljesen el tudnám felejtetni).

– Jack?

– Igen?

– Nekem is te vagy a legjobb ember, akit ismerek.

Újra elindítjuk a filmet, ott ülünk szorosan egymás mellett, a feje a mellkasomon. Érzem, ahogy finoman, halkán lélegzik. Képtelen vagyok a filmre figyelni. Arra a napra gondolok, majdnem négy évvel ezelőtt, mikor Jillianbe ütköztem a folyosón, mikor reményt adott ennek az idétlen, béna srácnak Elytownból, hogy talán egy nap...

Bocsi, hogy nem estem el utánad én is, mondtam akkor.

Bármikor megpróbálhatjuk újra, mosolygott ő.

De akkor hirtelen valaki kopogtat az ajtón. Nem mozdulunk, amíg nem kopognak megint, akkor viszont Jillian kibontakozik az ölelésemből, és elindul ajtót nyitni. Mikor visszatér, már nincs egyedül.

– Jaj, ne, már megint ez a film! – nyöszörög Franny. – Nem azért szálltam át kétszer idefelé jövet, hogy valami nyálas filmet nézzek. – A kanapéra veti magát, elfoglalva azt a helyet, amit korábban félig Jillian, félig én foglaltam el. Jillian mellé telepszik, és Franny magához húzza egy nagy ölelésre.

– Hé, csak nem triplacsokis sütit szimatolok? – nevet.

Pontosan abban a pillanatban, mikor Franny két teljes sütit tol a szájába, megrezzen a farmerom. Előhalászom a telefonom.

Hahó, bocs, hogy megvárattalak. Amúgy én vagyok az, Kate.

Úgy fél másodpercig fontolgom, hogy várnom kéne a válasszal. Nem akarok túlbuzgónak tűnni, túl tapadósnak. De egy pillanattal sem tudom tovább késleltetni, hogy beszélhessek vele.

Ne kérj bocsánatot, írom. Tökéletes az időzítésed.

– Ki írt? – kérdezi Franny, és túlméretezett ujjaival kiragadja a telefonomat a kezemből. – Bárki is az, nagyon vigyorogsz miatta.

Megpróbálom visszaszerezni – hiába.

– Add már vissza, haver!

Már késő. Felugrik a kanapéról, közben majdnem felborítja a tejes poharamat. Vigyorogva tanulmányozza a képernyőt.

– Mondtam neked, hogy meg fogja gondolni magát!

Jillian megemeli a szemöldökét.

– Kate az.

– Bizony, hogy ő – erősíti meg Franny.

– Remek – fordul felém erőltetett mosollyal Jillian. – Most már mindenki boldog.

Franny visszadobja a telefont.

– Na – mondja. – Mire vársz? Vesd be magad!

Ami ezt a „Vesd be magad!” dolgot illeti

Ami azt illeti, nem erősségem megtenni az első lépést. Inkább az a típus vagyok, aki várja, hogy megközelítsék.

TE: És ez eddig mennyire jött be neked, Jack?

ÉN: Hát, be kell valljam, nem nagyon.

Pont ezért döntök úgy, hogy Kate esetében valami mással próbálkozom.

Akcióba lendülök.

Fenébe a passzív magatartással.

Fenébe a tétlenséggel.

Pokolba a lehető legegyszerűbb úttal.

Szóval vesd be magad végre, Jack, mondd.

Vedd úgy, hogy már be is vetettem.

Felveszem a telefonom, az ujjam Kate üres ikonja, az általános, uniszex figura felett lebeg.

Hezitálok.

Aztán hezitálok még egy kicsit.

Mert a kérdés, ami már óvódásként is megbénított, ha a szívem választottjáról volt szó, több mint egy évtizeddel később ugyanúgy kínoz: *Mi a csodát kellene mondanom?*

Azt gondolom: *Csak légy önmagad, Jack! Azt legalább egész hihetően tudod előadni!*

A következőt gépelem be:

Szia, véletlen pont itt vagyok a környéken. Lenne kedved bedobni egy kis gabonapelyhet?

Mit tennél egy tál gabonapehelyért?

Kölcsön kell kérnem anyukám autóját, mert az enyém néha gomolygó füstöt áraszt magából, ami valószínűleg nem túl jó.

– És hova is mentek az autómmal? – tudakolja anyu.

– El – közlöm. Nem tudom kontrollálni az arcizmaim, ami a jelek szerint fülig érő mosolyt eredményez. – Gabonapehelyért.

Anyukám egy afféle „*mi baja lehet a gyerekemnek*”-pillantást vet rám, de odadobja a kulcsokat, és azt mondja:

– A tej is elfogyott.

Talán megemlíthettem volna, hogy ez a konkrét gabonapehely innen kilencvenpercnnyire keletre található. Így viszont, ha apukám megkérdezi, tudott-e a dologról, tiszta lelkiismerettel tagadhat.

Akárhogy is, én a gázra lépek, és elsuhanok az autópálya-rendőrség kocsija mellett, ami a sávok között várakozik, de a járőr vagy épp szünetet tart, vagy megérti, hogy nekem fontos küldetésem van, mert még csak nem is pislog.

És mire én pislantok egyet, már arra eszmélek, hogy egy hosszú kocsifelhajtóra állok be éppen. Írok Kate-nek. *Hali, itt vagyok.*

A szívem rakétává alakul, meggyullad a kanóc, és felrobban a mellkasomban, milliónyi tűzijáték robban a bordáim között.

És még csak meg se pillantottam Kate-et.

Már a gondolattól izzadni kezdek, próbálok egyé válni az üléssel, azon agyalok, vajon túl késő-e visszafordulni. Hazamenni. Igen, szeretném látni. Nagyon. De emellett ott van az is, hogy nagyon nem

akarom elszúrni a dolgokat.

Csakhogymindenütt megfordulni tilos táblákat látok.

Meg aztán valaki kopog az ablakon...

És ő az – a gyönyörű, göndör barna hajú Kate. Az ablakkeretnek dől, és mutogat, hogy húzzam le az ablakot. Megpróbálom, de ahhoz újra be kell indítanom a kocsit, mivelhogy anyukám autójában minden csak úgy működik. Igyekszem épp csak annyira beizzítani a motort, hogy lehúzhassam az ablakot, de nem jön össze, szóval végül beindítom a kocsit, aztán csak matatok a gombokkal, mert anyu bekapcsolva tartja a gyerekzárát – úgy tűnik, se bennem, se apukámban nem lehet bízni, ha ablakokról van szó –, és Kate már gurul a nevetéstől.

Végül inkább kinyitom az ajtót.

Kate a fejét ingatja.

– Öhm, minden okés, haver? – kérdezi.

A válasz az, hogy nem.

De a válasz ugyanakkor az, hogy nagyon is.

A kezünk tele van tálakkal, kanalakkal, tejjel és gabonapehellyel. Elvisz a kedvenc helyére. Egy csendes helyre a szurdokban, ide jár olvasni és rajzolni.

– Itt támadnak a legjobb ötleteim – avat be. – Vagy legalábbis ezzel próbálom indokolni azt az elképesztő mennyiségű időt, amit itt töltök.

Egy keskeny ösvényen ballagunk, mindkét oldalunkon bíbor sziklák magasodnak. Figyeljük, ahogy a patak vize sima köveket kerülget, csak csörgedezik, nem siet sehova.

Ha tízórás előadást tartana a pizzaszélek különböző típusairól, azt is szívesen hallgatnám. Soha nem unnám meg. De nem a

pizzaszélekről értekezünk, csak azt állapítjuk meg, hogy a sajttal töltött verziót egyikünk se tartja sokra, mi az eredetit szeretjük, *minek változtatni valamin, ha már amúgy is remek*. Arról beszélgetünk, hol nőttünk fel (ő eredetileg egy Pittsburgh környéki kertvárosból való), mi a kedvenc filmünk (én bevallom, hogy nekem az *Egy bébiszitter kalandjai*, amit ironikus módon még a hatvanéves dadusom – akit babbának neveztem – mutatott meg nekem; Kate pedig egy *Raising Victor Vargas* című filmről mesél, amire magától bukkant rá, és én még nem láttam).

– Lefogadom, hogy nem bírnád sívetés nélkül végignézni – mondja.

– Sívetés?

Mosolyog.

– A sívetés az, mikor egyszerre sírsz és nevetsz, és csak a világ legjobb dolgai képesek ezt kiváltani.

– Ki vele: mi idézte elő még nálad a sívetést?

– Az csak rám tartozik... – Kiszűrösli a maradék tejet a tálkájából, aminek következtében a világ legmenőbb tejbajusza rajzolódik ki az arcán, amit ő cseppet se szégyell, és meg se rezzen, mikor odanyúlok, hogy letöröljem.

És ezzel a gabonapehely lesz az új kedvenc ételem.

Minden bizonnyal csak ezért találták fel a tálakat és kanalakat.

Az igazság és következményei

Mikor visszatérek a gabonapehely-küldetésemről, a szüleim természetesen nem valami boldogok, amiért ilyen messzire utaztam egy tál mesterségesen ízesített tej kedvéért.

– Lemaradtál a vacsoráról, Jackie. Mit csináltál egyáltalán olyan messze? – kérdezi anyu.

– Az ottani tej annyira... – vonok vállat. – Sokkal organikusabb.

– Jack, ne már! – mondja apu a megértő-de-szigorú apukás hangján.

– Találkoztam valakivel – bököm ki. – Egy baráttal.

Anyu és apu egymásra pillant.

– Oké, ismerjük ezt a barátot? – kérdezi apu.

– Nem. Csak, öhm, nemrég ismertem meg.

– Miért nem egyszerűen ezt mondtad? – csóválja a fejét anyu.

Elmondom nekik az igazat, vagyis hogy fogalmam sincs.

Aztán megvitatjuk, hogy mit is jelent megbízhatónak lenni.

Vagyis inkább a szüleim vitatják meg, én pedig csak figyelek, néha egyetértően bólogatok, ha a helyzet úgy kívánja.

Mivel apukám a szíve mélyén angol szakos bölcsész, a kioktatás ráeső része leginkább a jelentéstanra koncentrál – *érted te egyáltalán, Jackie, hogy mit jelent megbízhatónak lenni? Azt jelenti, hogy meg lehet benned bízni. Ezért hívják MEGBÍZHATÓ-nak* – és így tovább, míg már anyukám is láthatóan unja.

– Tehát hogy hívják? – veti közbe anyu.

– Hm? – kérdezem.

– Ne szórakozz velem! – szól rám anyu a „*velem nem érdemes ujjat húzni*”-hangján. Ha apu a Kioktató, akkor anyu a Vallató. – Ezt az új barátodat.

– Kate – mondom.

– És? – firtatja tovább anyu.

– És mi?

– Mesélj erről a Kate-ről! Ki ő? Honnan ismered? Van priusza?

– Nem tudok róla, hogy bűnöző lenne. Elsőéves a Whittieren. Az egyetemlátogatás alkalmával ismertem meg.

– Egy idősebb nő... – Apu elismerően vigyorog. – Nem esik messze az alma...

Anyu gyilkos pillantására apu jobbnak látja visszavonulni.

– Jackie, apu és én nem azért haragszunk, mert elvitted a kocsit Whittierbe. Vagy mert kedveled ezt a Kate-et. Csak arról van szó, hogy szándékosan félrevezettél minket. Ez nem rád vall. – A homlokán az aggodalom ráncai rajzolódnak ki.

Megértem. A szülők állandó rettegésben élnek, örökké aggódnak, hogy a gyerekük legkisebb kihágása az első lépés azon az úton, ami a bűnözővé váláshoz vezet, de legalábbis állandóan félresiklik majd az élete. Például mi van, ha az, hogy kölcsönvettem anyukám autóját, és kilencvenpercnyi távolságra utaztam vele, fokozatosan autólopássá alakul huszonhárom éves koromra, aminek az a vége, hogy autós üldözésbe keveredek az autópályán, ahol is behajtok egy hatalmas szennyvízcsatornába, és hátralévő napjaimat majd bűzölgő patkánykirályként tengethetem? Vagy ha az csupán a kezdet, hogy nem érek haza lámpaoltásra, és harmincéves koromra minden remény elvész, hogy valaha is jövedelmező állást szerezhetek, és a szüleim padlásán fogok élni képzeletbeli barátommal, Otisszal?

Megértem.

– Szóval, ami a büntetésedet illeti, anyukáddal úgy döntöttünk... –
Apu anyura tekint, hogy ő szabja meg a bűnömhöz illő büntetést.

– Próbaidőre bocsátunk – jelenti be anyu.

– Igen, próbaidőre – erősíti meg apu. – Úgy is mondhatnám,
vékony jégen táncolsz. Még egy rossz húzás a következő hetekben,
és nem lesz se telefon, se bulik, se...

– Életem – fejezem be. – Értem. És köszönöm. A késleltetett
büntetést.

– Még ne köszönd! Közmunkával is jár – mondja apu.

Elnyomok egy nyögést.

Apu és anyu egymásra néznek, gondolom, hogy megerősítsék a
szülői telepátiát.

– Úgy van – helyesel anyu, még mindig apu arcát tanulmányozva.

– Egy hónapig te nyírod a füvet Ms. Nolannél.

– És ehhez hozzátartozik a kutyapiszok összeszedése is – teszi
hozzá apu.

Ez alkalommal tényleg felnyögök. Ms. Nolan kedves hölgy, de nem
hisz a kutyaürülék eltakarítására kitalált eszközökben. A kertjében
több a szar, mint a fű.

– Ne már, srácok! Van vagy negyvenhárom kutyája.

– Ki mint veti ágát, úgy alussza álmát, fiatalember – okít anyu.

Sóhajtok.

– Tudod, hogy bármikor meghívhatod ide a barátaidat, Jack.
Szeretnénk ismerni azokat, akik közel állnak hozzád – mondja
anyu.

– Tudom. Nem is tudom, mit gondoltam.

– Remélem, megérte – mondják felvont szemöldökkel.

Amire, ha válaszolnék, az körülbelül azzal lenne egyenértékű,
mint zokniban szaladni egy jeges úton, ami ráadásul még alá is van

aknázva. Szóval inkább lehorgasztom a fejem, és megpróbállok olyan tekintettel nézni, ami reményeim szerint őszinte megbánásról tanúskodik.

– Sajnálom – mondom sokadszorra. – Utálok csalódást okozni nektek.

– Nos, az a lényeg, hogy tanulj a dologból – mondja anyu.

Bólogatok, ahogy magához von egy ölelésre, apu pedig a fejemet simogatja. Nem is hagyok fel a bólogatással, egészen addig, amíg kicsoszognak, de apukám még megtorpan az ajtóban.

– Jackie, végül vettél tejet a családnak?

Fenébe, elfelejtettem hazafelé beugrani a boltba.

– A válasz nemleges, apu. Bocs.

– Oké – mondja apu. – Csak hirtelen én is megkívántam a gabonapelyhet.

FRANNY: Hali, tesó, milyen volt a randi?

Hátradőlök az ágyamon, lehunyom a szemem, és hirtelen újra ott vagyok a szurdokban, de most a nap, a felhők és a folyami kavicsok mind pufók, pasztellszínű mályvacukrok, az ég kristálycukorszemekről csillog, és ezüstkanál-fák lengedeznek a cukormáz szellőben, és mind szerelemről, boldogságról énekelnek. Kate és én ott vagyunk az egészek a közepén, lefelé sodródunk a tej-folyón, hatalmas, színes gabonapehely-gyűrűkön csücsülve. Fogjuk egymás kezét, és félig éneklünk, félig nevetünk, mert mi lesz, ha elszottyosodik alattunk a gabonapehely-úszógumi?

De nem számít.

Hogy is számíthatna bármi, mikor együtt vagyunk?

ÉN: Minden pénzt megért.

FRANNY: Biztos voltam benne.

FRANNY: Szóval... Nagy hírem van.

ÉN: Minden Wentworth-játékos agyvelőgyulladását kapott, ezért automatikusan te nyered az állami bajnokságot?

FRANNY: A Kupon hazajön.

ÉN: Viccelsz velem?

FRANNY: Viccelnék én ilyesmivel?

ÉN: Tehát kijutott? Csak így? Elengedték??

FRANNY: Hónap végén.

ÉN: Mi a fene?!

FRANNY: Bizony. Fene.

Jön a Kupon

A Kupon becenevet Franny ragasztotta az apjára. Még ötödikben találta ki, miután az újfent cserben hagyta, akkor éppen élete első meccse előestéjén. Különösen nagy szívás végignézni, ahogy a legjobb barátom szíve sokadjára törik szilánkjaira, hiszen Franny a leghűségesebb ember, akit ismerek.

Így igaz. Minden túlzás nélkül.

A barátságom Frannyvel – mint annyi más barátság – a játszótéren vette kezdetét. A legtöbb gyerek életében a játszótér egy varázslatos hely, csillogó alumíniumcsúszdákkal és rozsdás hintákkal. Az új barátságok és a szabadság színtere.

Számomra azonban csak az a hely volt, ahol szétrúgták a seggem. Újra meg újra.

És itt jön a képbe Franny.

Már gyerekként is ijesztő tudott lenni. Hiszen a legtöbb szülőnél bőven magasabb volt, és hétéves korára mélyebb volt a hangja, mint a legtöbb apukának, az enyémet is beleértve. Nem egy alkalommal mentett meg a küszöbönálló végzetemtől. Amit én sosem tudtam megérteni. Úgy értem, mégis mit kínálhattam neki cserébe én, azon kívül, hogy megfelezttem vele a piros nyalókámat, és egy lábbal sikeresen elvesztettem magunknak minden háromlábas futóversenyt?

Könnyen meg tudom nyerni ezeket a játékokat, mondta egyszer, miután olyan erősen ütötte meg a baseball-labdánkat, hogy azt

kerestük egészen sötétedésig. *De pont ezért kedvellek. Téged nem a győzelem érdekel.*

Természetesen nem volt igaza. Nagyon is érdekelt. Csak rá kellett jönnöm, hogy a *győzelem* nem éppen erősségem, tehát fokozatosan hozzászoktattam magam az ellentétéhez.

De Franny ilyen. Mutass neki esőt, és a szivárványra fog koncentrálni. Ami hasznos, mert több eső jutott neki életében, mint bárki másnak, akit ismerek.

– Azt hiszem, mindig tudtam, hogy egyszer eljön ez a nap – mondja Franny a hátsó tornácunk oszlopának dőlve. Áthajít egy kavicsot a kerítésen, a kukoricaföldek felé. Régen ott bicikliztünk, a barázdált sorok mentén versenyeztünk, földkupacokon átugratva, született motocross-sztárok. Figyelek, hátha meghallom, ahogy földet ér a kavics, de nem.

– Mennyi telt el, hat év?

– Nyolc. – Franny újabb kavicsot dob el. – Alig emlékszem rá. És amire emlékszem, abból semmi nem jó.

– Mit mond a nagymamád?

Franny vállat von.

– A fiáról van szó, tudod, szóval benne komoly belső konfliktusok dúlnak. Azt mondta, nem fogja hagyni, hogy odaköltözzön hozzánk, ha én nem akarom.

– És te mit akarsz?

– Nem tudom. Abuela ³ örül neki, hogy visszajön. De szomorú is, mert azt gondolja, még nem bocsátottam meg neki. Tudom, mit vár tőlem. Hiszen te is ismered, folyton azt szajkózza, hogy *Francisco, légy te az okosabb*. Ami baromság. Apukám már jóval több időt töltött ezen a földön, kitalálhatta volna már a dolgokat, de mivel ő

minden lehetőséget elbaltázott, mindent elrontott, ami jó volt az életében, ezért nekem kell az okosabbnak lenni. Hol a pokolban van ebben az igazság?

Lezuttyan a lépcsőre.

– De ha megmondom neki, hogy tartsa magát távol tőlünk, akkor én vagyok a rossz fiú. Ha visszaengedem, csak idő kérdése, hogy megint elcsessze a dolgokat. Mindegy mit teszek, megszívtam. Életem története, nem igaz? – mondja Franny mosolyogva. De én ismerem a valódi mosolyát. A boldog mosolyát. Ez nem az. Ez a „keménynek kell lennem, nem hagyhatom magam felidegesíteni”-mosolya. Ezt a mosolyát látom a leggyakrabban.

– Nem aggódhatsz azon, hogy mit gondolnak mások – közlöm vele. – Azt kell tenned, ami neked jó. – Amiről tudom, hogy könnyű mondani, de attól még igaz, még ha úgy is hangzik, mint valami gyerekeknek való film tanulsága.

– Csak rossz érzésem van.

– Hogy érted?

Az ajkát harapdálja.

– Nem tudom. Mintha valami rossz dolog lenne készülőben.

– Akkor talán nemet kéne mondanod Abuelának. Megmondani, hogy nem akarod, hogy odaköltözzön.

Franny bólint.

– Attól átjössz még? Tudod, ha apukám is ott lesz?

A vállára teszem a kezem.

– Mióta is hagyjuk mi a Kuponnak, hogy bármiben is befolyásoljon?

– Igazad van! A Kupon kinyalhatja – nevet. – Néha megfeledkezem erről.

– Miről?

– Hogy te vagy a legkeményebb kocka, akit ismerek.

Most én nevetek.

– Köszí, asszem.

Feláll, az árnyéka messze nyúlik a kertben, olyan erősen és olyan messzire hajít egy kavicsot, hogy bizonyára még azután is gurul, miután mi már elsétáltunk.

– Nagyon is köszí, haver – mondja a távolba meredve. – Nagyon is köszí.

A zsebembe mélyesztem a kezem.

– Szóval az a helyzet, hogy én most beláthatatlan ideig próbaidőn vagyok. És a jelek szerint mostantól kutyaszelídítő is leszek.

– Most majd megtanulod, hogy ne lopd el anyukád kocsiját.

– Hé, elkértem tőle!

Franny vigyorog.

– Jillian szerint Kate elég jó csaj. Tényleg kedveled?

– Azt hiszem, igen – próbálok közönyösnek tűnni.

– Ja, hát jó gyerek vagy te. Általában – borzolja össze a hajam, mint ahogy az idősebb tesók szokták, annak ellenére, hogy igazából én vagyok idősebb, négy hónappal. – Biztos hamar engednek a szüleid, ha jól viseled magad.

– Elég csalódottnak tűntek.

– Az a dolguk, hogy csalódottnak tűnjenek, haver. Amíg tudsz próbákra járni, addig jók vagyunk.

– Tényleg – mondom –, a zenekar.

³ Nagymama (spanyol)

Egy kis örömszerzés

Talán ránézésre nem mondanád meg rólunk. Ha létezik skatulya az ilyesfajta dolgokhoz, mi valószínűleg nem illenénk bele. Ennek ellenére, akár hiszed, akár nem, mi hárman egy zenekart alkotunk. Ott van Jillian, a basszus ördöge, Franny a doboknál remekel, én meg a trombitáért felelek. De nem foglak áztatni. Általában elég bénák vagyunk. Vagyis, ha őszinte akarok lenni, én vagyok béna. Jillian egész jó, és Franny is odateszi magát. De ez nem fair, mert Jillian családjában többen is zenélnek, Franny pedig mindenben jó.

Mindezzel együtt, belőlem hiányzik ugyan a természetes tehetség (ami elég nagy hátrányt jelent), de ezt (majdnem) fáradhatatlan próbálkozással pótlom. És az elmúlt három hónapban még a szokásosnál is keményebben gyakoroltunk, mert pár hónapon belül világpremierrel debütál az új bandánk, a JoyToy.

A szüleim harmincadik házassági évfordulójának alkalmából rendezett bulin.

Oké, korlátozott világpremier.

És egy udvarnyi ötvenéves elég távol áll a célközönségünktől.

De akkor is.

Százhuszonöt ember, az mégiscsak százhuszonöt ember, nincs igazam?

Elég izgatottak vagyunk.

De psssst, bármit teszel, ne mondd meg a szüleimnek, hogy háromfős bandát alapítottunk, hogy hónapok óta megállás nélkül

próbálunk, és hogy így akarunk köszönetet mondani a két legmenőbb embernek, akiket valaha megalkotott az univerzum.

Meglepetés lesz.

Variációk egy témára

Felmerül bennem, hogy SMS-t írok Kate-nek, de aztán eszembe jut valami, amit még anyukám mondott, hogy apukám „a kézzel írott leveleivel varázsolta el”. Csakhogy a kézírásom szörnyű, és szeretném, ha még idén eljutna az üzenetem Kate-hez. Na igen.

Ezért aztán az ágyamra dobom a laptopom, és az Új üzenetre kattintok.

Sziaaaaa, Kate...

Túl barátságos.

Törlés.

Mizu, Kate?

Nem. Túlságosan próbálok menőnek tűnni.

Törlés.

Kedves Kate!

Klasszikus, ugye?

Kedves Kate!

Mi a véleményed a diákbálokról? Konkrétabban a középiskolás bálokról.

Ha nem találod teljesen taszítónak az ötletet, esetleg átgondolnád, lenne-e kedved részt venni egyen, mondjuk, velem? Megígérem, hogy nem olyan lesz, mint a filmekben, mikor is a gimis lúzer egy egyetemista szépséggel a karján vonul be, amitől minden kínzója sárgul az irigységtől, ő maga pedig megvillogtathatja tánc tudását; mikor az összes csinos, eddig megközelíthetetlen gimnazista lány csak ámul-bámul, és teljesen odavan, hogy mikor lett Jack King ennyire dögös, miközben a legjobb barátai őt ünneplik, hiszen ők tudták, hogy ez mindig is benne rejtett.

Nem vagyok népszerű, de nem vagyok népszerűtlen. Pont középen állok. Ami azt jelenti, hogy a megjelenésed legfeljebb kevéske örömujjongást von majd maga után, hiszen az emberek ritkán vesznek engem észre. Csak egy homályos alak vagyok a tömegben.

Ha esetleg a fentiek alapján nem világos, arra próbálok kilyukadni, hogy:

Eljönnél velem a bálba, Kate?

Kérlek, (nyomtasd ki és) karikázd be a megfelelő választ: IGEN / NEM / TALÁN

Üdvözlettel:

JK

Ui. Bár ez minden bizonnyal fájdalmasan emlékeztet majd a középiskolás mivoltomra, vagyis hogy a szüleimmel élek, és ezért be kell tartanom a szabályaikat, szeretnék tájékoztatni, hogy jelenleg közösségi szolgálatra vagyok ítélve. A közösség a szomszédom. A szolgálat pedig a kutyáira vonatkozik, de sajnos nem éppen sétáltatnom kell őket. Majd elmagyarázom, ha találkozunk.

Akárhogy is.

Kérlek, írd vissza hamar, különben féltő, hogy belehalok.

Ez minden.

Kedves Jack!

(Általában) szívesen követem az utasításokat. Tehát képzelheted, milyen izgatott voltam, hogy kinyomtathatom a leveled, bekarikázhatom a válaszom, és aztán...

Nos, ezen a ponton csúsztak félre a dolgok. Ugyanis nincs meg az otthoni címed.

Szóóóóóóval...

Nem volt más választásom, mint elmenteni az e-mailedet pdf-formátumban, megnyitni a pdf-szerkesztőt, az egyik kiemelő eszközzel bekarikázni a válaszem, újra elmenteni a fájlt, és visszaküldeni neked. Ez magyarázza a csatolmányt. Tudom, tudom, azt tanítják, hogy ne bízzunk a csatolmányokban. De kérek, ne félj megnyitni, nem tartalmaz semmiféle rosszindulatú vírust és/vagy robbanószerkeket. Legalábbis én nem tudok róla. A levél írásának pillanatában biztosan nem. De nem vállalom felelősséget azért, ha esetleg változás történik, miután a Küldésre kattintottam.

Mondok neked valamit. Nem taszít a bálok gondolata, még a középiskolai változaté sem. Viszont a táncnak ellene vagyok. Pontosabban inkább a testem van ellene. A népszerű sztereotípiával szemben, nem minden fekete bőrű ember születik elképesztő ritmusérzéssel. Amit én a táncparketten művelek, az leginkább valamiféle helyben toporgáshoz hasonlítható, és még azt is képes vagyok elrontani. Szóval ezt tartsd észben, mikor (/ha) a jövőben ismét meg szándékoznál invitálni valahova, ahol fontos szerepet kapsz te, én és a zene.

Egyébként sajnálom a közösségi szolgálatot. De talán felhasználhatod ezt az időt arra, hogy átgondold, hogyan is tévedtél erre a bűnös útra (jól gyanítom, hogy a dolognak köze van ahhoz, hogy meglátogattál anyukád kocsijával?), és hogyan térhetnél vissza a felelős állampolgári léthez. Úgy érzem, ez hasznosnak bizonyulna ebben az időszakban, tekintettel a szabályszegő hajlamaidra. Lásd kocsi-dolog és a gabonapehely-evés etikettjének teljes figyelmen kívül hagyása (megittad az utolsó korty tejet, haver!).

Oké, lassan be kell fejeznem, mert amíg neked írok, addig se tanulok, és a nem tanulás, bár bulinak tűnik, a jegyek rohamos hanyatlásához vezet.

Minden jót!

Kate

Ui. Tudtad, hogy a monogramod JK⁴? Fogadjunk, hogy nem. (JK!)

<Csatolt fájl: IgenNemTalán.pdf – vírusoktól mentes>

Letöltöttem a Kate által csatolt fájlt, és ezt találok:

Ha esetleg a fentiek alapján nem világos,
arra próbálok kilyukadni, hogy:

Eljönnél velem a bálba, Kate?

Kérlek, (nyomtasd ki és) karikázd be a megfelelő választ: IGEN / NEM / TALÁN

⁴A JK az internetes szlengben gyakran használt rövidítés, jelentése: „csak viccelek”.

Hogyan ne légy teljesen egyedül a világban

Bár a szüleim csalódtak bennem (*nem, nem benned, kicsim – a cselekedeteidben. Téged szeretünk, Jackie Maci*), és jól dokumentálhatóan próbaidőn vagyok, megengedték, hogy Franny pénteken nálunk aludjon. Nem, ez nem egyszerű következetlenség a szüleim részéről – bár néha előfordul, hogy mondanak valamit, és aztán a következő mondatukkal máris ellentmondanak saját maguknak. Hanem arról van szó, hogy Franny nagymamája minden második hétvégén dolgozik esténként, és az elmúlt években anyu és apu mindig kérdés nélkül hagyják, hogy a haverom nálunk húzza meg magát, amikor csak akarja. Ez a hétvége sem kivétel. És én hálás vagyok a társaságáért.

A próbaidő önmagában még nem olyan szörnyű (füvet nyírni, kutyagumit szedni, kerülni a bajt), de ehhez még hozzájön az, hogy folyamatosan Kate-re gondolok, és nem tudom kivenni a fejemből azt a TALÁN-t, és ha ezt mind figyelembe vesszük, akkor azért nem árt egy kis figyelemelterelés.

Franny ragaszkodik hozzá, hogy a szüleimmel vacsorázzunk, mint mindig. Az étkezőben.

– Tudod, mi a véleményem a konyhában evésről – jegyzi meg Franny.

– Tudom, tudom. De annyira kényelmes a konyhában enni! Tudod, mivel eleve ott a kaja.

– Jó hely a konyha, haver, de nem véletlen hívják étkezőnek az étkezőt. Arra való, hogy ott étkezzenek.

Hallottam már ezt az érvet. De Franny étkezők iránti rajongásának valódi oka nem más, mint hogy a nagymamája a közelébe se enged senkit a sajátjuknak, az asztal és a székek szó szerint védőfóliába vannak burkolva.

Tudom, mikor állok vesztesre.

– Oké, haver. Végül is, mindegy. Legyen hát az étkező.

Franny mosolyog.

– Tudtam, hogy belátod, nekem van igazam. – Beleszimatol a levegőbe. – Tesó, muszáj lezuhanyoznod. Minél hamarabb.

Felmordulok.

– Ki kellett takarítanom ma Ms. Nolan kertjét. Még életemben nem láttam ennyi kutyakakit.

– Hát, így jár az, aki megszegi a szabályokat.

– Mindegy. Hogy van Abuela?

Franny vállat von.

– Túl sokat dolgozik, szokás szerint.

– Aha.

– Aggódom érte. Egészséges ugyan, meg minden, de azt kívánom, bár tudnék többet segíteni neki, érted? – Frannyt kilencéves kora óta a nagymamája neveli. *De én még szerencsés vagyok, szokta mondani, a környékbeli gyerekek közül sokan egyáltalán senkire sem számíthatnak.*

Franny Abuelájánál jobban aztán tényleg senkire nem számíthat az ember. Folyamatosan két állásban dolgozik, hogy kijöjjön a fizetéséből. Emellett rendszeresen vállal kiegészítő munkákat is, rengeteget görnyed a varrógép fölött, számtalan megigazított öltöny meg keresztelőruha kerül ki a keze alól, és valószínűleg minden esküvői ruha Ohio államban. Ahol tud, Franny is beszáll a

pénzkeresésbe, a Dollar Denben segít bezacskózni az élelmiszert, és a bowlingpályán illatosítót spriccel a leharcolt cipőkbe.

- Láttam anyukád reklámját – jelenti be vigyorogva Franny.
- Meg se szólalj, haver!
- Tudod, hogy szeretem anyukádat, de jaj.
- Franny, figyelmeztetlek!
- De olyan gyönyörű, haver. Nem is értem, te hogy bírod.
- Öhm, ő az *anyukám*, hát így.

A szüleim imádják Frannyt. A legtöbb szülő így van ezzel. És nem is csoda, hogy így elbűvöli őket. Ő a megtestesült megbízhatóság. Ha a szüleim bizonytalanok, hogy megengedjenek-e nekem valamit, csak be kell dobnom Franny nevét, és majdnem mindig garantált a siker.

Plusz az se hátrány, hogy anyu szinte úgy tekint Frannyre, mint arra a szuperatléta gyermekre, akivel a természet nem ajándékozta meg. Anyu egyetemista korában kosarazott, és elég jó volt benne. *Általában hölgy vagyok, de a pályán bestia*, szereti mondogatni. (Mellékesen megjegyezném, az, ahogy anyu sportmérkőzéseken viselkedik – veszekedik a bírókkal, taktikákat kiabál az edzőknek, kigúnyolja az ellenség kabaláját –, ékes példája annak, milyen vékony is a határ az általános rajongás és a fanatizmus között.)

Mindenesetre anyu és én (meg általában apu is) Franny összes meccsére elmegyünk (kosár, foci, baseball, még a futóversenyekre is), és foglalunk helyet a nagymamájának, aki a munkája miatt sokszor késik. *A latinóknak sajátos időérzékük van*, vigyorog mindig Franny vállvonogatva, mikor a nagymamája kifulladásra fut be az első negyed végén.

– Tehát hogy van szíved hölgye, kedves uram? – kérdezi Franny. A táskáját a szobám padlójára dobja.

Azonnal mosoly terül el az arcomon.

Mit jelent vajon, hogy már Kate említésére is úgy vigyorgok, mint valami idióta?

– Hahóóóóó? Jack? – szólongat Franny. Hozzám vág egy zoknigombócot, de én nem zavartatom magam. Messze járok, Kate-ország lankás vidékei felett lebegek éppen.

– És még én vagyok idegesítően szerelmes? Fhu, tesó, mi lesz majd veled, ha már több hónapja ismered? – kérdezi Franny.

– Elég menő csaj... Szerintem kedvelni fogod.

Franny a szobám ajtajához lép.

– Ha te kedveled, akkor én is. Nem gond, ha lekapcsolom a lámpát?

Beleegyezően bólintok. Lekattintja a kapcsolót, és a szobára sötétség borul.

Franny körvonala átkel a szobán, előássa a telefonját, és töltőre teszi. Végigpörgeti a kedvenceit; az ujjá Jillian kör alakú keretbe kényszerített arca felett lebeg, és azokra az alkalmakra gondolok, mikor én tettem ugyanígy – az ujjam alig egy centiméternyi távolságra volt az arcától. De az én ujjam sosem moccant, túlságosan féltem. De Franny nem fél – Jillian ferde mosolyára, gödröcskés arcára nyom.

– Hali, baba, te is hiányzol nekem – szól a telefonba. A takaróba temeti arcát, és onnantól már csak suttogás hallatszik, meg Franny-Jillian belsős poénok, na és komoly *„örökre veled akarok lenni”*-hang.

Én meg...

Elkezdek olvasni, de nem bírom kivenni Kate-et a fejemből. Hamarosan le is cserélem a könyvet Instagramra, és már meg is van Kate profilja. Végigpörgetem a képeit, amiken barátokkal nevetgél, a családjával bolondozik. Mindegy, épp hol van, vagy kivel, Kate mindig mosolyog.

Egy idő után Franny abbahagyja a sugdolózást. Lerántja a takarót a fejről, és felnéz, a haja a szemébe lóg.

– Most meg min vigyorogsz? – rivall rám suttogva. – Menj aludni!

– Foglalkozz a magad dolgával!

– Hé! – mondja. Hirtelen daru módjára megnyúlik a karja, és az asztalomra dobja a telefonját. – Most komolyan. Köszí, hogy itt alhatok. Szükségem volt erre. Otthon jelenleg... hát tudod.

Leengedem a telefonom, az éjjeliszekrényen álló lámpa felé nyúlok.

– Igen, haver. Nekem is kellett. És bármikor jöhetsz, hiszen tudod.

Mert egy barátságban vannak néha olyan pillanatok, mikor nem elég csak tudni, mennyit jelentetek egymásnak.

Mikor ki is kell mondani a dolgokat.

– Hé, Jack! – szólal meg újra pár perc múlva. Halk a hangja, mintha nem akarna felébreszteni, ha már esetleg elaludtam volna, és mintha nem lenne benne biztos, hogy ki akarja-e mondani, amit gondol.

– Igen?

A hátán fekszik, keze a feje mögött összekulcsolva, olyan figyelemmel tanulmányozza a plafont, amit egy plafon határozottan nem érdemel meg. – Mikor kiengedik, hatalmas vacsorát tervez a nagymamám. Az összes kedvenc ételével.

– Tényleg?

– Tudod, mi a fura? Kiderült, hogy mindketten szeretjük a karajt. Kicsi a világ, nem igaz?

– De, nagyon – értek egyet. Bár én is szeretem a karajt, sőt valószínűleg az emberek nagy része így van ezzel.

– Szóval arra gondoltam... Azon morfondíroztam... hogy esetleg nem akarnál-e... tudod. Ott lenni. Nálunk. Mikor hazajön. Nem tudom. Csak azt hiszem, jó lenne, ha lenne ott velem valaki. Biztos

pontnak, vagy villámhárítónak, vagy ilyesmi. Persze Jillre is gondoltam. Annyira jó fej, és elképesztően támogató mostanában, de nem tudom, készen állok-e arra, hogy egy szobában legyen apám és a barátnőm. Na szóval. Arra gondoltam... hogy talán te... de biztos fura lenne, nem? Annyira gyerekeknek érzem most magam. Basszus. Felejtsd el, oké? Hülyeség. Csak ki vagyok bukva.

– Franny, ott leszek.

– Igen?

– Természetesen. És ha hülyeséget csinál apukád, ne aggódj, szétrúgjuk a seggét. Vagy legalábbis én a hátára ugrok, és próbálom nekiirányítani egy falnak, miközben te szétrúgod a seggét.

– Azt se tudja majd a Kupon, hogy mi csapott le rá.

– Azt fogja kívánni, bárcsak még mindig le lenne csukva.

– Igen – helyesel Franny. Az oldalára fordul, arccal a fal felé.

Egy pillanatra elképzelem Franny apját takaróba csavarva, egy hasonló üres falra bámulva – de nem tudom elképzelni, min gondolkodhatna.

– Azt fogja kívánni... – ismétli meg Franny egyre halkuló hangon.

A helyzet bizonytalan

KATE: Jack, beszélhetnénk? Felhívhatlak?

Ez egy kissé ijesztő. A *Beszélhetnénk?* persze simán jelenthet jó dolgot is, valami boldogat, de ha engem kérdezel, a mérleg nyelve határozottan a *valami nem stimmel* felé billen, mikor ezt látom. Bár igaz, hogy még nem tették fel nekem olyan sokszor ezt a kérdést.

ÉN: Persze.

– Szia – szólal meg Kate a vonal másik végén.

– Szia – visszhangzom.

– Szóval...

– Szóval...

– Mielőtt beleegyeznék, hogy elmegyek veled a bálba, van valami, amit tudnod kéne.

– Egy másik bolygóról jöttél, és a hazatérésedre kijelölt időablak pont egybeesik a bál időpontjával?

Nevet.

– Nem, azt már évekkkel ezelőtt lekéstem.

– Ó, szóval itt ragadtál.

– Inkább úgy szeretek gondolni rá, hogy állandósított idegen küldött vagyok – mondja Kate.

– És így kevésbé érzed rosszul magad, amiért itt ragadtál?

– Igen, csak aztán egy földi fiú elrontotta nekem.

– Tipikus földi fiú.

– Inkább atipikusnak mondanám.

Nem tudom, hogy itt jót jelent-e az atipikus, de nem tűnik

rossznak. Majd kiugrik tőle a szívem a helyéről.

– Tehát, mit kéne tudnom, mielőtt elmehetünk a bálba?

Sóhajt.

– Mondtam neked, hogy nemrég kapcsolatban voltam.

Hirtelen már nem is ficáncol olyan boldogan a szívem.

– Igen. Emlékszem.

– Nem hinném, hogy teljes mértékben lezártam, Jack.

– Az mit jelent?

– Nehéz megmagyarázni. Elég összetett az egész. De... – Elhallgat.

– Az a lényeg, hogy sok elég durva dologban volt végig mellettem a srác. Nehéz teljesen kizárni valakit, mikor eddig ő volt az az ember, akihez bármivel fordulhattál.

– Azt mondd, még mindig együtt akarsz lenni az exeddel?

– Nem. Nem hinném.

– Nem értem.

– Csak azt mondom, hogy még nem tűnt el teljesen. Nem vagyunk együtt, de még nem vagyunk teljesen külön sem.

– Szóval a helyzetre azt mondanád, hogy *bonyolult*?

– Nem. Nincs igazán helyzet.

– És ez mit jelent számunkra?

– Hogy ilyen bizonytalan helyzetben megyünk el a bálba? Helyzet nélkül?

– Hmm. – Persze hogy el akarok menni Kate-tel a bálba, de elég kétballábás vagyok, és könnyen felbukhatok ezekben az elvarratlan szálakban.

– Csak őszinte akartam lenni veled. Ez az egész nagyon új nekem, és össze vagyok zavarodva. Szerintem jó srác vagy, Jack. És szívesen kísérnék el a bálba, ha még mindig szeretnéd.

Még mielőtt az agyam felmérhetné a kockázatokat, a szívem közbeszól.

– Szeretnénk.

Kate nevet.

– Szeretnétek?

– Vagyis én. Én szeretném.

A telefonon keresztül is érzem a mosolyát.

– Alig várom, hogy előben bénázzunk így, Jack.

– Az érzés kölcsönös.

Tekintélyes várárkot húzok a szerelem körül

Kate-tel úgy döntünk, jó ötlet lenne megismernie a csapatot, akivel együtt megyünk majd a bálba. A szüleim nincsenek itthon, szóval a négyes nálunk köt ki.

– Srácok, ő Kate – jelentem be. – Kate, ők a srácok.

Jillian felnevet.

– Amellett, hogy egy vagyok a srácok közül, lányt is alakítok. Szia, Jillian vagyok. Örülök, hogy végre találkozunk.

– Én is örülök. Sokat hallottam rólad – mondja Kate. – Mindkettőtökről – teszi hozzá.

– Nagyon menő a pólód – mutat rá Franny. – Ne mondd, hogy voltál Tekintélyes Várárok-koncerten!

– Oké – mondja Kate. – Akkor azt se mondom, hogy a dobos jelenleg a nővéremmel jár.

– Na, menj a fenébe! Komolyan?

– Nem viccelek a Tekintélyes Várárokkal.

– Te jó ég! Szerezned kell nekünk jegyet! Tudsz szerezni?

– Kicsim, nyugi! – lép közbe Jillian. – Legalább hadd vegye le a kabátját, mielőtt követeled, hogy repítsen el a Holdra!

– Nem gond – nyugtatja meg Kate. – Simán tudok jegyeket intézni. Mit csináltok két hét múlva pénteken? Lenne kedvetek Detroitba utazni?

– Szórakozol? – kiált Franny. Felugrik a konyhaszékre, örült

módjára lendíti a levegőbe az öklét. – Ez csak valami tréfa, ugye? Te vetted rá, Jack?

– Ne rám nézz! – mondom.

Kate mosolyog.

– Ígérem, ilyen volumenű dolgokkal nem szoktam viccelni.

– Te jó ég, megyünk Detroitba, Tekintélyes Várárok-koncertre, kicsim, hallod te ezt? – Franny mostanra már fel-le ugrál a széken.

Jillian odanyúl, hogy lenyugtassa.

– Kérlek, ne haragudj a barátom miatt! Igyekszem minél gyakrabban locsolni, de nem sok napfényt kap.

Kate-tel nevetünk.

– Szóval, kedves Kate, a kedvedért ma este igazán kitettünk magunkért. Garnélaízesítésű zacskós levessel készültünk – jelenti be Jillian.

– A kedvemért? – nevet Kate. – Én megelégszem a klasszikus ízesítésével.

De Jillian meg se hallja.

– Nem, nem – mondja. – Nagyra becsült vendégünknek csak a legjobbat!

– Nos, köszönöm – sugárzik Kate.

– Naná – mondja Jillian. Kibontja a csomagolást, bedobja a tésztatömböt a tűzhelyen zubogó vízbe.

– Segíthetek? – kérdezi Kate.

Jillian csípőre tett kézzel vigyorog.

– Csináltál már zacskós levest, nem? Még én se kellek hozzá, hogy elkészüljön.

– Mi lenne, ha megterítenék?

– Általában a fiúkat kérem meg, de... – Jillian a konyhaszekrényre mutat. – Ott vannak a tálkák.

– Király.

Jillianre nézek, aztán vissza Kate-re. A két nő, aki iránt valaha éreztem valami valódit, itt van egy szobában, és az én ütött-kopott gyerekkori müzlistálkáimból készül garnélarákos zacskós levest enni.

Furcsa, nem igaz?

És mégis, furcsán helyesnek tűnik.

Két órával később Franny a megszokott történetmesélős üzemmódra vált, és ha nem is fetrengünk a földön a nevetéstől, hát nem sok kellene hozzá.

– Tehát ott áll Jack, a nadrágja a bokája körül, Mrs. Calloway arca lángol, és egy olyan irdatlan nagy partvissal rohan felénk, amivel stadionokat szokás tisztítani. De ő minket akar vele lenyakazni.

– Neeee! – Kate kis híján kiköpi az italát. – Mit csináltatok?

Franny engem néz.

– Tettük, amit a jó házból való fiatalemberek szoktak. Elhúztuk onnan a seggünket, és imádkoztunk, hogy ne hívja fel anyukánkat.

– Istenem! – Kate majd megpukkad a nevetéstől.

Franny a fejét rázza.

– Komolyan, Jacknek még csak nem is sikerült teljesen felhúzni a nadrágját, de látnod kellett volna, hogy szedte a lábát. Úgy futott, mint akit megszállt az ördög.

– Az volt az első és egyetlen alkalom, hogy legyőztem Frannyt futóversenyben – teszem hozzá.

– Micsoda idők voltak... igyunk rá! – nyújtja az asztal közepe felé a poharát Franny.

– A legjobbak – értek egyet, és az övéhez koccintom a poharam, a lányok követik a példánkat.

Egy időre eltűnők a garázsban, hogy fagy után nézzek a

mélyhűtőben, ám amikor győzelemittasan visszatérek a zsákmánnyal (Duplacsokis Karamellás Csoda és Bombasztikus Gesztenye), Franny és Jillian egymásra pillantanak. Franny megrázza a fejét, és visszahúzza a székét a konyhaszigettől.

– Ami azt illeti, Jack-O, mi most elhúznunk – vallja be Franny. – Elvileg töribeadándót kellene írnom.

– Aj, ne már! – tiltakozik Kate. – Mi a határidő?

– Holnap. Reggel. Öhm, nyolc óra – kacsint Franny.

– Ahhoz képest a nyugalom szobra vagy – nevet Kate.

– Te még nem tudod, Kate, de Franny barátunk az Utolsó Pillanatra Hagyas Mestere – mondom.

– Csak *mestere*? Alábecsülöd Frannyt – mondja Jillian. Összeszedi az edényeket az asztalról, én pedig bepakolom őket a mosogatóba.

– Srácok, mind tudjuk, hogy nyomás alatt jobban teljesítetek.

Jillian a csípőjével löki be a mosogatógép ajtaját.

– Hát, tekintettel arra, hogy mindig csak így vagy hajlandó dolgozni, ezt nehéz megcáfolni.

– Huh, ez kegyetlen volt! – méltatlankodik Franny.

– Óóó, szegény babucim! – Jillian a dereka köré fonja a karjait.

– Szeretlek, baba – mondja Franny. Nekidől, mire Jillian a mellkasába fúrja az orrát.

– Undi – kiabálok. – Mi itt enni szoktunk!

– Menjetek szobára – teszi hozzá Kate.

De nehéz annál jobbat elképzelni, mint hogy a két legjobb barátom szerelmes. Nem is tudok elképzelni olyan világot, ahol ne lennének tökéletesek így együtt.

Kifelé menet Franny még visszakiált a válla felett.

– Nektek meg jó szórakozást, gyerekek!

Jillian hátrafordul, bocsánatkérően mosolyog, és letereli a lépcsőn.

Bezárom az ajtót, és nekidőlök a hátammal.

– Hát akkor... – mondom.

Hunyorgok, bemutatva Kate-nek a Jack King-féle ellenállhatatlanul csábos pillantást. A pillantást, ami eddig pontosan nulla alkalommal aratott sikert.

– Hát akkor – ismétli meg Kate –, most mit csináljunk? – A hangja arra utal, hogy lenne pár ötlete.

– Videójátékozhatunk – javaslom, talán kicsit túlságosan buzgón. – Vagy inkább nézzünk tévét? Ha szereted a kosárlabdát, most kezdődött a March Madness, az egyetemek közötti bajnokság. Vagy csinálhatok magunknak tejturmixot, vagy azt hiszem, van egy kis sütitészta a hűtőben, hogy ha...

– Jack. – Kissé görbe mutatóujját az ajkamhoz emeli. – Már a videójátékkal megvettél magadnak.

Nem mondom, hogy egyébként nem vert volna meg, de alig tudok figyelni. Folyton őt bámulom a szemem sarkából, félek, hogy talán csak illúzió az egész.

Egymás után nyolcszor pusztít el teljesen.

– Jól vagy? Mintha nagyon messze járnál.

– Asszem, csak elgondolkoztam.

– Min?

– Az igazat szeretnéd?

Nevet.

– Az őszinteség nem rossz, ja.

– Meg akarlak csókolni.

– Ó! – mondja. Nem tudom megfejtetni a hangját.

Ami valószínűleg azt jelenti, hogy elcsesztem. Túl gyors volt, túl korai, Jack.

– Akkor miért nem tetted még meg? – kérdezi. A kérdés szinte szétrobban bennem, a zsigereim legmélyén is visszhangot ver. *Miért*

nem, Jack? Miért nem? Miért...

De még mielőtt válaszolhatnék, megemeli az államát, a kezébe veszi az arcomat, és az ajkai az enyémnek nyomódnak.

Az ajkai akár kulcsok is lehetnének, mert rögtön teljesen megnyílok tőlük.

És...

És...

Mint a tűzijáték, srácok.

Tűzijáték, basszus.

Plázai párbeszéd

Három nappal a bál előtt a plázában próbálok öltönyöket. De valójában az elsődleges feladatom Jillian táskájára vigyázni, amíg ő ruhákat nézeget, illetve Frannyt piszkálni, aki minden egyes elérhető öltönyt felpróbál, hogy megtalálhassa azt az egyet, ami méltó a testéhez.

– Kate nem jön? – kérdezi Jillian.

Épp a kétszázadik üzletből jövünk ki, Franny kísérlete, hogy kikönyörögjön egy pizzás perecet, továbbra is sikertelen. *Nem lehet üres hassal vásárolni, Jack,* mondja. *Éhesen meggondolatlan döntéseket hoz az ember.*

Megrázom a fejem.

– Valami dolga van, amit nem tudott elhalasztani.

Franny nevetve az áruházi szatyromra csap.

– Valószínűleg jobb ez így. Különben rá kellett volna jönnie, hogy színvak vagy!

– Hagyd békén! – szól rá Jillian.

– Köszönöm – mondom.

– Én személy szerint aranyosnak tartom, hogy Jackie még nincs tisztában a színekkel – teszi hozzá Jillian.

– Pfff. Utállak mindkettőtöket.

Talán korábban nem voltam valami izgatott a bál miatt – mert tudod, táncolni kell, meg lányok vannak ott, sőt talán még a lányokkal is kell táncolni –, de hála Kate-nek, kezd megváltozni a

hozzaállásom.

Orchidea

Nem sokat tudok a virágokról.

Na jó, semmit.

Szóval anyukámat kérem meg, hogy segítsen csokrot választani Kate-nek, mert 1) ez anyukámat boldoggá teszi, 2) hol vásárol egyáltalán az ember csokrot?

Fel-le sétálunk az üvegház asztalsorai között.

Végül anyukám megáll.

– Ez az igazi – jelenti be. Feltartja a legrikítóbb sárga virágot, amit valaha láttam.

– Tökéletes – mondom.

Tíz perccel később már hazafelé tartunk, az orchideát egy áttetsző dobozban egyensúlyozom az ölemben.

Anyu rám pillant az ülés felett.

– Jackie?

– Igen, anyu?

Felemeli a kezét a kormányról, és elmorzsol egy könnyet.

Rámosolygok.

– Anyu, mi a baj? Ne mondd, hogy megbántad az orchideát! Visszamehetünk, és megvehetjük inkább a tigrisliliomot. Még nincs túl késő!

– Bolond vagy – nevet a könnyein keresztül. – Nincs semmi baj. – A hajába túr, és én azokra az estékre gondolok, mikor az ágyam mellett a földön ülve simogatta a fejemet, azokra az estékre, mikor

könyörögtem neki, hogy maradjon ott addig, amíg el nem alszom. – Büszke vagyok rád, Jackie. Arra, akivé válsz. Aki már most is vagy.

Én meg csak bólintok, elmotyogok egy „szeretlek, anyu”-t, mert mi mást mondhatsz a nőnek, aki azzá tett, aki vagy?

– Kate imádni fogja az orchideát, de ennek semmi köze nem lesz magához a virághoz.

– Szeretlek, anyu – mondom megint. Ezúttal egyáltalán nem motyogva.

Kilépők

Apu teljesen paparazzo üzemmódra kapcsol.

Végig a nyomomban van, amíg borotválkozom, fogat mosok, majd feltúrom a zoknis fiókomat a kedvencem után kutatva, és fényképez.

– Jack, nézz csak erre egy percre!

– Apu, légy szíves! – könyörgök. – Ezt nem csinálhatod, mikor itt lesz Kate, oké?

– Nem ígérek semmit – kacsint apu. – Oké, most egy picit fordítsd jobbra a fejed! Nem, nem, ez túl sok! Egy kicsit visszább. Igen, így jó! Most tartsd! Még egy kicsit... tartsd!

– Ki fogom törni a nyakam, ha sokáig tartom, apu.

Anyu apu dereka köré fonja a karját.

– Tudod, hogy apukád ezekért a pillanatokért él-hal, Jackie. Hadd élvezze ki!

Felhagyok a pózolással.

– Nem akarom elvenni apu szórakozását. Csak nem szeretném, ha az én szórakozásom rovására menne. Tudjátok, mennyire utálok a fényképezkedést.

– De olyan jóképű vagy! – mondja anyu. Ellép aputól, hogy megcsipkedhesse az arcomat.

Kitérek előle.

– Talán inkább a verandán várom Kate-et.

– Ha-ha-ha. – Apu csak tetteti a nevetést. – Még mindig nem értem,

miért nem mészl el érte.

– Már mondtam, hogy a szüleimnél van a hétvégén, és úgy gondolja, semmi értelme elmennem érte olyan messzire, ha egyszer úgylis erre jövünk vissza. Próbáltam meggyőzni, de ragaszkodott ehhez.

– Pff – horkan fel apu. – Bezzeg, mikor én voltam fiatal...

– Nem volt kocsid, és április ellenére minden idők legdurvább hóvihara tombolt, viszont te kitartóan meneteltél vagy negyven mérföldet rendes kabát nélkül. Még így is elmentél anyuért a bál előtt.

– És még így is nagyon szexi volt, mikor megérkezett – jegyzi meg anyu.

Apu ragyog a büszkeségtől.

– Az öltönyöm tiszta víz volt, és teljesen összegyűrődött. Emlékszel, meg kellett szárítanom a radiátoron, anyukád addig nem engedett minket elindulni.

Anyu nevet.

– És milyen fejet vágtál, mikor apukám bejelentette, hogy előre kell ülnöd a kocsiiban!

– Nagyon túlzásba vitte! Azt hajtogatta, hogy „nem lesz akciózás, amíg ő itt van”. Ha tudta volna, mi történt valójában, amíg ő ott volt...

Apu magához húzza anyut, és puszit nyom az arcára. Anyu nevet, és a kezére csap.

– Ne adj ötleteket a fiadnak! – szól rá. – Épp elég baj, hogy a tőled örökölt gének ellene dolgoznak.

Anyu aggódó arccal fordul felém.

– Jackie, vigyázni fogsz, ugye?

Tudom, hova vezet ez a beszélgetés, és nincs sok kedvem hozzá.

– Anyu, kérlek.

– Ne hagyd a véletlenre! Jobb félni, mint...

– Anyu! – vágok közbe határozottan.

– Hallgass anyádra! – próbál győzködni apu is. – Egyelőre még túl fiatalok és üdék vagyunk a nagyszülőséghez.

Ez az egykeség áldása: tiéd a szüleid osztatlan figyelme.

Ez az egykeség átka: tiéd a szüleid osztatlan figyelme.

– Mindenre fel vagyok készülve, srácok. Köszí az aggodalmat, ami kicsit se kellemetlen – jegyzem meg. Előhúzó a telefonom. Kate negyed órája késik.

Apu mintha olvasna a gondolataimban.

– Talán meg kellett állnia tankolni.

– Biztosan úton van – bizonygatja anyu is.

Újabb tizenöt perc elteltével küldök Kate-nek egy SMS-t.

ÉN: Hahó, csak gondoltam, írok, minden rendben van-e. Remélhetőleg csak épp igazolod a sztereotípiát, hogy a sötét bőrűek nem tudnak pontosak lenni. LOL

Tíz perccel később még mindig semmi.

Anyu kikiabál a konyhából.

– Nem akarsz enni valamit, mielőtt indulsz, Jackie? Elterelné a figyelmed.

– Nem kérek, köszí.

Megcsörgetem Kate-et, de a hangposta fogad.

Megint hívom, ugyanaz az eredmény.

Leveszem a zakómat, és a nappaliban lévő puffra terítem. Nincs értelme hagyni, hogy tovább gyűrődjön. Leülök apu mellé a kanapéra. Megszorítja a vállam, támogatóan felmordul. Hálásan mordulok vissza.

Mintha egy autó hajtana be a kocsifelhajtóra. Felugrok a kanapéról, elhúzó a függönyt az ablakból, de csak egy eltoltó kocsí képe fogad.

– Téves riasztás – jelentem.

- Esetleg hívd fel otthon – javasolja apu.
- Csak a mobilszámát tudom – vonok vállat.
- Megnézhetnéd a telefonkönyvben.

Mosolygok.

- Mi az a telefonkönyv?

Felhívom Kate-et, és ezúttal hagyok egy üzenetet.

Mennydörgés rázza meg a nappalit, odakint mintha dézsából öntenék.

Pittyeg a telefonom. De csak Franny az.

FRANNY: Ideje felbukkanni!! Készen állsz történelmet írni, tesó?!?!

Nem válaszolok.

Megint írok Kate-nek.

Anyu két tányért egyensúlyozva jön ki a konyhából, leteszi elénk, pusztít nyom az én, majd apu homlokára.

- Köszönjük, drágám – mondja apu.
- Kösz – nyögöm ki.

Apu felnyársal egy brokkolit a villájára.

- Fiam, talán meg kéne keresned. Talán...

De még mielőtt befejezhetné a mondatot, én már veszem is a kabátom, húzom a cipőmet.

A bejárati ajtónál anyu jelenik meg a semmiből, egyik kezében a sárga orchidea, a másikban a kocsija kulcsa.

- Vigyázz magadra, Jack!
- Kösz, anyu – mondom. Elveszem a kulcsot meg a virágot, és kirohanok, megfeledkezve a szakadó esőről.

- Jackie, esernyő! – kiált utánam anyu.

De már nem fordulok vissza.

Bőrig ázok, még mielőtt a kocsinhoz érnék.

Aztán már suhanok is, elhagyva az egy kaptafa tömböket az egy kaptafa házakkal és az egy kaptafa kertekkel. Felhajtok az

autópályára, eső csapkodja a szélvédőt, a pocsolyák szanaszét fröccsennek, ahogy keresztülhajtok rajtuk.

Csipog a telefonom.

JILLIAN: Merre vagy, haver?! A bál UTÁN kellene kamatyolnotok!!! LOL ;)

Haladjatok!!

Rátaposok a gázra.

Majdnem elvétem a kijáratot, két sávon kell áthajtanom, anyu autója megfarol a középvonalon. De sikerül. Viszont egy részem elgondolkozik. *Mit művelsz, Jack?*

Mit gondolsz, mi fog történni?

Felbukkansz az ajtóban – és aztán mi lesz?

Aztán mi lesz, Jack?

Nincs válaszom.

A telefonom GPS-én ott világít a címe, mégis elmegyek a házuk mellett. A szomszéd kocsifelhajtóján fordulok meg.

Áttetsző üveg van a bejárati ajtón – elég sötét van bent. És nagy a csend.

Megcsörren a telefonom.

– Jack, annyira sajnálom! – hallom, ahogy vizes fülemhez emelem a telefont.

– Jól vagy? Merre vagy?

Hosszú szünet.

– Nem tudok elmenni a bálba. És tudom, hogy ez nagyon rohadék dolog, de hidd el, ha tudnék...

– Csináltam valamit, Kate? Nem értem.

– Nem csináltál semmi rosszat. Nem tudom, hogy magyarázhatnám meg.

– Csak próbáld meg. Próbáld meg elmagyarázni!

– Csak szerettem volna, hogy tudd... mennyire szörnyen sajnálom.

– Sajnálod?

- Igen.
- Ennyi?
- Nem tudom, mit mondjak.
- Mondj *valamit*, Kate! Mert eddig nem mondtál semmit.
- Jack...
- Két órája kezdődött a bál. Vártam rád.
- Nem mentél el?
- Úgy volt, hogy együtt megyünk, Kate. Úgy volt, hogy... hol vagy?

Otthon vagy?

- Nem. Nézd, ez hosszú...
- Úgy alakult, hogy épp nagyon ráérek.
- Mennem kell, Jack. Nagyon sajnálom.
- Ja, ezt már említetted.
- Szia, Jack.
- Várj, Kate...

De már letette.

A Majdnem átka újra lecsap. Az ajtajának dőlök, és a lábaim megadják magukat, előrecsúsznak. Magamba roskadva ülök az ajtóban, gyűrötten, összezavarodva, vizesen.

A világ legélénkebb színű orchideáját Kate ajtajának támasztom.

Abban a pillanatban, hogy beülök a kocsiba, eláll az eső.

Mert miért is ne.

Hogyan tedd túl magad valakin (hogyan szilárdítsd meg újra a rossz értelemben meglágyult szíved)

Ha tudni szeretnéd, hogyan tedd magad túl valakin, nem engem kéne kérdezned.

Viszont azt meg tudom mondani, mit ne csinálj.

Ahhoz rendkívüli módon értek.

Ne add fel teljesen a zuhanyzást! Mire rájössz, milyen szörnyű szagot árasztasz (van róla fogalmad, milyen büdösnek kell lenned ahhoz, hogy már a saját agyad se tudja kizárni a szagot?), már túl késő.

Ne falj fel egy egész doboz sütit egy ültő helyedben, nagy önsajnálás közepette!

Ne szipogj a párnádba! Vagy a pólódba. Vagy a takaródba. Én magam nem sírtam, de el tudom képzelni, hogy ilyenkor előfordulhatnak könnyek. Érzelmes időszak ez. Nyugodtan sírj, ha akarsz!

Ugyanakkor szeretném tisztázni, hogy *én nem* sírtam.

Anyu új öblítőt kezdett használni, és előjött az allergiám.

Apu engem jelölt ki kuktának, és hagymát kellett szeletelnem.

Csak mondom, milliónyi oka lehet, hogy láttad, amit láttál az arcomon.

A jelek szerint a barátaim úgy gondolják, a zenekari próba gyógyírt jelent az összetört szívekre.

Ami megmagyarázza, miért rángattak ki az ágyamból, egyenesen Jillianék garázsába.

– Nem védekezhetsz alvással a szívfájdalom ellen – közli Jillian.

– Ki szerint? – vitatkozom.

– Jobban fogod érezni magad, amint elkezdünk zenélni. Melyik dallal kezdjünk? – kérdezi Franny.

– Ne szerelmessel – motyogom.

– Hát az bizony nem lesz könnyű, tekintve, hogy egy házassági évfordulós bulira készülünk – mondja Jillian.

– Tök mindegy – vonok vállat.

Franny és Jillian egymásra pillant.

– Mit szólnál a Stevie Wonder-számhoz? – javasolja Franny. Normális esetben ez remek kezdés lenne. A szüleim egyik kedvenc dala – és az enyém is –, de ma fájna hallani, ahogy Stevie a szerelembe esésről dúdol.

– Muszáj? – kérdezem.

De Jillian már számol is.

Már az első harminc másodpercben elrontom. Abbahagyom a játékot.

– Ne hagyd abba! – szól rám Jillian.

– Kapcsolódj be újra! – bátorít Franny.

Megpróbálom, de semmi értelme, a szokásosnál is rosszabbul játszom. Ami pedig nem semmi teljesítmény.

– Térjünk át a következőre – javasolja Franny.

Jillian megint számol.

Ezúttal eljutok a refrénig, mielőtt sabotálnám magam.

– A francba! – kiáltok fel, és nem sok híja van, hogy a földhöz

vágjam a trombitám.

– Tartsunk tíz perc szünetet – szól Jillian.

– Tartsunk örökké tartó szünetet – mondom. Előveszem a telefonomat, és böngészni kezdem.

– Mit nézel, Jack? – kérdezi Jillian.

– Semmit – görgetek feljebb.

– Kate Instáján van – sóhajt Franny, és kikapja a kezemből a telefont.

– Hé! – tiltakozom.

– Közbe kell lépnünk, tesó – mondja Franny. – A te érdekedben.

Aztán csörögni kezd a telefonom, próbálom elérni, de Franny elüti a kezemet.

– Add vissza a telefonomat, Franny! Nem szórakozom.

– Nyugi, haver! Nem is a te telefonod. Az enyém csörög. Az edző hív. Ezt fel kell vennem. – Odadobja a telefonomat Jilliannek. – Ne engedd a közösségi média közelébe, oké? – Kilép az udvarra. – Halló, edző bá, mi a helyzet?

Bedobom a legszomorúbb arcom Jilliannel szemben.

– Á-á, meg se próbáld! – mondja. – Nálam ezzel nem mész semmire.

Lebiggyeztem az alsó ajkam.

– Na és most? – kérdezem.

– Immunis vagyok a szomorú fejedre – közli velem. A zsebébe csúsztatja a telefont, keresztbe fonja a karját.

– Hát jó.

– Jack, hogy érzed magad, úgy tényleg? Mennyire kéne aggódnom?

– Kicsit, esetleg közepesen? Nem tudom.

– A közepesen menni fog – mosolyog.

– És veled mi van? – kérdezem.

- Mi van velem?
- Hogy vagy?
- Megvagyok – von vállat.
- Anyukád?

Felsóhajt.

- Egészen jó hete volt. Aztán kapott egy hívást.
- Apukádtól?

Jillian bólint.

- Merre van?
- Hazafelé tart.
- Hazafelé? Mármint ide?
- Nem, haza haza. Elefántcsontpartra.

Ez nem várt fordulat.

- Ó. Azta.

– Ja. Azta. – Jillian a garázsban lévő kanapéra veti magát. – Mármint, vissza fog jönni. Csak családlátogatóba megy. Kitisztítja a fejét, azt mondta.

- Ahhoz elég hosszú útnak tűnik.

– Gondolom, ezért jövünk ki ilyen jól Frannyvel. Mindkettőnk apja önmagát szereti a legjobban a világon.

Leülök mellé a kanapéra.

- Ugyan már! Apukád szeret téged.

Jillian keserűen felkacag.

– A szülők mindig igyekeznek biztosítani róla, hogy egymás elől menekülnek, nem *téged* hagynak el. Megesküsznek, hogy semmi nem fog változni. De előbb-utóbb minden megváltozik.

– Nem értem a szerelmet – vallom be. – Amikor jó, akkor ilyen csoda dolog. De sosem marad jó.

– Azért nem mondanám, hogy soha. Néhány embernek sikerül megőriznie, nem? A szüleidnek sikerült.

- Hát igen. Bár azért nekik is megvoltak a maguk hullámvölgyei.
- De hiszen ilyen az élet. Vannak problémáid. De nem adod fel. Próbálgatsz, harcolsz azokért a dolgokért, amiket szeretsz.
- De mi van, ha a dolgok nem szeretnek viszont?
- Nos, akkor megszívtad – nevet fel kurtán Jillian.
- Akkor talán nem is az számít, hogyan ér véget valami. Hanem az a lényeg, hogy van valamid, ami jó, még ha csak rövid időre is.
- Talán.
- Miről maradtam le? – ront be újra a garázsba Franny.
- Semmiről – mondom.
- Mindenről – mondja Jillian.
- Okkkkké. – Franny rám néz, aztán Jillianre, és felnevetünk. Felpattanok, kezembe veszem a trombitámat.
- Na, készen álltok zenélni, srácok?
- Játszottam már ennél jobban. De játszottam sokkal rosszabbul is.

Még ha fel is ültettek, nem muszáj szomorúnak lenni

Az Elytown Gimnázium párdukai 62–57-re elveszítik a bajnokság második mérkőzését, hiába játszott Supermanhez illő ügyességgel Franny. Jilliannel a parkolóban várunk rá.

Amint megpillantjuk, Jillian a nyakába ugrik, és Franny lehajol, hogy megölelhesse.

– Elképesztően játszottál! – mondogatjuk neki felváltva.

– Köszí – mondja. – Kár, hogy nem volt elég.

Jillian a fejét rázza.

– Attól függ, kit kérdezel.

Bemászok a hátsó ülésre, Jillian a kormánynál, Franny az anyósülésen.

– Tudom, hogy hatalmas hülyeség, de azt gondoltam, talán ma felbukkan – szólal meg Franny. – Már pár hete szabadon engedték, és még senki sem hallott felőle. Még ha tőlem nem is akar semmit, legalább az anyukáját meglátogathatná. Végére is, mégiscsak ő az, aki a nem létező pénzét áldozta arra, hogy komfortosabban élhessen a börtönben. Aki oda-vissza három órát utazott Winston Hillsbe, csak hogy láthassa a fáradt fejét meg a narancssárga kezeslábasát. A legkevesebb az lenne, hogy felhívja. Hogy ad magáról valami életjelet. De neki még a vacsorameghívást is van pofája visszautasítani, pedig Abuela gyakorlatilag könyörög neki, mást sem akar, mint megfőzni a kedvenc ételét. Őszintén szólva

nem is értem, miért gondoltam egy percre is, hogy képes megváltozni.

Jillian elveszi az egyik kezét a kormányról, hogy megsimíthassa Franny arcát. Hirtelen egy öklömnyi méretű gombóc keletkezik a torkomban, éget, lenyelni túl nagy, felköhögni túl ragadós. Csak terpeszkedik a torkomban.

Megrezen a telefonom, és rögtön Kate-re gondolok. Lassan két hét telt el, mióta utoljára beszélünk.

De anyukámtól jött üzenet: *Mondd meg Frannynek, hogy szeretjük!*

– Ő veszít vele – mondja Jillian. Olyan halkán szólal meg, hogy talán inkább azt mondta *ő veszett ügy*. Mindkét esetben igaza van.

– Pokolba azzal a gyökérrel! – mondja Franny.

– Franny, az is lehet, hogy... – kezdek bele. De Franny már tovább is lépett.

– Uuuu, ezt hangosítsd fel! – kéri. Feltekéri a hangerőt, a basszus ütemére mozgatja a vállát.

Jillian felnyúl, és kinyílik a holdfénytető, foltokban beengedve a hold fényét és a fütyülő szelet.

– Hé, el tudjátok hinni, hogy egy héten belül végzünk a középiskolával? – kiáltom, és felállok, hogy kihajolhassak a tetőn.

– Miénk a világ! – kurjant Franny.

Az este hátralévő részét kocsikázással töltjük, gyorskaját veszünk, az autóból kidugott fejjel vonyítunk emberekre, a holdra, a csalódásainkra. Nem, talán ez nem ér fel azzal, mint mikor apukád végre hazatér, és azt mondja, hogy szeret. Talán nem jelent annyit, mintha a szüleid elhatároznák, hogy igenis szeretik egymást, és nem adják fel a próbálkozást. Talán nem ugyanaz, mintha felhívna a lány, akibe bele vagy esve, és bevallaná, hogy csak rád gondol.

A való életben nem jelent szintlépést egy összetört szív, mint a videójátékokban.

De ez is valami.
Jobb, mint a semmi.

Az év partija

A JoyToy talán nem érdemel Grammy-díjat, de azért elég jól toljuk a szüleim harmincadik házassági évfordulóján. Anyu szeme tele van örömkönnyekkel, apu pedig nem bírja abbahagyni a vigyorgást, mindketten bordaropogtató ölelésekkel jutalmaznak.

Mindent összevetve, a buli nagy siker.

Miután mindenki távozik, az udvarunk olyan lesz, mint egy szellemváros a pislákoló, gömb alakú lámpákkal és a szellőben lengedező krepp-papír szalagokkal. A szüleim vörösbort töltenek mindannyiunknak – Frannyt és Jilliant is beleértve.

– Olyan jók voltatok, srácok! – mondja apu.

– Öröm volt itt játszani, Mr. King, ennyit igazán megtehattünk – válaszolja Franny.

– És biztos felvetted az egészet, Jack? Semmi nem maradt ki? – kérdezi anyu.

– Igggen, anyu.

Apu anyu kezéért nyúl.

– Nos, anyuval mi fent a teraszon fogjuk elfogyasztani a borunkat, szóval...

– Jó szórakozást, gyerekek! – kacsint Franny.

– Eh, undi! – vetem közbe.

– Lassan itt az ideje leülni Jackkel, és felvilágosítani, nem gondoljátok? – mondja Franny. – Elég idős már hozzá?

– Közel sem – tiltakozik anyu. – Talán ha...

– Jó éjt, gyerekek! – Apu már vezeti is kifelé anyut a konyhából. – Jillian és Franny, nyugodtan alhattok a kanapén.

– Két külön kanapén! – dugja vissza anyu a fejét az ajtón.

Végül apu kihúzza maga után.

Az alagsorban nézzük épp az előadásunkról készült videót, mikor megcsörren a telefonom. Oda sem figyelve majdnem felveszem, fel sem fogva a képernyőn megjelenő nevet és arcot.

Minden megáll.

Minden feketébe vált.

Mintha valaki ledugott volna egy porszívót a torkomon, és próbálná kiszippantani a létfontosságú szerveimet.

A padlón ücsörgő Jillian felpillant rám.

– Ki az?

Úgy döntök, hagyom csörögni.

Biztos tévedésről van szó. Véletlen ráült a telefonjára. Valaki szórakozik a mobiljával. A rossz Jacket hívja tévedésből.

Ezer oka lehet, hogy valójában nem ő hív.

Százezer oka van, hogy ne vegyem fel.

De nincs elég akaraterő a világon, hogy képes legyen visszatartani az ujjamat.

– Halló? Jack?

Ez a két szó ide-oda cikázik az agyamban, valószínűleg minden rekordot megdöntő gyorsasággal.

– Jack, én vagyok az... én...

Nem válaszolok. Képtelen vagyok. A nyelvemre csomót köt a rengeteg odatoluló érzés.

– Itt vagy, Jack?

A nyelvem meg se moccan.

– Megértem, miért nem akarsz beszélni. Hogy miért vagy dühös. Miért vagy talán összezavarodva. És megbántva. Sajnálom, hogy a

boldogságon kívül bármilyen érzelmet keltettem benned. Sajnálom, hogy... Én is így érzek, Jack. Dühös, összezavarodott, megbántott vagyok. De magammal szemben. Mert én vagyok a hibás. És sajnálom. Az egészet. Meg voltam rémülve, Jack. Hogy mi történne, ha megtudnád az igazat. Rólam. Hogy lelépnél. Senkitől nem kérhetem, hogy maradjon, túl nagy kérés. Jack... volt már, hogy annyira féltél elveszíteni valakit, hogy jobbnak tűnt inkább csak gyorsan túlesni rajta?

– ...Esküszöm, nem azért hívlak, mert büntudatom van. Azért hívlak, mert úgy érzem... Jack, teljesen befészkelted magad a fejembe. Veled akarom tölteni az utolsó óráimat. Ez elmegy bocsánatkérésnek? Hogy a világ összes embere közül senki nem jut eszembe, akivel szívesebben tölteném a halál előtti utolsó pillanataimat? Tudom, hogy ez fura. Nem is ismerlek, ugye? Te se ismeresz engem. Nem igazán. De én tudom, amit tudok, Jack. És nem érdekel, más tudja-e. Tudom, hogy te is tudod, Jack. Tudom, hogy...

Szükségem lenne egy zsebkendőre. Vagy kettőre. Vagy háromra.

– Jack? Kérlek. Csak mondj valamit! Küldj el a fenébe! Mondd, hogy rossz számot hívtam! Hogy hagyjalak már békén. Mondj bármit.

– Kate?

– Igen?

– Ne beszélj többet!

– Azt már próbáltam. És elveszítettelek.

– ...

– Jack?

– Hol vagy most éppen?

– Jack, hova mész? – pattan fel Jillian a szőnyegről.

- Később felhívlak – kiáltok vissza a lépcsőről.
- Jack – szól utánam Franny. – Jack!

Napszakként

A KRESZ minden egyes pontját megszegem a Kate-hez vezető úton.

Nem sokon múlik, hogy egyenesen belehajtsak a fasorompóba, mikor a parkolóór minden sietség nélkül enged csak be a mélygarázsba. Ötszáz teljesen egyforma folyosón rohanok át, kétszer állok meg útbaigazítást kérni, míg végül megérkezem.

443-as szoba.

Szinte beleszaladok a szobából kilépő nővérbe.

– Elnézést – mondom. A háta mögötti szobába pillantok. Függyöny takarja el az ágyat, a szobában félhomály, holdfény szűrődik be az ablakon.

A nővért nem hatja meg a bocsánatkérésem.

– Családtag? – kérdezi.

– Igen – hazudom. Mert nem akarom, hogy elküldjön. De aztán inkább az őszinteség mellett döntök, és kijavítom magam. – Vagyis nem. Én vagyok a... Azt hiszem, én...

– Velünk van, Linda – szól ki egy női hang a szobából. A nővér odébb lép.

– Bizonyára te vagy Jack – mondja az a nő, aki az előbb megszólalt. Felém nyújtja a karját, én pedig gondolkodás nélkül megölelem. Feltételezem, hogy ő Kate anyukája, bár még sosem találkoztunk. Valahogy nem tűnik furcsának így megölelni őt. Olyan illata van, mint a legjobb féle anyukáknak. Akiknél mindig akad egy-egy ragtapasz és mosoly.

– Kate anyukája vagyok – erősíti meg.

– Nagyon örülök, Mrs. Edwards. Vagyis, jobban örülnék, ha öhm, nem ilyen körülmények között találkoznánk. – Elcsuklik a hangom.

Megtörli a szemét.

– Hívj csak Reginának.

– Inkább maradok a Mrs. Edwardsnál. Anyukám kinyírna, ha meghallaná, hogy Reginának szólítom.

A nevetése mintha víz alól jutna el hozzám.

– Ahogy gondolod, Jack.

– Kate rendbe fog jönni, ugye?

Mrs. Edwards a fejét ingatja.

– Még nem sokat tudunk. Nincs... Istenem...

Gondolkodás nélkül vonom újra magamhoz, a teste rázkódik a zokogástól. Egy kis idő után a függöny felé fordulok.

– Menj csak! – biztat.

Lassan megkerülöm a függönyt. Szivattyúk sziszegése, gépek zümmögése, pislogó fények fogadnak. És mindennek a közepén ott van Kate.

– Szia! – szólítom meg.

– Szia! – Megrándul az arca, mintha fájdalmas lenne beszélnie. – Nem gondoltam, hogy szeretnél látni.

Az ágy lábához lépek.

– Igen is, meg nem is.

– Jól nézel ki – jegyzi meg.

– Te is.

– Hazug.

Pedig nem hazudok.

Közelebb int magához.

– Nem harapok – mondja. – Most legalábbis – Megpróbál mosolyogni, de inkább grimaszra sikerül.

Közelebb lépek, óvatosan kerülgetve a földön futó vezetékeket.

– Jól vagy? – kérdezem. Hülye kérdés. Jövedelmező vállalkozást indíthatnék hülye kérdések tenyésztésével és árusításával, természetesen szabadon szaladgálhatnának, teljesen bio lenne az egész.

Újabb arcrándulással kísért nevetés.

– Ó, remekül! Csak éppen ebben a kórházban adják a legfinomabb csokiturmixot, szóval gondoltam, bejelentkezek.

– Idióta vagyok.

– Nem vagy az. – Az ajkába harap. – Örülök, hogy itt vagy.

Mrs. Edwards megköszörüli a torkát.

– Én lemegyek... kávéért... a büfébe. Hozhatok valakinek valamit? Már el is felejtettem, hogy ő is itt van.

– Én nem kérek semmit, köszi, anyu – mondja Kate.

– Én sem.

Mrs. Edwards bólint, megszorítja Kate lábát.

– Rögtön jövök.

Kisétál a folyosóra, a nővér utánaszól. Halkan, de élénken beszél hozzá. Kate anyukája sokat bólogat, aztán megölelik egymást.

– Sajnálom a bált, Jack.

– Úgy tűnik, jó okod volt rá, hogy kihagyd – mondom. – És ha valamit sajnálsz, inkább az legyen, hogy nem mondtad el az igazat.

– A genetikai betegségeket a legtöbb ember valahogy nem találja vonzónak.

Genetikai betegség? Mit jelent ez egyáltalán? Lehetőségek cikáznak a fejemben.

– Akkor még jó, hogy nem Legtöbb Ember a nevem. Szóval elmondod, mi a baj? Hogy miért vagy itt?

– Igen – bólint Kate. De aztán megrázza a fejét. – Vagyis nem.

– Kate!

– Magyarázattal tartozom neked, tudom. És ígérem, megkapod, csak még nem most. Most arra vágyom a legjobban, hogy kiélvezhessem ezt a pillanatot veled, mikor még nem csak a beteg lány vagyok. Mikor ugyanúgy nézel rám, mint amikor még nem volt rajtam oxigénmaszk. Mint mikor először találkoztunk. Mikor ott ültünk abban a konyhában, és gabonapelyhet ettünk.

Már kezdenék tiltakozni, mert nyilván szeretném tudni, mi a baj, miért van Kate kórházban, de azt még jobban szeretném, hogy boldog legyen. Azt akarom, hogy velem biztonságban érezze magát. Mint ahogy én biztonságban érzem magam vele.

– Oké, még nem most – mondom. – De később igen.

– Később igen, ígérem. – Ragyog az arca, mintha kicserélték volna az izzót a szemében.

– Szóval... – emelek magasra egy műanyag bevásárlószatyrot. – Tudom, hogy nem éppen a kedvenc müzlink, de hoztam néhány ajándékot.

– Én hősöm!

– Csak maradékok a buliból.

– Jaj, istenem! A szüleid bulija! Basszus! Szörnyen érzem magam. A családdal kéne lenned. Nem itt.

– Ne érezd szörnyen magad! A bulinak már úgyis vége. – A zacskóban kotorászok. – Semmi extra. Egy kis édesburgonya-ragu... egész túrhető. Meg, öhm, spenótos lasagne. Remélem nem bánod, hogy a közepéből van. Nem rossz, de a sajtválasztás kissé megkérdőjelezhető, szóval, ja. Á, és van még itt egy darab az évfordulás tortából, elég fincsi. És, mellesleg, remekül passzol a kórházi csokiturmixhoz.

– Ó, Jack! Ezzel sok jó pontot szerzel magadnak.

– Ráadásul ez volt az utolsó szelet a tortából.

Összecsapja a tenyerét.

– Elhoztad nekem az utolsó szeletet? Ami extra cukormázzal jár?

– Ami extra cukormázzal jár – biztosítom. – Gondoltad, lenne pofám felbukkanni, ha még csak extra cukormáz se tudnék biztosítani?

Csendben üldögélünk. Nem azért, mintha nem tudnánk miről beszélni. Azért, mert mindenről tudnánk.

Kate mosolyogni próbál, diszkréten igyekszik letörölni a szeme és az orra között gyülekező könnycseppeket.

– Micsoda pocsék időzítés! Istenem, akkora lúzer vagyok. Ez a szüleid nagy napja, erre te itt ragadtál velem.

– Nem ragadtam itt. – Egyesével elemelem a lábaimat a padlóról, elég magasra, hogy biztosan láthassa. – Remekül működnek a lábaim. Látod? – Kis köröket írok le velük.

– Nézzenek oda! Tényleg.

Egy összecukható széket húzok az ágyához.

– Szóval, miről akarsz beszélgetni? A közelgő választásokról? A katasztrófavédelemről? Meséljek valami történetet?

– Nem. Nem. Attól függ. Miféle történetet?

– Valami unalmasra gondoltam, kellemesen semmilyen, mezei történetre, boldog befejezéssel.

Felhúzza a takaróját. Megigazítom a párnáját. Kicsinek tűnik ebben az ágyban, barna bőre fakó a hófehér lepedők mellett.

– Az unalmasat szeretem – mondja. – Az unalmas jó.

– Akkor jó, mert a világ legunalmasabb történetmesélőjéhez van szerencséd.

– Ez a szerencsenapom.

Megfogom a kezét; hidegek az ujjai. Hallom az orrába áramló oxigén sziszegését. Érzem az alkoholos pamacsok keserű szagát. Rámosolygok. *Minden rendben lesz*, mondom magamnak.

– Olyan örült álomom volt az éjjel – mondja.

– Tényleg?

– Ahha, te neves regényíró voltál, amiben még nincs semmi meglepő. Az egyik könyvedből színdarabot írtak. És szerintem nem számítottál rá, hogy ott leszek, de én is ott ültem a nézőtéren, és nagyon boldog voltam. Csak hogy ott lehetek. Hogy nézhetem, mit alkottál. És mikor vége lett, kint vártam rád. Aztán kijöttél, és a barátaid felé vetted az irányt, de én megszólítottalak: „Pszt. Hahó, Jack Attack.” És már egy fejmozdulatodból láttam, úgy is, hogy háttal álltál nekem, hogy tudod, én vagyok az. És megfordultál, és mosolyogtál. Odajöttél hozzám, mélyen egymás szemébe néztünk, és...

Megáll.

– Aztán mi történt?

– Aztán teljesen megváltozott az álom, és hirtelen autóvá változtam. Mint egy transzformer. Nagyon menő volt. Egy tűzoltópiros kocs volt, sötétített ablakokkal meg bukókerettel.

Kiszakad belőlem a nevetés.

– Kettőnk közül te vagy az igazi író.

Megrázza a fejét.

– Inkább a múzsa szerepét szerettem volna megpályázni. Elérhető még az a poszt?

– Elérhető – mondom. Megszorítom a kezét. Ő is megszorítja az enyémet. Ez a mi saját kis morzekódunk.

– Hol is találtam rád? – kérdezem.

– Azokon az ócska, pisifoltos lépcsőkön.

– A legjobb lépcsők a világon.

– A legjobb lépcsők a világon – ismétli. Elszakítja tőlem a tekintetét, a függöny felé néz. Ami elég vastag, de Kate úgy pillant rá, mintha átlátna rajta. Talán át is lát. Talán elég időt töltött ilyen és ehhez hasonló helyeken, hogy pontosan tudja, mi van a másik

oldalán.

– Jack?

– Igen?

– Ha bármi történne, szeretném, hogy úgy emlékezz rám...

– Ne! Semmi nem fog történni – szakítom félbe.

– Hagyd abba! – Újra megszorítja a kezemet. – Figyelj rám!

Bólintok, mert elcsuklana a hangom, ha próbálnék megszólalni.

– Szeretném, hogy emlékezz rám... De ne úgy, mint egy beteg, ropilábú, fekete csajra valami random kertvárosból. Szeretném, hogy így emlékezz rám, ahogy éppen most vagyunk. A holdfényre a vállad felett, ahogy végignyújtózik az éjszakai égen, a vibráló csillagokra. Így emlékezz rám! Ahogy ferdén esik az eső, hömpölyög a köd. Ahogy pislákolnak az utcai lámpák. Mikor átélsz egy másik ilyen estét, szeretném, hogy rám gondolj, ahogy mosolygok, nevetek rád. Emlékezz rám, emlékezz ránk napszakként!

Kinyitom a számat, de semmi nem jön ki rajta. Csak az a halk hang, ahogy az ajkaim kinyílnak, majd becsukódnak.

Belép a nővér, intravénás fájdalomcsillapítót ajánl Kate-nek, figyelmeztet, hogy ettől el fog álmosodni, hogy a legjobb, amit tehetek, ha hagyom pihenni.

És én minden lehetséges *legjobbat* meg akarok tenni Kate-ért.

De az egyetlen dolog, amiben biztos vagyok, az az, hogy nem tudom, mi a legjobb Kate-nek. Az agyam a lehető legmagasabb fordulatszámon pörög, de nem jutok vele sehova.

Tehát csendesen ülök, figyelem Kate rebbenő szemhéját, míg végül álomba merül.

– Jack – mondja, mielőtt végleg lehunyná a szemét.

– Itt vagyok.

– Mondd meg Frannynek, hogy ne haragudjon a Tekintélyes Várárok miatt. Jövök neki egy koncerttel.

Megfogom a kezét.

– Szerintem túléli.

Az ajkai megmozdulnak, és bár nem egészen mosolyt formálnak, valami egészen hasonlót.

Mikor az anyukája visszatér, egy kávét nyom a kezembe. Belekortyolok, és nem számít, hogy olyan íze van, mintha már napok óta a bögrében állt volna – legalább van mit csinálni, amíg Kate pihen. Amíg ülök és várom, hogy mi a következő lépés.

Mikor elfogy a kávé, az anyukája megszorítja a vállamat.

– Menj haza, Jack! Szólok neki, hogy hívjon fel, ha felébred.

– Ön jól van? – kérdezem.

Bólint.

– A férjem úton van ide. Megleszünk.

Már nyitom a szám, hogy vitába szálljak vele. De végül inkább megölelem, ahogy a saját anyámat is gyakrabban kéne megölelnem. Kate-hez lépek, és egy ideig habozok, mielőtt a homlokára nyomnám az ajkaimat. Nem mozdul.

– Jó éjt, kedvenc napszakom! – mondom.

Lekapcsolom a fényszórókat. A házunk sötét és nyugodt, leeresztett lufik lengedeznek a postaládánál. Pár órán belül megvirrad. Furcsa... annyi időt és energiát ölsz valamibe, aztán már véget is ér, és a helyén máris valami új kezd körvonalazódni.

Bent kis híján felbukok a trombitatokomban. Ennyit arról, hogy ellopakodok az ágyamig.

De amúgy is mindegy, mert a szüleim a konyhában várnak rám.

– Jack – suttogja anyu, mintha félne, hogy spontán lángra lobbanok, ha a szükségesnél akár csak egy decibellel hangosabban szólal meg. A szememet tanulmányozza. – Hogy van?

– Rendbe fog jönni – mondom nekik.
– Mi történt? Mi baja? – kérdezi apu.
– Nem tudom biztosan. Nem mondta el.
– Nos, örülök, hogy jól van. Ez a lényeg. Fel kéne hívnod Jilliant és Frannyt – mondja anyu. – Aggódnak.

– Elmentek? – kérdezem.
– Hazavittem őket, még korábban – mondja apu.

Bólintok.

– Ne haragudjatok, hogy így elviharzottam egyetlen szó nélkül.
De csak a fejüket rázzák és ciccegnék.

– Ne kérj bocsánatot – mondják. – Helyesen cselekedtél, Jack.

Mikor felérek, lövök egy üzit Frannynek, hogy elmondjam, minden oké, reggel találkozunk. Jillian felhív, ahogy épp bemászom az ágyba, és megbeszéljük, hogy holnap együtt megyünk be a kórházba.

Magamra húzom a flanel ágyneműmet, azokra gondolok, akik fontosak az életemben, a családomra, a barátaimra; Kate-re, ahogy befészkelte magát a kórházi ágyába, és igen, rettegek. A jövőtől, az ismeretlentől, az élet gonosz csavarjaitól és váratlan fordulataitól. De arra is rájövök, milyen hihetetlenül mázlista vagyok, hogy ennyi mindenkim és mindenem van, azon merengek, hogy lehetek ennyire szerencsés.

Ahogy ezen mélázok, elnyom az álom.

Kate csengőhangja rángat ki a legmélyebb alvásból.

A telefonoméért nyúlok. Hajnali 3:37. Megköszörülöm a torkom, mielőtt felvenném.

– Hahó, jót pihentél?
– Jack, ne haragudj, hogy ilyen későn hívlak.

A hang hasonlít az övéhez, de nem Kate az. És érzem, hogy valami baj van.

– Jack, ott vagy? – kérdezi az anyukája. – Vége, Jack. Kate meghalt.

Nem teszem le. Még csak nem is mozdítom el a telefont az arcomtól. De nem is szólok bele. Mit is mondhatnék, azon kívül, hogy miért hazudott nekem mindenki? Kate anyukája. A nővér. Kate.

Csak pihennie kell. Csak pihenned kell, mondták.

Miért hazugok mindannyian?

Aztán arra gondolok, tudnia kellett. *Ha bármi történne,* mondta.

És utálok a holdat.

Utálok a csillagokat. Utálok az elsötétedő eget. Meg az esőt és a ködöt. Utálok a kórházakat. És a lepedős ágyakat. És minden valaha létezett gépet. Meg a nővéreket és orvosokat. Életben tartani, csak ennyit kellett volna tenniük. Csak ennyit kellett volna tennem. És legjobban magamat utálok. A szörnyű hazugságaimat. *Rendbe fogsz jönni.* Ezt mondtam neki. Semmi jogom nem volt hozzá. Nem volt igazam. A lehető legrosszabb értelemben tévedtem.

– Máris indulok – mondom végül. De nem is vagyok benne biztos, hogy egyáltalán ott van-e még Kate anyukája. Kibotorkálok az ágyamból, futónadrágot húzok, beleerőltetem a lábamat a régi tornacipőmbé, és a lépcső felé rohanok. De a fejem ködös, és a landolás sötét, elvétem az első lépcsőfokot.

Fejjel előre zuhanok le a lépcsőn. A kezeim a fal, a korlát felé csapkodnak, de az ujjaim lecsúsznak róluk, nem tudom megállítani az esést. Semmi nem lassít le. A testem minden lépcsőfoknak nekicsapódik. És zuhanok. Aztán csattanok. Végre megállok. Nem kapok levegőt. Kipréselődött a mellkasomból az oxigén. Nem tudok gondolkozni. A gondolatok csak zörögnek az agyamban.

– Jack, jól vagy? Jack? Jack!

Valaki a lépcső tetején kiabál. De nem ismerem fel a hangot. Talán anyu. Talán apu. Akár Isten is lehet, fogalmam sincs. Hirtelen felkapcsolódik a folyosói lámpa, és ösztönösen eltakarnám a szemem, de nem tudom megmozdítani a karomat. Még az ujjam se moccan. Fa nyikorgását hallom. Meg rémült hangokat.

– Hívj mentőt! Hívd a 9-1-1-et! Jack! Jack!

És aztán a lehető legrosszabb fájdalom.

Mintha a fejem egy fagyisdoboz lenne, és valaki próbálná kikanalazni az agyamat, de egyszerre mindig csak egy vékony, feltekeredett csík sikerülne.

Aztán egy fülsiketítő robbanás a füleim között, és tudom, itt a vég.

Jó éjt, este. Jó éjt, világ.

Jó éjt, Jack. Jó éjt.

A MÁSODIK RÉSZ
MINDIG ROSSZABB,
DE...

Hiszel a szerelem utáni életben? ⁵

A halál nem olyan, mint amire számítottam.

Nem pörög le a szemem előtt az életem. Talán meg akart kímélni az unalomtól, bárki felel is a vetítésért.

Hiányzik a végtelen sötétség.

Nem érzem magam súlytalannak, mintha sodródnék a semmibe.

A halál, úgy tűnik, egészen olyan, mint felébredni.

Ami, tekintettel arra, hogy egy perccel ezelőtt még épp lefelé zúgtam a lépcsőn, és ennek csak az vetett véget, hogy az agyam nekicsapódott a lépcsőfordulónak, nem is rossz, még ha csak halálos értelemben ébredek is fel.

A mennyország látványa elég menő ajándék lenne (*üdv újra ébren, Jack, hiányoztál*). De úgy érzem, egy kórházi ágy jóval valószínűbb. Tehát mikor kinyitom a szemem, nem tudom biztosan, mire számítsak.

Talán steril fehér falakra.

Élénk, mesterséges fényre, ami elvakít.

Az ágy fölé hajoló szüleimre.

De az a helyzet az elvárásokkal, hogy általában nem jönnek be.

Mert ezek helyett málló sárga tapétát kapok.

Béna diszkófényeket.

Meg hangos zenét.

De nem ám angyali kórust és hárfaszót!

Ragadós, dübörgő basszust.

Hangok is vannak. De nem a szüleimé.

Nem is arra biztat valaki, hogy menjek a fény felé.

Ezek fiatal, gondtalan, ünneplő hangok. Ezek a hangok fesztelenséggel, energiával töltik meg a szobát.

Valaki panaszkodik, hogy manapság már senki nem csinál igazi zenét. És akivel beszélget, nagyon egyetért. *De még mennyire*, kiabálja.

Megérintem a fejem. Annak ellenére, hogy az imént még torpedóként csapódtam falakba, nem vérzik.

Úgy tűnik, minden érzékszervem működik. Azt hiszem, életben vagyok.

Életben vagyok.

A látásom homályos, de az világos, hogy a lépcsőn ülök.

Viszont ez nem a mi házunk. Nem a mi lépcsőnk.

Határozottan nem az, amin kamikazeakciót hajtottam végre.

De ismerem ezt a házat. Ezt a szörnyű tapétát. Ezt a ferde lépcsőt. Voltam már itt, pontosan ezen a helyen. Egyszer. Hónapokkal ezelőtt. De az lehetetlen. Még jobban beütöttem a fejem, mint gondoltam. Bizonyára kómába estem.

Vagy talán tévedtem. Ez... az élet ellentéte?

Megérintem a mellkasom, a lábam. Minden szilárd.

Megcsapkodom az arcomat. Csíp.

De ennek semmi értelme. Talán ez a ház egyfajta váróterem, itt kell várnom, amíg Isten, vagy ki, átnézi a papírjaimat?

Ez a hely, ahhoz képest, hogy talán lazán kapcsolódik a mennyhez – és ebben az esetben nem akarok hálátlannak tűnni –, elég kiábrándító. A zene és a fények, az elmúlt negyven másodpercben elhangzott káromkodások száma – mindez nem éppen mennyei. Nem mintha olyan sokat agyaltam volna a mennyországon. Vagy a halálon úgy általában, ha már itt tartunk.

Sőt, Isten neve egyedül egy srác szájából hangzik el, aki épp a tévére ordibál.

– Istenem, hozzatok már be egy cserejátékost! Teljesen megalázzák őket – mondja a mellette álló magas srácnak.

A kommentátor magánkívül van.

– Ez lehet az év legváratlanabb győzelme!

A magasabbik srác a fejét ingatja.

– Nem lesz, ami hajtsa őket a bajnokságban.

Várjunk, én ismerem ezt a meccset. Én *láttam* ezt a meccset. A State csapata az utolsó pillanatban bedob egy hárompontost, és megnyeri a meccset. Emlékszem, mert utána Franny napokig erről beszélt.

Megint körbenézek a szobában. Láttam már ezeket az embereket.

A srácot a mély V kivágású pulcsiban.

A Hello Kitty-tetoválásos lányt.

Teljesen ugyanúgy van minden, mint négy hónappal ezelőtt.

Még mielőtt odanéznék, tudom, ki van a konyhában. A pultnak dőlve, emberekkel körülvéve ott a legjobb barátom.

Jillian.

Összeakad a tekintetünk, integet. Gondolkodás nélkül felé emelem a poharam, odabiccentek neki. Elmosolyodik, mire máris érzem a szokásos villámcsapást az agyamban. Int, hogy menjek oda. Mielőtt azonban elindulhatnék, meghallom a hangot, amit nem gondoltam volna, hogy hallok még valaha. Hátranézek, és a hang gazdája ott csóválja a fejét, mintha minden pillanat, mikor rám kell várnia, felérne egy éjszakányi szenvedéssel. Aztán kimondja azokat az első, *soha nem feledem* szavakat:

– Bocsi, tesó, de kissé eltorlaszolod a lépcsőt.

Még sose volt számomra ilyen világos, mit jelent a megdöbbentő szó.

Ez megdöbbentő. Meg vagyok döbbenve.

Ám a motoros készségeim – meglepő módon – remekül funkcionálnak. Talpra ugrok.

– Mit keresel te itt? – kiáltok. A testem már lendül is, hogy a világ legszorosabb és legsokatmondóbb ölelésében részesítsem Kate-et.

De ő hátrébb lép, arcáról undor olvasható le. Akkor láttam ilyen arcot vágni, mikor tizenkét lábú, nyolcszemű rovarral állt szemben.

– Mi a fene, haver?

Nevetek.

– Na mi az, halálzagom van? – Felemelem a karom, hogy gyorsan megszimatoljam a hónaljam.

Kate láthatóan végtelenül össze van zavarodva. Sőt, el van képedve. De azért ő is szimatol egyet.

– Talán, de úgy általában sem szokásom idegen fiúkat ölelgetni.

– Idegen fiúkat? Aligha vagyok... mennyi puncsot ittál, mert elég biztos vagyok benne, hogy...

De akkor rádöbbenek.

Hello Kitty-lány.

A kosármeccs.

Kissé eltorlaszolod a lépcsőt.

Nem csak megjátssza magát.

Tényleg fogalma sincs, ki vagyok.

Nem váltottunk még e-maileket.

Nem ültetett fel a bál napján.

Nem történt meg a szüleim bulija.

Még csak nem is ettünk együtt gabonapelyhet.

Ez a *kezd*et kezdete.

Újra itt vagyunk, teljesen idegenek egymásnak.

Vagyis hát nem teljesen. Én ismerem őt. Én szinte szeretem őt.

De ő nem ismer engem. És elnézve az arcát, nem is állhatna távolabb a szerelemtől meg minden ehhez hasonlótól.

Csak álldogálunk ott félszegen, míg végül köhint egyet, és rájövök, csak azért áll még mindig előttem, mert megakasztottam a lefelé vezető útját.

A mocskos, virágos tapétának préselem magam.

– Jaj, bocs!

– Nagyon örültem, Bocs.

– Jaj, nem, nem! Nem Bocs a nevem...

Felnevet.

– Most kerültél először kontaktusba emberi lénnel? Vagy mindig ilyen esetlen vagy?

Meg akarom érinteni. Csak hogy biztosan igazi-e.

– Csak ha a másik emberi lény különleges.

– Ezek szerint nekem nagyon különlegesnek kell lennem – mosolyog.

– A legkülönlegesebbnek.

Megrebben a szeme.

– Biztos az összes többi emberi lénynek is ezt mondd – lép lejebb egy lépcsőfokkal. – Nos, majd még találkozunk, Bocs.

– Remek – mondom. Indokolatlanul lelkesen integetni kezdek, mint ahogy az anyukák szoktak az iskolabuszra először felszálló csemetéjüknek. – Örülök, hogy megismertelek – *megint*, teszem hozzá magamban.

– Aha, én is – vigyorog. – Asszem.

– Hé, várj csak! – szólok utána. De a hangomat elnyomja a buli zaja.

És már el is tűnt, elnyelte a bulizók tömege.

Én pedig ott állok mozdulatlanul a lépcsőn, ami hirtelen már nem

is olyan pisiszagú.

Bejelenthetnéd, hogy megtaláltad a megoldást a globális felmelegedésre.

Vagy hogy megnyerted a lottón a főnyereményt.

Meg se hallanálak.

Mert Kate életben van.

Jillian bukkan fel mellettem. Egy csipszet dob a szájába.

– Hahó, J. Jól érzed magad?

Hogy került ide a lépcsőre ilyen gyorsan? De aztán észreveszem, hogy a jelek szerint otthagytam a lépcsőt, és alászálltam a konyhába. Átvitt értelemben használom az *alászállni* kifejezést. Úgy érzem, ez magyarázatra szorul, tekintve, hogy valahogy visszautaztam az időben, így nem hibáztathatlak, ha ezt úgy értelmezed, hogy szellemmé váltam, vagy valami.

– Ja, ez a buli... nagyon király – mondom. A tömeget pásztázom, hátha megpillantom Kate-et. – És te jól érzed magad?

Jillian vállat von.

– Kicsit azt reméltem, hogy majd lógunk egy picit együtt. Mármint csak mi ketten. Csak hogy beszélgessünk, vagy nem tudom.

Felhagyok Kate keresésével, és Jillianre nézek.

– Minden rendben?

– Nincs semmi baj. Csak úgy érzem, mostanában sosem vagyunk egyedül. A sulis meg a munka meg a család mellett sose érünk rá.

– Értelek – folytatom a pásztázást.

– Mit keresel?

– Semmit.

– Ne kamuzz! Valami lányt? Megismerkedtél valakivel, Jackie?

– Én? Hogy megismerkedtem valakivel? Na persze – somolygok.

– Te jó ég! – öklöz a vállamba. – Merre van? Meg akarom ismerni ezt a csajt.

– Nem történt semmi – mondom. – Csak... Nem akarom felfújni a dolgot, de...

– Segítek megkeresni. Hogy néz ki?

– Öhm, lássuk csak. Hát, fekete bőrű. Sötét haja van. Barna szeme. Jillian a fejét rázza.

– Oké, sikerült az itt lévők felére szűkítened a kört. Bármilyen más? Mi volt rajta, Rómeó?

– Egy olyan pulóverruha. Övvel összefogva.

Jillian csettint.

– Ja, őt láttam! Töltött magának egy puncsot, és elment, azt hiszem. Vagy legalábbis kiment... Talán...

De meg sem várom, hogy Jillian befejezze. Már pattanok is ki az ajtón.

⁵ Utalás Cher 1998-as *Belive* című slágerére.

Honnan is ismerlek?

Rohanva megkerülöm a házat, dohányzó és iszogató fiatalok között szlalomozok, míg végre megpillantom Kate-et a ház falának támaszkodva. Kezében poharat tart, a telefonjába mélyed.

Ahogy megérzi, hogy közeledem, felnéz.

– Követsz engem, Bocs?

– Ki, én? – kérdezem.

– Nem, a fura srác mögöttem.

Leküzdöm a késztetést, hogy hátrapillantásak.

– Csak a biztonság kedvéért: ugye igazából nincs mögöttem egy fura srác?

– Csak mikor tükör előtt állsz – vigyorog.

– Vicces vagy – állapítom meg. Egészen nosztalgikus érzés, felidéződik bennem, hányszor nevettegetett meg.

– Ezt még nem mondta senki – válaszolja. – De köszí, haver. – Kortyol egyet a poharából. – Szóval mit tanulsz itt?

– Hogy?

– Tudom, tudom. Totál gyenge ismerkedős szöveg, ugye? *Szia, te milyen szakon vagy?* De szokásom ilyen gyengének lenni, szóval tarts ki!

– Nem ide járok suliba.

– Nem? – csodálkozik el. – Akkor a State-re jársz?

– Csak látogatóba jöttem Whittierbe. A hétvégére.

– A hétvégére? Barátaid vannak itt?

– Még nem – mondom szégyenlősen. – Csak látogatásra jöttem.
– Mármint egyetemlátogatásra? Szóval még gimibe jársz?
– Végzős vagyok – mondom. Megpróbálom finoman elmélyíteni a hangom. – Te vezettél minket körbe a diákközpontban.
Rám mutat, mintha villámokat tudna lövellni az ujjából.
– Csendes srác hátul!
– Ühüm. Ez vagyok én – mondom halkán, még mindig a szokásosnál több basszussal a hangomban.
Felnevet.
– Nagy és erős végzős vagy – utánozza a mély hangomat. – Szóval gondoltad, hogy csak átugrasz a hétvégére? És összeszedsz magadnak valami egyetemista bigét?
Visszatérek a szokásos *te jó ég itt egy l-l-lány* habogásomhoz.
– Nem, öhm, egyáltalán nem, én csak, vagyis, nem csinálnék ilyet, úgy soha, bárki, aki ismer, tudja, hogy nem olyan vagyok, sőt, én...
– Nyugi, haver. Csak szórakozom veled.
– Persze. Tudtam.
– Hogyne tudta volna. Végzős vagy. – A tornác korlátján egyensúlyozza a poharát. – Szóval, Bocs, nem vagy éhes?
Igazság szerint nem tudom, mi történik velem. Miért vagyok itt? Megint.
Itt vagyok-e egyáltalán.
Nem ébredhetek-e fel bármelyik pillanatban ebből a kómából, vagy álomból, vagy bármilyen béna csavar is ez.
De a gondolat, hogy kapok egy új esélyt Kate-tel, elég ahhoz, hogy új erőt adjon.
Rugózok, mintha most fedeztem volna fel, hogy képes vagyok repülni.
Mintha most készülnék először felröppenni.
– De – mondom. – Tudnék enni.

– Amúgy Kate vagyok – mondja, ahogy a világ leghosszabb sült krumpliját teszi a szájába.

– Én meg Jack.

A szinte érintetlen hamburgerem felé int.

– Azt hittem, éhes vagy.

Beleharapok.

– Így igaz. – Nem igaz. Hogy is ehetnék, mikor még mindig azt próbálom megemészteni, hogy visszautaztam az időben?

Mikor épp próbálom kitalálni, *miért* vagyok itt.

Pont ebben az időpontban.

Kate-tel.

Összeráncolja a szemöldökét.

– Te olyan ember vagy, aki mindig mindennel egyetért, és bármibe belemegy?

– Nem – felelem rágás közben. – Csak ma este megyek bele bármibe szívesen, asszem.

– Ó, igen? – szökik magasra a szemöldöke.

– Mit is mondhatnék? Egészen úgy érzem, ez amolyan egy a millióból típusú este.

– Magabiztos kölyök vagy. Tetszik. Biztos nagy szívtipró is.

– Ez talán meglepő, de a stréberek nem számítanak valami menőnek a gimiben.

Újabb krumplit rágcsál.

– Ne aggódj! Álláskeresésnél egész nagy előnyt jelent, ha stréber voltál. Egyébként meg az egyetemen az a legjobb, hogy esélyt kapsz teljesen újraalkotni magad.

– Szóval te ki voltál ezelőtt?

– Én? Én még dolgozom az átalakuláson.

– Akkor ne változz meg túlságosan! Különben hogy foglak felismerni?

Megtörli a száját egy szalvétával.

– Jack, találkoztunk mi már?

Megrázom a fejem.

– Miért kérdezed?

Rám bámul, én meg visszabámulok, és bőven elhagyjuk azt a pontot, ahol a legtöbben elszakítanak a tekintetüket, ahol a legtöbben kényelmetlenül éreznék magukat.

– Ezért – mondja. – Pontosan emiatt.

– Mi az az ez?

– Ahogy rám nézel. Mintha egész életünkben ezt tetted volna.

– Most mit akarsz csinálni? – kérdezem.

Mire kijövünk az étkezőből, már jócskán lehűlt a levegő.

Kate letúri a pulcsija ujját, beletemetve a kezét a kötött anyagba.

– Én lehet, hogy lassan hazafelé veszem az irányt. Még írnom kell egy beadandót, és egyelőre még az olvasmányt se fejeztem be hozzá.

– Á! – Nagyon töröm a fejem, milyen okkal tudnám még elnyújtani ezt az estét.

– Mellesleg, nem fog aggódni miattad a barátod?

– A barátom?

– Azt mondtad, egy otthoni baráttal jöttél Whittierbe.

– Ja, így van. Jilliannel. Nem, ő nem az az aggódós típus.

Kate az égre bámul, fentről a hold és a csillagok néznek vissza ránk.

– Jól teszi, tényleg így érdemes élni. Aggódjanak csak a madarak!

– Tehát mi se aggódjunk ma este! Legyen ez az este egy kaland!

Ha bárhova elmehetnél most rögtön, hová mennél?

– Bárhová – visszhangozza. Az állát kopogtatja. – Velencébe.

– Oké – nevetek. – Bárhová, elérhető távolságon belül.

– Hát, akad egy hely, de a semmi közepén van. – Egy pillanatig hezítál. – Nem vagy sorozatgyilkos, ugye?

– *Sorozat* még nem – biztosítom. – De valahol el kell kezdeni.

– Te elmebeteg – mosolyog. – Van benned valami, Jack. Nem tudom pontosan megmondani, mi. De dolgozom rajta.

– Helyes. Dolgozz csak!

– Egészen gyönyörű.

– Egészen? – Kate megperdül a sarkán. – Nézz körül, Jack! Csak semmi *egészen*. Ez a szurdok a legjobb hely a Földön, ha nem tudnád.

– Nem tudtam. De most már igen.

– Még szép. – Egy farönkön egyensúlyoz. Kiszámítottan, de kecsesen lépdél végig rajta.

– Csak nem táncos vagy?

– Egy előző életben – néz hátra a válla felett.

– Miért hagytál fel vele?

Lemered a vízre. Beledugja a kezét, kivesz egy sima követ, tanulmányozza a tenyerében.

– Az univerzum valami mást szánt nekem.

– Nem olyannak tűnsz, aki hagyja, hogy bárki beleszóljon a terveibe, az univerzumot is beleértve.

– Talán, de... – Visszaejti a követ a vízbe. – Nem ismersz valami jól, igaz?

– Hé, ne haragudj! – mondom. – Nem úgy értettem. Csak azt akartam mondani...

– Tudom, hogy értetted. Ne kérj bocsánatot! – Továbbindul a szurdokban. – Akarsz látni valami nagyon menőt?

Még vagy száz métert sétálunk a folyómederben, mire ráébredek, hol vagyunk. Hova hozott. Pontosan ott állunk, ahol gabonapelyhet ettünk, és a jövőnkről beszélgettünk. Mielőtt megtudtam, hogy beteg. Mielőtt igazán megismertem. Mikor még csak tetszett nekem.

– Kitettek magukért ma este a csillagok – mutat az ég felé.

– Mintha versenyeznének. *Én vagyok a legfényesebb! Nem, én vagyok a legfényesebb!* – igyekszem minél jobban elvékonyítani a hangom.

– Érdekesen látod a világot – vigyorog.

– Nem most hallom ezt először. Kezdenek komplexusaim kialakulni emiatt.

– Ne! Az érdekes jó. Az érdekes nagyon jó.

Nem tudok tovább várni. Képtelen vagyok.

– Kate, kérdezhetek valamit?

Elnéz, a fekete égre szegezi a pillantását.

– Ööö, persze, miért ne?

– Furcsának fog tűnni, és határozottan túlságosan korainak. Csak figyelmeztetlek.

– Oké, megijesztesz. Nem fogsz arra kérni, hogy csókoljalak meg. vagy valami ilyesmi, ugye?

– Még nem, de talán egyszer eljutunk oda is. Már ha ügyesen intézed a dolgaidat.

Nevet, és minden csontomban érzem ezt a nevetést. Mint régen.

– Szóval, mi lenne az?

– Emlékezz, én figyelmeztettelek!

– Oké, oké. Csak mondd már!

– Mi a véleményed a gimis bálokról?

Gabonapehely-banditák

Valahogy a szupermarketben kötünk ki.

A gabonapelyhekkal teli sornál.

Szinte rémisztően nyúlik el előttünk. Annyira sokféleből lehet választani. Ahogy ott állunk a sor végén, mintha még tovább szaporodnának a dobozok a szemünk előtt.

Kate-tel összeér a vállunk.

– Szóval te mivel mérgezed magad?

Megvonja a vállát.

– *Neked* mi a kedvenced?

– Mindent szeretek, ami gabonapehely – vonok vállat én is.

– Jó, de lennie kell egy kedvencednek.

– Neked mi az?

– Froot Loops, nem is kérdés – nevet.

Lenézek a bevásárlókosárra a kezemben.

– Azt hiszem kelleni fog egy kocsis.

– Verseny? – vigyorog.

– Vigyázz, kész...

De már rohan is.

Üldözni kezdem, szaladunk a polcok között, egyik dobozt söpörjük a bevásárlókocsiba a másik után. Egyáltalán nem vagyunk válogatósak. Gyümölcsös, mogyorós, teljes kiőrlésű, bármi jöhet.

Nem tudom abbahagyni a nevetést.

Aztán Kate üldözni kezd a kocsival, és a bokámat célozza, ami

nem annyira vicces, mivel ha nekem jön, az nemcsak zavaró, hanem kellemetlenül fáj is, és csak káromkodhatok tehetetlenül, meg ugrálhatok fél lábon. De a bokámnak mázlija van, elég gyors vagyok, hogy elhárítsam a veszélyt. Fel-le szaladgálunk a nemzetközi ételekkel teli polcok folyosóján, aztán a zöltségek és gyümölcsök között, végül a tundrán torpan meg a gabonapehely-karavánunk.

Más néven a tejtermékeknél.

– Jó sok tejre lesz szükségünk – kuncog Kate.

– Szerinted árulnak itt tehenet? – kérdezem.

Látnod kéne a kasszás arcát, mikor sorra kerülünk.

– Öhm, szóval megtaláltatok mindent, amit akartatok? – kérdezi, ahogy egyik dobozt pakoljuk ki a másik után.

Kate-re nézek, és bólintok.

– Úgy vélem, semmi másra nincs szükségünk.

Kate a fejét ingatja, *hogy lehet ilyen nyálas ez a srác*. De aztán összekulcsolja az ujjait az enyémmel, és lassan minden eltűnik, míg végül csak Kate és én maradunk, na meg a véget nem érő gabonapelyhes dobozok sora. És minden értelmet nyer.

Felcipeljük a zsákmányt Kate koliszobájába, és addig tömjük magunkat, míg már csak pár kanálnyi kéne, hogy szétrobbanjunk.

A padló tele félig üres gabonapelyhes dobozokkal meg azokkal az aranyos kis vackokkal, amik ajándékba jártak hozzájuk. Mindketten rögtön feltettük a wheat-o'sos doboz alján talált lemosható tetoválásokat – Kate alkarján egy tüzet okádó sárkány, az én vállamon egy általunk barátságos vombatnak ítélt valami díszeleg.

Kate megvakarja a fejét.

– Azt fogják gondolni az emberek, hogy be vagyunk állva.

– Szóval – mondom –, mihez kezdünk a teljes kiőrlésű gabonából és mesterséges ízesítésből álló kincsünk maradékával?

– Van egy ötletem – tartja fel Kate a mutatóujját. Felnyalából néhány dobozt.

Odébb tolom az üres tálam.

– Várj, mit művelsz?

– Gyerünk! Gabonapelyhet a népnek! – indítványozza. Az ajtóhoz lép.

Felpattanok, hogy kinyissam neki.

– Elmondod, mit tervezel?

– Mire vársz? Te is fogj, amennyit csak bírsz, Jack Attack!

Minden szobába bekopogunk, és találomra gabonapelyhes dobozokat nyomunk a meglepett, de hálás lakók kezébe. Mert mindenkire ráfér egy kis Silly Rabbit vagy Cap'n, esetleg egy kis csokis Count.

Mindenki megérdemli, hogy megízlelhesse a varázslatot.

Barát típusú találkozások

Jillian még ki se nyitotta a száját, de már érzem, hogy ez nem lesz egy kellemes beszélgetés. Az autónak dől, testbeszédéből csupa jó dolog olvasható ki, úgy mint:

Bosszankodás.

Elkeseredés.

Súlyos testi sértéssel fenyegetés.

– Hol voltál? – támad rám.

– Sajnálom – tartom fel a kezem védekezően. – Nagyon, nagyon sajnálom.

– Nem tudod, hogy kell felvenni a telefont? Aggódtam, hogy történt veled valami.

– Elvesztettem az időérzésem, és nem vettem észre... Ne haragudj, J!

Mindkét kezét csípőre vágja.

– Van ennek köze a pulcsiruhás lányhoz?

Bólintok.

– Sejtettem. – Egy icipicit ellazul az arca. – Jó estéd volt?

Zsebre dugom a kezem, hintázni kezdek a sarkamon.

– Nem volt rossz, ja.

– Hát, hosszzerűes, most húznunk kell haza. Hol a cuccod?

– Öhm, ami azt illeti... az a helyzet, hogy kicsit reméltem, hogy ööö... maradhatok még ma estig.

– De hát tudod, hogy haza kell mennem, és tanulnom a holnapi

franciadolgozatomra. Sajnálom, Jack, de a barátnőd megvár.

– Arra gondoltam... hogy talán... visszamehetnél... nélkülem?

– Miről beszélsz? Akkor te hogy jutsz haza?

– Busszal – mondom halkan. Lyukat túrok a kavicsba a cipőmmel.

– Én vagyok a hülye, ugye? Mert én úgy képzeltem, hogy együtt leszünk a hétvégén. De aztán elmentünk ebbe a buliba, és te teljesen eltűntél az este hátralévő részére. Gondoltam, *Semmi gáz, majd együtt reggelizünk, ahogy megbeszéltük*, de aztán ott se bukkansz fel...

Basszus. A reggeli terve teljesen kiment a fejemből.

– Aztán egész reggel csak a hangpostádat tudom elérni, és mikor végre megjelenysz, közlöd, hogy inkább külön mennél haza.

– J, félreérted. Sajnálom. Inkább úgy gondoltam... örültség történt.

– Ez az örültség, Jack – mondja. – Remélem, remekül fogsz szórakozni, tényleg. Üdvözlöm Pulcsiruhát.

– J, én csak... ne viselkedj így, kérlek! Nem érted.

Kivágja a kocsiajtót.

– De, pontosan tisztában vagyok a dolgokkal. Talán majd otthon találkozunk. Már ha eszedbe jut, hogy működik egy telefon. Szia, Jack!

Kihajt az útra. Integetek neki.

Így néz ki, mikor az ember boldognak érzi magát, de közben valahogy mégis pocsékul.

Kate-tel keresünk egy csendes helyet a könyvtárban – ő a gazdaságtudomány-tankönyvét tanulmányozza, én meg őt, hogy milyen szép. A módszerem nagyjából abban merül ki, hogy bámulok rá, aztán gyorsan elkapom a tekintetem, mikor észreveszi.

– Mi az, van valami az arcomon? – néz fel a könyvéből.

– Nincs – nyugtatom meg. – De az ajkaim lehetnének, ha gondolod.

Hangosan felhőrdül.

– Épp mikor azt hittem, ennél már nem lehet nyálasabb az emberiség...

– Jöttem én – fejezem be helyette a mondatot.

A szemét forgatja, de közben mosolyog.

– Kate, kérdezhetek valamit?

– Na mi az, eszedbe jutott egy másik bál?

– Jól érzed magad? Mármint így fizikailag?

– Miért kérdezed?

– Nem is tudom – hazudom, mert tényleg *miért* kérdezek tőle ilyet.

– Nem vagy egy kicsit sápadt?

Az arcomat tanulmányozza.

– Jól vagyok, Jack. Kösz.

– Akkor jó – mondom. – Helyes.

– Illetve lehet, hogy kicsit túlzásba vittem az elmúlt huszonnégy órában.

Bólintok.

– Mindenfelé rohangásztunk. – Rosszul érzem magam, mert nem akarok én lenni az oka, hogy Kate nincs jól. De nem nagyon tudom, mit tehetnék ellene. – Talán a jövőben kevesebb élelmiszerboltos maratont kéne rendeznünk – javaslom.

– A sprint talán jobban menne, mint a maraton – mosolyog.

Az élettől megrészegülve — második kör

Elkapom az éjféli buszt haza, aminek a szüleim nem örülnek túlságosan.

ANYU a telefonban: Örültekkel van tele a busz ilyen késő este.

ÉN: Majdnem teljesen biztos vagyok benne, hogy az örültek nem ragaszkodnak egy konkrét időponthoz, ha buszozásról van szó.

APU: Ne okoskodj anyáddal, Jack! Aggódik érted.

ANYU: Apád grillezett.

ÉN: Ne haragudjatok! Tényleg sajnálom.

APU: Késő bánat.

ANYU: Talán elmehetnének érted.

ÉN: Nem hinném, hogy ez...

APU: ...szükséges volna.

ÉN: Egyetértek apuval.

APU: De arról el fogunk beszélgetni, Jack-O, mit is jelent megbízhatónak lenni.

*ÉN: *sóhaj* Oké.*

APU valószínűleg ANYUhoz intézve a szavait: Úgy tűnik ma este ketten fogunk vacsorázni, kicsim. Én azt mondom, hagyjuk ki a főfogást, és ugorjunk egyenesen a desszertre.

ANYU valószínűleg APUhoz intézve szavait: Két vagy három desszert is jöhet, ha bírod.

APU: Ó, nagyon éhes vagyok, babám.

ÉN: Öhm, srácok, legközelebb, ha ilyen privát beszélgetésre kerítenétek sort, érdemes lenne kicsit távolabb tartani a telefont a szátoktól, vagy tudjátok, van ez a hasznos kis némítás funkció.

APU: Reggel találkozunk, Jackie.

ANYU: Vigyázz magadra! Hívj fel, ha úton vagy!

ÉN: Oké, a buszmegállóból szerintem csak hazasétálok, úgyis csak kb. két tö...

APU: Nagyszerű! Jó éjt!

Klikk.

Én is szeretlek titeket.

Tehát.

Megállókkal együtt két és fél óra az út.

Úgy döntök, nem ártana aludnom kicsit.

De persze le sem tudom hunyni a szemem.

És még csak nem is azért, mert az egész buszban koszospelenkaszag terjeng. Vagy mert az „ülésem” több a szigszalag, mint a műanyag.

Inkább arról van szó, hogy talán soha többet nem fogok tudni elaludni. Hogy is tudnék?

Mert ha ez tényleg ~~a múlt~~ **A MÚLT A MÚLT!**, akkor mit keresek én itt?

Mármint a világ minden helye és ideje közül miért éppen *ide* dobott le Isten, vagy a kozmosz, vagy bármi is legyen? Miért éppen erre a roskatag lépcsőre, a lányhoz, akit szinte szeretek, aki meghalt, de most mégis jól van, és aki ki van rám akadva, amiért nem lehet tőlem elférni a lépcsőn? A lányhoz, aki egyáltalán nem emlékszik rám vagy az elmúlt négy hónapra.

Meg kéne változtatnom valamit? Máshogy csinálnom, mint legutóbb?

Mármint nem lehet véletlen, hogy éppen Kate halála után dobott vissza a gép.

Talán valahogy segítenem kell neki életben maradni.

Mert Kate jövőjének nem lett volna szabad félbeszakadnia.

Talán mindenki újraéli egyszer az élete egy részét. Csak annyira hihetetlennek tűnik, hogy inkább senki sem beszél róla.

Mikor hazaérek, apu a kanapén horkol, szóval úgy döntök,

próbára teszem a hipotézisemet anyuval.

– Ööö, mizu, anyu?

– Csak gondoltam, nekiállok egy kicsit a befőzésnek.

– Hajnali három óra van, anyu.

– Nos, nem mindenkinek adatik meg, hogy szórakozásból buszozzon egyet az éjszaka közepén.

– Most megfogtál.

– Ühüm, tudom.

– Sajnálom. Nem akartam, hogy aggódnod kelljen értem.

Erre anyu egy bajnoki címet érdemlő szemforgatással reagál.

– Reménykedj, hogy ne kelljen mostanában tárgyaláson részt vened, Jackie Ellison.

Arcon csókolom, mire megcsóválja a fejét, és megkeveri a barackot.

– Anyu, kérdezhetek valamit?

– Jaj, istenem!

– Előfordult veled valaha, hogy elájultál, majd kínzó fájdalmat éltél át, és szinte már azt vártad, hogy mindjárt apró darabokra robbansz, de aztán arra tértél magadhoz, hogy pár hónappal a múltba ugrottál?

Anyu leteszi a merőkanalat, megtörli a kezét a mosogatórongyban.

– Jackie, te be vagy tépve?

Mivel az alvás továbbra is elérhetetlen opció, inkább másra fordítom az időmet. Bekapcsolom a laptopom. Új levél írása.

Kedves Kate!

Tudom, mire gondoltál, mikor megpillantottad ezt a postaládádban. Szóval először is essünk túl a nehezén, mit szólsz?

Ez az e-mail semmilyen formában sem folytatása a múlt éjjel a szurdoknál feltett kérdésemnek, amire azt mondtad, választ fogsz adni (a te szavaiddal élve „méltányos időn belül”). Tehát kérlek, kérlek, kérlek, bármit is teszel, ne érezz semmiféle nyomást, hogy kitérj erre a válaszodban. Mert ennek az e-mailnek nem ez a célja, oké?

Ha szeretnél erre kitérni a válaszodban, kérlek, ezt saját felelősségre tedd. Ez a levél már teljesen megtelt más dolgokkal, nem fértek bele biztonsági intézkedések, oké?

Helyes.

Örülök, hogy ezt megbeszéltük.

Most végre rátérhetünk a levél tényleges céljára. Ami nem más, mint hogy anyáskodjak egy kicsit. Mert ki ne szeretné, ha néha anyáskodnak felettte, pláne, ha azt egy szinte teljesen idegen srác teszi e-mail formájában, nem igaz?

Szóval, eszel te rendesen? Különösen a gyümölcsről és zöldségről ne feledkezz meg! Anyukám néha csempész egy kicsit a tányéromra. Néha húsnak álcázza. Nagyon találékony. Marharostélyosnak álcázza például a padlizsánt. És folyton a test és lélek közötti kapcsolatról papol – ha a tested egészséges, Jack, az az elmédre is kihat –, teljesen abszurd, mi?

Ne olvass már így, Kate! Átlátsz a szitán, nem igaz?

Oké, talán nem mondtam teljesen igazat.

Tudom, tudom, a hazugság nem valami jó kezdet egy kapcsolathoz (legyen az baráti vagy egyéb). De ideges vagyok. Szinte megdermeszt a rémület, ha teljesen őszinte akarok lenni.

Bevallom, a levelem egyik (egyetlen) célja, hogy választ kapjak a szurdoknál feltett kérdéseimre. Szeretném, ha igent mondanál.

Itt van tehát néhány tény rólam, amik reményeim szerint segítenek meghozni a helyes döntést, ha esetleg még nem sikerült volna.

175 cm magas vagyok... (nagyon) magasított talpú cipőben. Ez az

információ hasznosnak bizonyulhat, ha olyan aktivitásra vetemednénk, ahol ez a szükséges viselet.

A kedvenc ételem (a gabonapelyhen kívül) a császárszalonna. Főleg, mert ezért kevésbé ítélik el az embert, mint a baconért, bár gyakorlatilag a kettő ugyanaz.

Imádom a popcornízű zselés cukorkát (ha a legjobb barátaimat, Jilliant és Frannyt kérdezed, ez teljesen megmagyarázhatatlan). Ezenkívül szívesen olvasok könyveket ténylegesen könyv formátumban (a papír illata teljesen elvarázsol), és mint minden ember a világon, én is nagyon, nagyon, nagyon szeretem a hosszú tengerparti sétákat. Nem bízom Siriben, de a Google a legjobb barátom. Szeretnék egy csokoládészínű labradort, de apukám, aki fél a kutyáktól, úgy tesz, mintha allergiás lenne rájuk. Szóval egyelőre be kell érnem azzal, hogy cuki dolgokat művelő csokoládészínű kiskutyákat nézegetek a neten.

Általában ellenzem az iskolai bálakat, a mostanit is beleértve.

De veled szeretnék kivételt tenni.

Minden nyomásgyakorlás nélkül.

Bár azzal zártam a levelet, hogy minden nyomásgyakorlás nélkül, rám irdatlan nyomás nehezedik. De tényleg megértem, ha nem tudsz jönni, vagy csak nem akarsz, mivelhogy egy gimis bálról van szó, nyilván nem akarsz, de tudod, ha mégis hajlandó lennél, az tök jó lenne, de amúgy tényleg nem akarok nyomást gyakorolni rád.

Jack

Jóval több mint 100%

Írok Jilliannek, hogy holnap azért elvisz-e suliba, de nem válaszol. Nem tudom, hogy csak nem látta az üzenetet, vagy tényleg nem akar tudomást venni rólam.

Ezért ér meglepetésként, mikor megjelenik a szokásos asztalunknál a menzán.

Ami egyébként nagy megkönnyebbülés, mert Franny edzeni ment ebéd helyett, nekem pedig döntenem kellett volna, hogy magányosan egyek, vagy csatlakozzak egy új asztalhoz a tanév közepén, felborítva ezzel az ebédlő rendjének törékeny egyensúlyát, ami merész mutatvány.

– Szia! – szólítom meg.

– Hol van Franny?

– Az acélizmain dolgozik – felelem, és megfeszítem a nem létező bicepszem.

– Á – mormogja. Amiből arra következtetek, hogy nem bukkant volna fel, ha tudja, hogy csak ketten leszünk.

Kényelmetlen csend telepszik ránk, ami ellen lefegyverző csevejt próbálok bevetni.

– Te el tudod hinni, hogy Mrs. Holstein lefújta a röpdolgozatot? Mármost mi a fene volt ez? Ki csinál ilyet?

De Jillian olyan elszántsággal mered a telefonjára, mintha bármelyik pillanatban hívhatná az elnök, hogy kikérje a tanácsát a tengerentúlon állomásozó seregekkel kapcsolatban.

– Kérdezhetek valamit, J?

Motyog valamit, amit önkényesen úgy értelmezek, hogy *természetesen*.

– Meddig leszel még mérges rám?

– Attól függ. Meddig leszel seggfej?

– Öhm, azt hiszem, éppen most végzek – pillantok az órámra.

Elszakítja tekintetét a telefonjáról, és rám mered.

– Biztos vagy benne?

– Százhusz százalékbán – biztosítom.

– Utálom, mikor ezt csinálják – nyög fel.

– Mit?

– Mikor száz százaléknál többet mondanak, mintha ez egy létező dolog lenne. Plusz, ha már tényleg annyira be akarod bizonyítani, mennyire elkötelezett vagy, akkor miért nem viszed maximálisan túlzásba? Miért nem mondasz kilencszáz vagy ötezer-háromszáznyolcvanhárom százalékot? Legalább lehetnél kreatív, ha már butaságot mondasz.

– Jillian?

– Igen?

– Egymillió-kétszázharmincnégyezer-négyszázhuszonnégy százalékbán biztos vagyok benne, hogy végeztem a seggfejkedéssel.

– Helyes – mosolyodik el. – Most már csak hetvenkét százalék hiányzik ahhoz, hogy higgyek neked.

– Remek, közelebb vagyok a sikerhez, mint gondoltam.

– Bizony, bizony – mondja. Elfoglalja a szokásos helyét. Felajánlok neki egy mogyoróvajás kekszet, gyorsan eltünteti.

– J, más baj is van?

Felsóhajt.

– A teljes összefoglalót szeretnéd?

– Persze.

– Ma reggel nem volt nálunk áram, mert anyukám elfelejtette befizetni a számlát. Találtam egy kupacnyi bontatlan értesítést a késedelemről. Mostanában mintha nem is ezen a bolygón járna.

– Uff!

– Jó kis gyertyafényes hideg zuhannyal indíthattam a napot.

– Ez elképesztően hangzik.

– Ó, az volt, elhiheted.

– Apukádról hallottál valamit?

– Csak a szokásost. Ugyanazt mondja újra meg újra. Közöltem vele, hogy igazán remek időpontot választott a kapuzárási pánikhoz.

– A francba. Szó, ami szó, nagyon durva, hogy visszamegy Elefántcsontpartra.

Jillian arca megfeszül.

– Várj! Honnan tudod, hogy visszamegy?

Basszus.

– Hm? Most mondtad.

– Nem, határozottan nem mondtam, Jack.

– Vagyis, öhm. – Visszakozz, Jack! Visszakozz. – Csak feltételeztem, érted, ha nekem lenne kapuzárási pánikom, valószínűleg én is, öhm, visszamennék oda, ahol felnőttem, válaszként meg ilyenek. Ja.

Az arcomat tanulmányozza, és egyáltalán nem veszi be ezt a magyarázatot, de milyen más magyarázat akad az időutazáson kívül?

Elnéz, a nyakláncával játszik.

– Gyerekként azt hiszed, hogy a szüleid összeszedettek. Hogy tudják, mit csinálnak. De aztán egy nap rádöbben, hogy ugyanolyan elcseszettek, mint te. Csak éppen ők öregek és elcseszettek.

- Tehát azt mondod, mind kudarcra vagyunk ítélve?
Csór még egy kekszet a csomagomból.
- Nagyjából.

Egyik levél a másik után

Egy bénítóan unalmas ötödik óra fájdalmait ez szakítja meg:

Kedves Jack!

Be kell, hogy valljam, az e-mailedet olvasva kezdtem nyomást érezni, de miután vagy tucatszor elmondtad, hogy semmilyen nyomást nem akarsz gyakorolni, minden nyomás, amit éreztem, teljesen elszállt. Klassz volt. És teljesen váratlan. Szóval köszönöm! :)

Az az igazság, hogy a nem felé hajlok az ajánlatodat illetően. Itt vannak az okaim, pontokba szedve:

Kate-et megrémiszi a bál gondolata, mert...

- Fél a táncolástól. Attól tart, nem rendelkezik a sztereotipikus fekete csaj-ritmusérzéssel. Sőt, még annyi ritmusérzéke sincs, mint a hullarészegen bulizó fehéreknek. Komolyan, a kétballábos enyhe kifejezés, ha róla van szó.
- A szerpentintől ideges lesz. Talán azért, mert vékony, színes, hullámos papírkígyókra emlékezteti.
- Rutinos puncsostál-borítgató. Ne kérdezd, hogyan, de így van. Mindegy, hol van, ha akad egy puncsostál, tutira sikerül valahogy felborítania. A szőnyegnek esélye sincs Kate-tel szemben!
- Utálja a ruhákat. Miért nem léteznek olyan bulik, ahol megjelenhetsz futónadrágban, a hajadat egy régi (nem menő) kendővel felkötve, anélkül, hogy furának tartanának? Vagy

minimum leendő aggszűznek. Pedig ki ne szeretné a futónadrágokat?

- Kate valójában egy polip. Oké, ez nem igaz. A kilencedikes angoltanárom, Mrs. Nielson tehet róla, ő tanította, hogy az érveket mindig, **MINDIG** ötösével kell felhozni. Mondjuk a mobiltelefonokat meg válaszeladónak nevezte, szóval...

Akárhogy is, remélhetőleg most már jobban látod, mivel is van dolgod – vagyis kivel. Kívánod esetleg visszavonni a meghívást?

Ha nem, Jack, akkor lenne egy komoly kérdésem. Tulajdonképpen kettő. Tudom – egy komoly Kate olyan, mint egy <nagyon abszurd dolog helye>.

Na de akkor – és kérlek, bocsásd meg a következők végtelen nyálasságát – valószínűleg négy és felet ér az ötüvegnyi nyálból – először is: hogy érezhetem úgy, mintha már ismernélek, Jack?

Másodszor pedig: miért írtam egy egész e-mailt arról, miért nem mehetek el veled a bálba, mikor pontosan tudom, hogy el fogok menni?

Már ha még mindig szeretnéd, mert mostanra fájdalmasan világos lehet számodra, hogy örült vagyok, ha esetleg eddig nem tűnt volna fel, szóval, ha már nem akarsz velem menni a bálba (vagy bárhova, ha már itt tartunk), teljesen megértem, oké?

Kate

Ui. És Jack?

Ui. Csak semmi nyomás! ☺

Rögtön válaszolok:

Kedves Kate!

Ha már örültségnél tartunk, mi van, ha egy előző életből ismerjük

egymást?

Én csak azt tudom, hogy ebben az életben szeretnék minél jobban megismerni.

Minél gyorsabban, ha lehet.

Tehát mit mondasz?

Én, te, és egy kis tragikusan kínos nyilvános táncikálás (más néven bál)?

Jack

A hatodik óra alatt megérkezik a válasz. (Ami nagyon klassz – mármint Kate szupergyors válasza –, hiszen néha annyira igyekszünk menőnek és tartózkodónak tűnni, hogy válaszolás előtt inkább kivárunk egy bizonyos ideig, mint hogy hűek legyünk a valódi érzéseinkhez. Az olyan nagyon béna érzésekhez, mint *izgatottság* vagy *boldogság*. De Kate nem ilyen. Kate harmincnyolc perccel később válaszol.)

Kedves Jack!

A válaszom hivatalosan is, teljes mértékben igen.

De tartozom egy figyelmeztetéssel. Nemrég ért véget egy kapcsolatom – pár hónappal ezelőtt. Viszont (és ezt valószínűleg nem kéne elmondanom neked) nem vagyok benne biztos, hogy teljesen túl vagyok rajta. Talán mert folyton itt van valahol a srác. Azért szakítottam vele, mert a fejemmel tudom, nem illünk egymáshoz. De az az átkozott szívem... csalóka, naiv és úgy általában idióta.

Nem is tudom, Jack, ez is olyan érthetetlen dolog, érted (ha-ha!)? Olyasmi, mint az – bármi legyen is –, amiről úgy teszel, mintha nem lenne köztetek azzal a barátoddal a buliból – Jill-lel, ha jól emlékszem.

Oké, igazából tudom, hogy Jillian, de őszinte leszek, valami furcsa késztetést éreztem, hogy úgy tegyek, mintha megfélemeztem volna a nevére... Tudom, örülten kicsinyes... de legalább felvállalom, nem igaz? Jár piros pont a felvállalásért?

És ne is próbáld tagadni!

Láttam, hogy nézel rá. Mintha Ámor nyilat lőtt volna a kis seggedbe. Vagy két percig kértem, hogy menj odébb a lépcsőről, mielőtt egyáltalán észrevetted, hogy mögötted állok. Plusz, csicsergő kismadarak repkedtek a fejed körül, ez se mellékes. J

De ne aggódj, engem nem zavar. Úgy értem, hiába nem úgy tűnik, valójában alig ismerjük egymást, nem igaz? Kivéve persze az előző életünkben együtt töltött időt.

Csak nem akarom elcseszni a dolgokat, Jack. Ennek kellett volna az ötödik érvemnek lennie korábban, hogy rossz szokásom tönkretenni a jó dolgokat. Különösen, mikor éppen kiteljesednének, megjelenek én, az emberi buldózer. Talán ez az én szuperképességem, elszúrni a dolgokat. Esetleg megpróbálhatnám nem tagadni, hanem a legjobbat kihozni belőle.

Szóval, vedd úgy, hogy én figyelmeztettelek.

Én <—— Nagy. Kiszámíthatatlan. Idióta. Bonyodalmas.

Még egy levelet se tudok megírni, anélkül, hogy furá lennék, láthatod.

Kate

Kedves Kate!

Nos, nagy elmék, ha találkoznak...

Köszönöm az őszinteséged. A helyzeteddel kapcsolatban. Teljesen megértem a fejed és a szíved nem ért egyet dolgot. Talán túlságosan is.

Viszont Jilliannel kapcsolatban csak félig van igazad. Volt idő, mikor vele

akartam lenni, mikor kevés dolgot akartam jobban. De mi ketten barátok, sőt, legjobb barátok vagyunk, és ennek így kell lennie, boldog vagyok, hogy itt van nekem. Múltkor azt mondta, ő az én testőröm, az a feladata, hogy engem megvédjen. Mikor megkérdeztem, hogy mitől kell megvédenie, azt felelte, hogy mindentől. Azt hiszem, szerencsés vagyok, hogy van valakim, aki ennyire törődik velem. A pasija, Franny szintén a legjobb barátom. Hárman vagyunk legjobb barátok tulajdonképpen. Képzelheted tehát, milyen fura/kínos/nehéz volt, hogy ilyen érzéseim vannak, amiket aztán el is kellett rejteni. Volt egyszer egy pillanat, egy egészen hasonló bulin, mint ahol mi is találkoztunk, ahol majdnem elmondtam neki az igazat. De valami (sors/végzet/véletlen/isteni akarat) visszatartott. Bármilyen volt is, nem bántam meg. Főleg most.]

Amúgy nem szeretnék még lelépni, de az a helyzet, hogy van egy bandám, és találkoznom kéne Frannyval, szóval most el kell mennem. Egy időre. Ha hallanál valamit, ami egy szélcsatornában bőgő jávorszarvasra emlékeztet, aggodalomra semmi ok! Csak épp kezdődik a bandánk próbája. Oké, nem mondom igazat. Ez az, mikor már rendesen játszunk.

Egyetlen jávorszarvast sem ért kár ezen dalok próbálása során.

Jack

Ui. Mondj el nekem valamit, amit még soha senkinek! (β Valószínűleg nem gondoltad, hogy tudok ilyen nyálas lenni, de MEGLEPETÉS! Nagyon is!)

A börtönbüntetések iróniája

Még mindig Kate leveleinek hatása alatt vagyok, amikor csatlakozom Frannyhez a szekrényénél, ahogy mindennap zenekari próba előtt.

– Hali, haver, kész vagy csapatni? – Úgy teszek, mintha a trombitatokom gitár lenne.

De Franny bevágja a szekrénye ajtaját.

– Én nem megyek.

– Miért, tán valami jobb dolgod akadt? – nevetek.

– Nincs sok kedvem ma a lúzerekkel lógni, ennyi – dűnnyögi, és már el is fordul. – De üdvözlöm őket.

A hátizsákjánál fogva megragadom, hogy visszatartsam.

– Először az ebédet hagyod ki, most meg a próbát is el akarod lógni? Hé, mi van veled?

– Minden kóser, tesó. Élvezd a *próbát* – mondja, mintha a *próba* valami szitokszó lenne. Vagy mintha *próba* alatt azt értené, *élvezd csak a fasza kis gondtalan életed, oké?*

– Aha, oké. Szerinted nem tudom, mikor hazudsz? Mi ütött beléd?

Végre sikerül elkapnom a tekintetét, és rögtön világossá válik, miért nem akar rám nézni. A vérekes nem kifejezés.

– Basszus, Franny, te ittál?

– Azt a kutya-fáját, Fran, te ittál? – utánoz.

– Most komolyan, Franny? Így akarsz játszani? Annyit dolgoztál. Ha meglátja egy tanár...

Elsötétedik a szeme, megfeszül a szemöldöke.

– Mi van, egyszeriben te lettél a pályaválasztási tanácsadóm? Legközelebb kioktatsz, hogy eldobom magamtól a lehetőségeimet? Menj a fenébe, haver!

Ellép mellettem, de megint megragadom, ezúttal erélyesebben.

– Franny, barátok vagyunk, amióta csak... Már nem is emlékszem, milyen volt nélküled. Ha történt valami, vagy... nekem bármit elmondhatsz. Az, hogy ezt egyáltalán...

– Fejezd be! – vág közbe éles, kemény hangon. Néhány diák megáll a folyosón, hogy odanézzen. De Franny sötét pillantást vet rájuk, mire továbbtrappolnak. Visszafordul hozzám, a hangja még mindig ideges, de halkabb.

– Mit akarsz tőlem, Jack?

Azt akarom, hogy elmondd, kiengedik apádat a börtönből.

– Mondjuk, az igazat.

– Mikor épp azt hittem, ennél nem lehetsz klisésebb – mondja. Az ajkába harap, erőltetetten rám vigyorog. Vörös szemei nedvesek. Pupilláiban tükröződik a mennyezeti világítás, ez piszkosfehér csillogást kölcsönöz nekik.

– El fogsz késni.

– Mi a baj, Franny?

Megszólal az utolsó csengő.

– Látod? – mutatok felfelé. – Már késő. Most már muszáj beszélned velem. Elkéstem miattad. Tudod, mennyire *megvetem* a későket.

– Neked valami komoly bajod van. – Franny majdnem felnevet, de gyorsan visszafogja magát. – Korábban kiengedik a Kupont jó magaviseletért. Érzed az iróniát? Először használják egy mondatban a nevét a *jó* szóval.

A Kupon szabadon engedésének híre, bár nem új információ, elgondolkodtat, hogy jól láttam-e eddig a teljes képet.

Eddig ugyanis azt feltételeztem, azért vagyok újra itt, hogy segítsek Kate-nek nem meghalni.

De talán Frannyn is segítenem kell.

Talán mindenkinek ott tudok lenni.

Kedves Jack!

Most hogy mondod, tegnap délután tényleg hallottam szarvasbőgést. Egyre azt gondoltam, bár valaki felvidítaná szegényt, de csak tovább játszott, khm, sírt. Szóóóóóóóóóó... mikor akartad elmondani, hogy van egy bandád? És vajon rá tudnád venni, hogy játssz egy egyszemélyes közönség előtt? (Én lennék az az egy, ha nem lenne világos. :))

Ami Jilliant és Frannyt illeti, szerintem az, hogy a barátaid mindentől hajlandóak lennének megvédeni, azt jelenti, hogy a legjobb fajta barátokkal rendelkezel. Általában az embernek egyik barátja ebben jó, a másik meg abban, de az olyan barátok, akik mindent megcsinálnak, na, az szuperritka. Persze ezt biztos te is tudod.

Valami, amit senki nem tud, mi?

Mikor kicsi voltam, pókokat ettem. Nem azért, mert elragadónak tartottam őket*, vagy különösebben finomnak**, hanem mert én is selymet akartam szőni a hasamban, és gyönyörű hálót fonni.

De mint kiderült, csak annyit érhet el ezzel az ember, hogy rosszul lesz.

Szinte hallom, ahogy fetrengsz a nevetéstől.

Oké, elég biztos vagyok benne, hogy nem pont ilyesmire gondoltál, de ez 100%-ban igaz, és egyedül neked mondtam el, amire nyilván jó okom volt. Szóval most te jössz, Jack. Mondj el nekem valamit!

Mohón várva valami szaftosat, vagy legalább kíméletlenül kínosat, hogy

ne legyen egyedül a pókevő megaláztatásban:

Kate J

*bár ez igaz

**nem voltak finomak

Kedves Selyemszövő Kate!

Én valójában a jövőből jöttem. Már amennyiben a négy hónap múlva jövőnek számít. Mármint technikailag persze a jövő, és őszintén szólva meglepődnél, mennyi minden változhat ennyi idő alatt – szó szerint az egész világ. Szóval nem akarok hálátlannak mutatkozni, mert az ellenkezője igaz. Rengeteget jelent újra itt lenni. Mindent.

Tehát tessék, valami, amit soha nem mondtam el senkinek. Bízom benne, hogy tudsz titkot tartani.

<Törölni kívánja ezt az e-mailt, vagy elmenti piszkozatként?>

Mentés.

<A levél el lett mentve piszkozatként.>

Kedves Selyemszövő Kate!

De nincs lehetőségem másik levelet írni Kate-nek, mert apu vacsorázni hív, aztán felbukkan Franny, hogy velünk egyen, így az este hátralévő részében azt próbálom kitalálni, hogyan hozzam fel a Kupon szabad lábra helyezését a szüleimnek úgy, hogy Franny ne

szúrjon le kapásból az asztal felett.

De nem jutok semmire, ezért inkább azzal töltöm az időmet, hogy megpróbálom kivédeni Franny villájának támadásait, aki anyu házi raviolijait igyekszik elorozni a tányéromról.

Igazából csak úgy teszek, mintha harcolnék ellene.

– Szóval, Franny, ami ezt a Kupon dolgot illeti... – szólalok meg.

A szüleim már aludni tértek, az alagsorban a *Metal Brigade IV* fényei világítanak meg minket, ujjaink alatt kontrollerek zörögnek, ahogy épp elkerüljük az ellenség támadásait.

– Mi van vele? – kérdezi Franny. Épp időben aktiválja a superképességeit, hogy felgyűjtsa az ellenséges csapat legjobb játékosát.

Vállat vonok.

– Csak azt gondolom, fel kéne készülnöd... mármint tudod, hogy nem kifogástalan a múltja. Csak szeretném, hogy rendben legyél, akkor is, ha... tudod... nem olyan... ha nem olyan...

– Muszáj most erről beszélnünk? Épp nagyon megverjük őket.

– Ja, csak gondolkodtam.

– Hát, ne vesztegesd arra az idődet, hogy ilyesmin gondolkodsz, oké?

– Aha, oké, Fran. Bocs.

Eltűnődöm, vajon eltoltam-e a dolgokat. Túl sokat mondtam-e. Lopva rápillantok Frannyre. De semmit nem tudok leolvasni az arcáról. Szeme a képernyőre lézerfókuszál, ajkait összeszorítja, homlokára ráncokat vés a koncentráció. Ülünk ott, mozdulatlanul és csendben, csak az ujjaink mocorgása és az eleső ellenségeink jajveszékelése hallatszik.

Lebegés, lebegés

Meggyőzőm magam, hogy a legjobb módszer Kate megmentésére, ha egyáltalán nem vesztem szem elől.

De legalábbis olyan közel kell lennem hozzá, amennyire csak lehet.

Tehát:

Nagy majdnem-éjszakázásokat tartunk, ami körülbelül abból áll, hogy ő tanul, én meg úgy teszek, mintha tanulnék, miközben csak őt figyelem, aztán mikor felém néz, igyekszem nagyon szorgosnak tűnni, míg ő csak rosszallóan ingatja a fejét a fordítva tartott könyveimre.

Rengeteg nem-tesz-jót-neked kaját eszünk együtt. Egy késő estig nyitva tartó tacós kocsi lesz a törzshelyünk. A világ legjobb guacamolóját árulja.

Órákat töltünk a szurdokban, bármiről és mindenről beszélgetve. Egyik délután Kate arról próbál meggyőzni, hogy az új *Star Wars*-trilógia jobb, mint az eredeti. Meg kell kérdeznem, hogy látta-e egyáltalán *A Birodalom visszavágót*.

Próbál felzárkóztatni menő független filmek terén, megnézetve velem azokat, amiket esetleg még nem láttam. Mint kiderül, ebbe majdnem az ÖSSZES MENŐ FÜGGETLEN FILM beletartozik. Éljen a *Raising Victor Vargas* és az *Átmeneti állomás*!

Random táncpartikat csapunk a koliszobája közepén, bár egyikünk se tud táncolni – a szobatársa ilyenkor csak döbbszent

figyel.

Ezenkívül csókolózunk a tanulás közben tartott szünetekben. És csókolózunk a tacós kocsihoz tett látogatásaink során. És csókolózunk a szurdoknál és a filmmaratonok közben.

– Gondolod, hogy egyszer meg fogod unni a csókolózást? – kérdezi Kate.

– A veled való csókolózást? Soha – nyugtatom meg.

– Tuti?

– Hmm – mondom. – Talán végezhetnénk egy kísérletet!

– Gondolod? – emeli meg Kate a szemöldökét.

Közelebb húzódok hozzá. Egy könyvtári sor közepén ülünk. Sehol senki, egy lányt kivéve, pár asztallal arrébb.

– Talán csak így tudhatjuk meg – mondom.

Elmosolyodik, kezét a tarkómra teszi, amitől teljesen elolvadok, aztán megpuszilja az orromat, az arcomat, végül az ajkaimat.

Elhúzódik, rám néz.

– A tudomány nevében, ugye?

Még közelebb csúszok hozzá.

– Imádom a tudományt – mondom a csókok között.

Elveszek Kate szemében, az ajkaiban, a légzése szabálytalan ritmusában.

Igazából ez csak egyszerű matek: minél több időt töltök vele, annál többet akarok vele lenni.

Esélyes, hogy Kate-függő vagyok.

Nem úgy tűnik, mintha lenne gyógyír a függőségemre, de még ha lenne is ellenszer, nem hinném, hogy bevenném.

Tudom, hogy nem venném be.

Elutasítanám a kezelést, az orvosi javallatot semmibe véve kijelentkeznék a kórházból, még azzal se vesződnék, hogy levegyem a kórházi köpenyt vagy azt a csúszásgátlós kórházi zoknit, amiből

csak egyetlen méret létezik.

Jack, itt kell maradnod. A te érdekedben, könyörögnének.

De rájuk se hederítenék.

Mert boldog vagyok, függőség ide vagy oda.

Az érem másik oldala

Megvan a hátránya is annak, hogy nem bírok betelni Kate-tel.

Felkapcsolom a lámpát a konyhában, és majdnem szívrohamot kapok.

– Apu, miért ólálkodsz így a konyhában?

– Nem ólálkodok. Az ember nem ólálkodhat a saját otthonában. Nem tudtam aludni. Meg rád vártam, azt hiszem.

– Minden rendben? – A szekrényhez lépek, előveszek egy poharat meg a szőlőlevet a hűtőből.

– Érdekes. Én is ezt akartam kérdezni tőled.

A szőlőlé édesebb a szokásosnál.

– Jól vagyok. Miért?

– Csak eltűnődtem, mi történt veled ma este.

– Elmentem szórakozni.

– Tehát elfelejtetted, hogy segítened kellett volna kitakarítani a fészert, hogy beférjen az új fűnyíró?

– Ne haragudj, apu. Kiment a fejemből.

– Anyukád számított rá, hogy ma elintézzük. Mert ha nem fér be a fűnyíró a fészerbe, akkor nem tudjuk bepakolni a garázsba a partihoz rendelt asztalokat és székeket.

– Mondtam, hogy sajnálom.

– Hallottam.

– Nézd, átszervezem kicsit a dolgokat, és megcsináljuk holnap sulis után.

– Már kész van, Jack.

Magasra szökik a szemöldököm.

– Kész van? Kizárt, hogy egyedül mindent el tudtál pakolni.

– Igazad van. Ezért segített anyukád. És átjött Franny is, hogy segítsen. Meg Jillian. Nélkülük nem ment volna.

– Valójában mi folyik itt?

– Hogy érted?

– A sötétben várod, hogy hazaérjek. Egyértelműen ki vagy akadva...

– Nem vagyok kiakadva, Jack. Csalódott vagyok – mondja apu. Belekortyol a vizébe. – És aggódok.

– Mi miatt aggódsz?

– Mintát vélek felfedezni. Abban, ahogy az utóbbi időben viselkedsz.

– A viselkedésemben. Elfelejtettem hazajönni, hogy segítsek pakolni. Felhívhattál volna.

– Hívtalak – közli.

Előhúzom a zsebemből a telefonom: ki van kapcsolva. Vagy véletlen kikapcsoltam, vagy lemerült az aksi.

– Basszus, ez az én hibám, apu. Nem vettem észre, hogy...

– Pont ez a baj, Jack. Sok mostanában a „megfeledkeztem róla” és a „nem vettem észre”, ez nem mehet így tovább.

– Ez csak egyetlen dolog volt, apu.

– Szóval a mai családi vacsorát sem felejtetted el? Azt, hogy átjönnek a barátaid, és anyu csilis babot főz?

Igaza van. Tényleg elfelejtettem. Egy este két dolog kicsit már sok.

– Felhívom Frannyt és Jilliant. Meg fogják érteni. Majd a hétvégén tartunk családi vacsorát.

– Már megtartottuk, Jackie.

– Nem lehet családi vacsora, ha nincs ott az egész család.

Apu megvonja a vállát.

– Anyuval nagyon sok kaját csináltunk. Nem akartuk, hogy kárba vesszen.

Keresztbe teszem a karom.

– Nekem inkább úgy hangzik, hogy csak be akartatok bizonyítani valamit.

– És mégis mi lenne az?

– Mondd meg te!

– Jackie, az egy dolog, hogy kicsit elvette az eszed ez a lány...

– Kate. Kate-nek hívják.

– ...de nem kéne hagynod, hogy ez azok rovására menjen, akik szeretnek, és mindig is ott voltak neked...

Majdnem elmondom neki, hogy *Ő is ott van nekem. És boldoggá tesszük egymást. És ez titeket is boldoggá kéne, hogy tegyen. Nem cseszhetem el megint, most, hogy itt a lehetőség, hogy változtassak a dolgokon. Most, hogy ennyi minden forog kockán. Mert a majdnem nem elég. Mert én nem az a fajta srác vagyok, akinek jár egy második esély, pláne, ha szerelemről van szó.*

De ezt nem tudom neki megmagyarázni. Hogy milyen mérhetetlenül nagy a tét. Senki, még apukám se, aki pedig hinni akar nekem, ő sem tudna ténylegesen hinni nekem.

– Azt hittem, ha valaki, legalább te megérted, apa.

– Mit kéne megértenem, Jack?

– Hogy néha történnek jó dolgok az életben, amikre nem számítottál, amikre nincs magyarázat, de ha egyszer megtörténtek, meg kell ragadnod az alkalmat, hogy kiélvezd őket, hagynod, hogy kicsit kitáguljon számodra a világ... hogy valami nagyobb dolog része lehess. Csak nézd meg, mitek van anyuval, mije van Frannynek és Jilliannek. Nekem miért nem jár ugyanez?

– Neked is jár. De jelenleg te, Franny és Jillian még be se fejeztétek

a gimnáziumot. Az egész élet előtted áll, hogy kitaláld, mi tesz igazán boldoggá. Nem kell elsietni...

– Ki mondja, hogy elsietem? Miért nem lehet már most valami igazim? Mi van, ha Kate nekem a nagy ő? Az emberek úgy tesznek, mintha minden jóra annyit kéne várni. Néha hamarabb történnek meg ezek a jó dolgok, mint gondoltad. Néha nem kell várni.

– Ha ilyen komolyak az érzéseid, akkor hogyhogy nem hoztad még el? Miért nem mutattad be nekünk?

Mert nem akarok osztozkodni rajta. Mert nincs sok időnk.

– Mit akarsz, mit mondjak?

– Jackie, mi mind szeretünk téged. És hidd el, nagyon örülünk, hogy boldog vagy. És nagy az egyetértés abban is, hogy Kate fantasztikus fiatal hölgynek tűnik, de... talán kicsit túl gyorsan történnek a dolgok. Talán...

Befejezem a szőlőlevem maradékát, beteszem a poharat a mosogatógépbe, és elindulok a lépcső felé, nem vagyok kíváncsi a mondanivalója hátralévő részére. Mert hallottam már. Mindenki azt mondja, hogy örülnek, hogy örülsz, de csak addig, amíg a te örömed nincs hatással az ő örömeikre, aztán már nem örülnek annyira, hogy te örülsz.

Oké, ez indokolatlanul zavarosra sikeredett. De azt hiszem, nagyjából érted.

– Ahogy mondtam, sajnálom, hogy nem voltam itt, tényleg. De nagyon fáradt vagyok. Megyek aludni.

– Rendben – mondja apu halkán. – Jó éjt, Jackie!

FRANNYNEK, JILLIANNEK: Hé, srácok, sajnálom a ma estét. Összekavartam a napokat, és azt hittem jövő héten lesz a vacsi. Ne haragudjatok.

FRANNY: Tesó, sokkal jössz most nekünk!!!

JILLIAN: Bocs, ki is ez???

ÉN: Igen! És esküszöm, visszafizetem, kamattal együtt!!

ÉN: Aú, J. Ez fájt.

JILLIAN: Hát régen ez a legjobb barátunk, Jack száma volt, de eltűnt egy ideje, gondoltuk, eltávolították a bolygóról, szóval...

ÉN: Ez így igaz. Akaratlanul is leleplezted a tervünket, hogy az idegenek átvegyék az uralmat a Föld felett. Tehát most ti ketten lettetek a 3., illetve 4. jelölt az Eltűntetendők Listáján...

FRANNY: Mi a fene? Ki az 1. és 2.??

JILLIAN: Azt fogja mondani, hogy az elnök.

ÉN: Az elnök.

ÉN: Hé! Ne tegyél úgy, mintha kiszámítható lennék!!

JILLIAN: Hidd el, nem csak úgy teszek. ;)

FRANNY: És ki a másik eltűntetendő?

ÉN: Azt nekem kell tudnom, neked nem. Soha!

JILLIAN: Egyértelműen Kate az!!!

ÉN: Bizony. Kate is leleplezte a tervünket. De basszus! Tényleg ennyire átlátszó vagyok?

JILLIAN: Erre tényleg válaszolnom kell??

FRANNY: A haverok előbbre valók, mint a csajok! Elfelejtetted?

ÉN: Ne vedd magadra, Jillian!

JILLIAN: Nem vettem. Lélekben inkább haver vagyok!

FRANNY: Pontosan!! J inkább haver mostanában, mint te, Jack.

ÉN: Sajnálom, srácok. Apukám rámutatott, milyen szemét voltam mostanság, és sajnálom, hogy így viselkedtem.

FRANNY: Hát, Kate egyértelműen tud olyanokat nyújtani, amit Jillian meg én nem, szóóóóóóóóóó... hahahaha

JILLIAN: Elég izé voltál az utóbbi időben. Semmi oka nincs, hogy ne lehetnél egyszerre Kate-tel ÉS jó barátunk. Még a zenekari próbáinkat is hanyagolod, amiket a TE szüleid kedvéért tartunk. Mármint most komolyan??

ÉN: Tudom. Igazad van. Semmi okom rá.

ÉN: Sajnálom. Csak asszem itt volt bennem ez a folyamatos huzavona. Meg kell találnom az egyensúlyt a barátaim és a csajom között, és ez keményebb dió, mint gondoltam.

FRANNY: Ó, kemény, az biztos!! LMAO, ez a gond, haver! Ne a farkaddal gondolkozz, és akkor nem lesz gond.

ÉN: Bölcs tanács, mint mindig, Franny.

ÉN: Csak azt akarom mondani, hogy kösz, hogy nem utáltok.

FRANNY: Néha akkora szirupos idióta tudsz lenni.

JILLIAN: Fogd már be, Jack! Komolyan! Elég volt!

ÉN: Én is szeretlek titeket. <3 <3

Tudom, azt hinnéd, a ma este elég volt, hogy visszarángasson a valóságba – csalódást okoztam a szüleimnek, cserben hagytam a barátaimat.

De tévednél.

Ó, hogy mennyire tévednél!

Mert alig egy héttel később...

FRANNYNEK, JILLIANNEK: Hali, srácok, szóvallll... úgy tűnik, nem tudok ma próbára menni. Valami közbejött.

JILLIAN: Ugye csak viccelsz?! Hat hét múlva van a buli, és nagyon messze vagyunk a felkészülttől, Jack! Bármilyen is az a VALAMI, Ő várhat!

FRANNY: Tesó, vagy ötödjére mondod le. Ha már nem fontos neked ez az egész, szólhatnál. De a te ötleted volt. És a te szüleid 30. évfordulójáról van szó.

ÉN: Tudom, tudom. Tudjátok, hogy nem mondanám le, ha nem lenne jó okom rá.

FRANNY: Te tudod, tesó.

Fél órával később...

JILLIAN: Minden rendben, haver? Mármint tényleg, mi van veled mostanában?

ÉN: Remekül vagyok igazából. Nagyon boldog.

JILLIAN: Legalább valaki.

ÉN: Várj, mi történt??

JILLIAN: Négyes alá kaptam az előző franciadolgozatomra.

ÉN: :(Biztos elszámoltak valamit!!

JILLIAN: Nem. Ezt érdekelted.

ÉN: A legjobbat érdekelted.

JILLIAN: Emlékszem, régen Jack barátom mindig segített gyakorolni, de mostanság mindig VALAMI más dolga akad. LOL

ÉN: Semmi nem változott, J.

JILLIAN: Minden megváltozik, J.

ÉN: Hogy érted??

JILLIAN: Felejtsd el! Semmi gáz.

ÉN: Nem tudom csak úgy elfelejteni.

JILLIAN: Pedig szerintem az jól megy neked.

ÉN: Hé, sajnálom, J. Komolyan.

JILLIAN: Mennem kell.

JILLIAN: Amúgy igazán beszélhetnél Frannyvel is.

ÉN: Megvan azért?

JILLIAN: Asszem a tény, hogy talán hamarosan találkozik a Kuponnal, kezdi kikészíteni. Szét van esve. Ami érthető. Aggódok érte. Utál erről beszélni. Szüksége lenne rád, Jack.

ÉN: Beszélek vele.

JILLIAN: Sok sikert hozzá!

JILLIAN: Oké, most már tényleg mennem kell.

ÉN: On parle plus tard? ⁶

JILLIAN: Nous verrons ⁷.

Öt perccel később...

ÉN FRANNYNEK: Hali, haver, csak még egyszer el akartam mondani, hogy sajnálom, hogy kihagyom a próbát.

ÉN (miután hasztalan várok a válaszra): Meg azt is szerettem volna, hogy tudd, hogy itt vagyok azért. Neked. Ha szeretnél beszélni, vagy nem beszélni, vagy bármi, oké?

ÉN: Ne haragudj, hogy úgy eltűntem mostanában. Úgy tűnik, ez a barátnő dolog elég sok időt felemészt. Végre értem, miért vagytok Jilliannel mindig olyan elfoglaltak. Haha :D

ÉN: Szóval, öhm, ja, írj bármikor.

ÉN: Szeretlek, tesó.

ÉN: Ezt az utolsó üzenetet inkább rögtön ki is törölöm, inkább erre cserélem:

ÉN: B)

Ezután másfél órával...

FRANNY: Jól vagyok, haver. Aggodalomra semmi oka a büntudatos fejednek!

LOL

ÉN: Naa, hé!

FRANNY: De van valami, amit megtehetnél értem, ha már kérdezted!

ÉN: Mi az?

FRANNY: Kiderült, hogy Abuela áthívta a Kupont holnap vacsorázni. Tudom, hogy későn szólok, de benne lennél?

ÉN: Ott leszek. Foglalj nekem egy jó helyet.

Boldog vagyok, mert tudom, hogy Frannyvel mindig ott leszünk egymásnak.

Kate arca villan fel a telefonomon.

– Hé, neked nem órán kéne lenned? – veszem fel.

– Késésben vagyok. Kényelmetlenül gyorsan sétálok éppen.

– Ah, ez megmagyarázza, miért hangzik úgy, mintha egy felhőkarcoló tetején állnál.

– Pontosan. Szóval mit csinálsz éppen?

– Öhm, tanulok – mondom, miközben gyorsan megállítom a *Rampage III*-at, és a mögöttem lévő párnára hajítom a kontrollert. – Miért? Mizu?

– Reméltem, hogy beszélhetünk.

– Figyelek.

– Úgy gondoltam, hogy közben láthasd az arcom, meg én is a tied.

– Videóhívásra gondolsz – mondom nevetve.

De alig viszonozza a nevetést.

– Komolyan. Élőben kéne találkozunk.

– Ó. – Vajon mi lehet a baj? Mitől lett hirtelen ilyen sürgős? – Jól vagy?

– Igen. – Szinte túl gyorsan vágja rá.

– Tuti?

– Ahha.

– Oké, mikor gondoltad?

– Nem tudom. Holnap reggelre írnom kell egy beadandót, amit még nem kezdtem el. Meg ma este el kell mennem a nővéremmel valami díjátadóra, ami alól sehogy sem tudok kibújni. Reméltem, hogy holnap?

– Holnap – ismétlem, nagyon jól tudva, hogy valószínűleg nekem az nem lesz jó. Nem ígérkezhetek el ide is, mikor most mondtam Frannynek, hogy ott leszek náluk. Mikor Frannynek szüksége van rám.

De mi van, ha Kate most akarja elmondani, hogy beteg...

Mi van, ha most jövök rá, miért vagyok újra itt?

Hogy kockáztathatnám, hogy ezt kihagyom?

Nem tehetem.

Mindkettőt össze kell hoznom.

Kate megköszörüli a torkát.

– Ha az nem jó, akkor nem tudom, kitalálhatunk valami mást...

– Hát, hánykor gondoltad?

– Bármikor. Mondd meg te.

– Ummm...

Egész nap suliban kell lennem. És számolnom kell a Whittierbe való utazás idejével is. De ha ellógom az utolsó órát, és sikerül elkerülnöm a csúcsforgalmat, talán mindkét helyen ott tudok lenni, mindkét dolog belefér. Ott lehetek Frannynek és Kate-nek is. Ez a lehető legjobb eshetőség. Mindenki nyer. És tudom, ha elmondanám Kate-nek, hogy nem tudok ott lenni, hogy nem mondhatom le a már betervezett dolgaimat, talán megértené. Csak arról van szó, hogy most így másodjára – mellesleg még mindig nehéz felfogni, hogy

kaptam egy második esélyt – egy tizedmásodpercet sem akarok elvesztegetni. Mert ha valamit megtanultam, az az, hogy semmi nincs garantálva. Hogy a második esélyeket veszélyeztetett fajként kell kezelni.

- Tényleg, Jack, ha nem fér bele...
- De, de, ott leszek. Holnap délután.
- Biztos?
- Biztosabb nem is lehetne.

Baromi lassan telik ma a sulis, sehogy sem akar elérkezni a tizedik óra. Már ki is eszeltem, hogy fogok lelépni. Egész nap arra törekedtem, hogy nyilvánvalóvá tegyem, bujkál bennem valami, többször is kikéredzkedtem a mosdóba.

Gyakorlatilag minden óráról rohanva távoztam, előregörnyedve, mintha háborogna a gyomrom.

Bementem az iskolanővérhez is, aki miután gyorsan egyeztetett anyukámmal, ellátott savlekötővel és sok folyadékkal.

Még azt is elintéztam, hogy kihagyhassam a tanulószobát, amit nem-is-olyan-véletlenül épp Mrs. Randleman felügyel, aki egyben a törítanárom is.

– Nem nézel ki valami jól, Jack – jegyzi meg Mrs. Randleman, figyelve, ahogy az óramutató járásával ellentétesen simogatom a hasam. Elégge összehúszom magam, és előredőlök, mintha bármelyik pillanatban kirobbanhatna belőlem valami.

– Megvagyok, Mrs. R. Köszönöm az aggodalmat. Csak a gyomrom... nos, ma valahogy nem az igazi.

– Hmm. – Mrs. Randleman odanyújtja nekem a cetlit, amivel kimehetek a mosdóba. – Lehet, hogy haza kéne menned. Kipihenni magad. Vírusszezon van.

– Talán igaza van – helyeselek. – De várjunk csak: mi lesz a történelemdolgozattal?

Mrs. Randleman bólogat, mintha jól megfontolná a helyzetet.

– Nos, úgy gondolom, be tudod pótolni pénteken. Úgyis bent kell maradnom tanítás után, tehát...

– Ó, köszönöm, köszönöm, Mrs. R! Ön a legjobb!

– Vigyázz, Jack! Nem nagyon bírom, ha valaki hány körülöttem. Ha te rókázol, rögtön követlek én is.

– Értem – mondom. – Sajnálom, tanárnő. Nagyon sajnálom!

Na jó, hogy van-e bennem némi bűntudat, amiért becsaptam szegény öreg ártatlan Mrs. Randlemant? Hát persze hogy van.

De meg fogom írni a dolgozatot. És így ott tudok lenni a barátnőmnek és Frannynek is. Ennyit megér, nem?

⁶ Később beszélünk? (francia)

⁷ Meglátjuk. (francia)

Fagylalt és fagyos hangulat

Adok egy búcsúcsókot Kate-nek. Aztán újra meg újra meg újra. Nem bírok leállni a búcsúcsókokkal.

Nevet, pusztit nyom az arcomra, és kinyitja nekem a kocsiajtót.

– Jobb, ha indulsz, Jack Attack. Franny már vár.

– Jogos – mondom. De nem akarom itt hagyni. Bármit megadnék érte, hogy az ajkait továbbra is az enyémen érezzem.

Viszont igaza van. Indulnom kell, minél hamarabb.

– Remélem, megérte – mondja. – Hogy eljöttél egészen idáig. Remélem, nagyon tetszik – teszi hozzá az anyósülésen heverő dobozra mutatva.

Odahajolok, hogy még egyszer megcsókoljam.

– Ennél sokkal többet is megérsz – mondom. – És imádom, Kate. Tényleg.

Felragyog az arca, és én bármit megtennék, hogy ezt újra láthassam.

– Jobb, ha mész – mondja.

Kidugom a fejem az ablakon tolatás közben.

– Majd hívlak – ígérem.

A visszapillantó tükörben figyelem, ahogy az integető Kate egyre kisebbnek látszik, míg már nem látom a mosolyát.

Remekül haladok – az első tizenhárom percben. Aztán kifogom a

csúcsforgalmat. Olyan igazi dudálás, középsőujj-mutogatós, szitokszavakat üvöltözős forgalmat. A jelek szerint senkit nem érdekel, hogy nekem fél órán belül Elytownban kéne lennem.

Ahogy a jobb oldali kerekemet se.

Mert, mikor végre enyhülni kezd a dugó, észreveszem, hogy az autóm nem gyorsul, még a megszokott lagymatag lelkesedéssel sem. Lassúnak tűnik, még ahhoz a csekély lóerőhöz képest is, amivel rendelkezik.

Aztán súrlódó fém hangját hallom.

A mellettem lévő sávban egy nő lehúzza az ablakát, és mutogat, hogy én is tegyek így...

– Defekt – kiált az autópálya zaján keresztül. – Defekted van!

Félreállok, megvárom, amíg elzúg mellettem egy sereg autó, aztán kipattanok a kocsimból, és bebizonyosodik a legnagyobb félelmem.

Basszus.

De mennyire basszus.

Belerúgok egy kupac kavicsba, egy kő visszapattan a lapos kerékről, és a sípcsontomnak csapódik.

Mert tudod, mit szoktak mondani: a baj csőstül jön.

Aztán elkezd szakadni az eső.

A semmiből jön az özönvíz, mintha az emberiség megnyert volna valami bajnokságot, és Isten a nyakunkba öntött pezsgővel akarna ünnepelni.

Természetesen vagy nyolc percembe telik megtalálni a csomagtartóban gondosan elrejtett kerékkulcsot, ráadásul rá kell jönnöm, hogy tiszta rozsdá, és alig használható, az emelő úgyszintén.

Miközben a kerékcserével szenvedek, minden mozdulattal tetanuszt kockáztatva, a fejem mellett elzúgó autók nem defektes kerekeikkel hideg, koszos esővízzel terítik be a véget nem érő

felhőszakadástól amúgy is csuromvizes arcomat és ruháimat, és rá kell jönnöm valamire.

El fogok késni.

Ezen kívül szar arc vagyok.

Próbálok írni Frannynek, de – a gagyi szolgáltatómnak hála – nincs térerőm.

Teljesen tövig nyomom a gázt. Végigszáguldok a forgalmon, kiérdemelve egy jó adag dudálást és mutogatást.

De szinte észre se veszem őket.

Oda kell érnem valahova.

Végre befordulok Frannyék utcájába, és érzem, hogy nagyon elcsesztem.

Egyrészt mert több mint egy órát késtem. Közelebb van a másfélhez.

Másrészt pedig, mert Franny a tornác lépcsőjén vár, és az arcáról olyan harag olvasható le, amelyet még sosem láttam. Még le sem parkoltam, ő már dühtől fortyogva csörtet az autóm felé.

A gyomrom ideges buk fenceket vet. Mély levegőt veszek.

– Hol a pokolban voltál? – Még nincs is kint mindkét lábam a kocsiból, de Franny már kiabál.

– Franny – teszem fel védekezően a kezem. – Sajnálom. Dugóba kerültem, és...

A fejét csóválja, sziszegő hangot hallat, mintha valaki teljesen kinyitott volna egy oxigénpalackot.

– Dugóba? Negyedóránnyira laksz innen, Jack. Mi a fenéről beszélsz?

Nagy a kísértés, hogy hazudjak neki, és ezzel próbáljam menteni a menthetőt. De nem tudom rávenni magam. Franny és én nem hazudunk egymásnak. Ráfoghatnám a dolgot a defektre, de az se lenne a teljes igazság.

– Nem otthon voltam.

Az anyósülés oldalán áll. Én még mindig a vezetőülés felől, az utca közepén ácsorgok, félek, hogy mit tenne, ha közelebb mennék. Jobb, ha van köztünk valami.

– Akkor hol voltál? – támad rám.

– Franny, én... – Képtelen vagyok kimondani.

– Csúcs. Szóval a kufircolást választottad a legjobb barátod helyett.

– Nem ez történt, haver. Én... nála voltam, ez igaz, de nem azért, amit gondolsz. Azt hittem, el akar mondani valamit, valami font...

– Fontosat? Ezt akartad mondani? – Immár ő is a kocsinak azon az oldalán van, ahol én. – Rohadj meg, Jack!

A mellkasa legfeljebb néhány ujjnyira lehet az enyémtől, úgy zihál, fújtat, hogy az az érzésem, simán odébb tudna fújni egy téglaházat.

Le tudna fújni egy kontinenst a térképről.

Meglök, mire hátrahőkölök. Ösztönösen védekezésre emelem a kezem. Amióta ismerjük egymást, sosem verekedtünk. Valószínűleg mert mindenki számára egyértelmű, hogy porrá zúzna.

– Franny, figyelj rám! Bemegyek, és bocsánatot kérek Abuelától meg a Kupontól, és még simán megvacsorázhatunk. Vagy elszaladhatok egy kis fagyiért, vagy...

Leengedem a kezem, és végre Frannyre nézek. Úgy igazán ránézek. A szeme nedves. És sörszaga van. Nem olyan, mintha megivott volna egy-két üveggel. Hanem mintha megivott volna egy-két rekesszel.

- Fagyiért – ismétli. – Azzal már elkéstél.
- Helyre tudom hozni. Csak hadd menjek be, és...
- Nem figyelsz.
- Tudom, hogy haragszol, de ha csak...
- Már elment, haver.
- Hogyhogy elment? Hova?
- Valószínűleg vissza a börtönbe – von vállat.
- Miről beszélsz?

Valaki ránk dudál, emlékeztetve, hogy még mindig az út közepén állunk. Próbálok elállni az útból, de Frannyt nem zavarja, hogy megakasztja a forgalmat. A sofőr megint dudál, próbálom a járdaszegély felé húzni Frannyt, de elrántja a karját, és eltaszít magától. A lábam az autómnak ütközik, és alig nyerem vissza az egyensúlyom.

- Sajnálom, de nem értem, mi történik, Franny.
- Itt kellett volna lenned. Ez az, ami *nem* történt meg.
- Tudom. Tudom. És sajnálom.
- Sajnálod – vigyorog rám csúfondárosan. Visszafordul az autó felé, ami épp próbálja kikerülni. – Sajnálja – közli a sofőrrel. Ökölbe szorított kézzel az elvánszorgó járműre csap. – Hé, hiszen sajnálja! – kiált az ég felé.

- Mi történt, Franny?
- Tudni akarod? Tényleg tudni akarod?
- Igen. Légy szíves.
- Késtél, de én ragaszkodtam hozzá, hogy várjunk rád, hiszen a legjobb barátom tudja, milyen fontos a ma este, biztos úton van, nem igaz? Szóval ott ülünk, Abuela, én meg a Kupon, állati kínos az egész. Próbál beszélgetni, de nekem semmi kedvem hozzá. Megkérdezem Abuelát, hogy van-e itthon elég fagyi, felajánlom, hogy elszaladok a sarki boltba. De aztán a Kupon vállalkozik, hogy

majd ő.

Franny felül a lökhárítóra. Mellé lépek.

– Eltelik fél óra, és a csávó sehol.

Helyet foglalok Franny mellett a lökhárítón, félig-meddig számítva rá, hogy arrébb húzódik. Nem teszi.

– Abuela persze aggódik. De olyan kártyás telefonja van, és nem tudjuk a számát. Megkér, hogy keressem meg. Én arra gondolok, biztos összefutott valami csajjal még régről, vagy ilyesmi. De mikor odaérek a bolthoz, vagy három rendőrautó fogad. A szomszéd gyerek közli velem, hogy valaki megpróbálta kirabolni a kisboltot. Velem már forog a világ, mert mi van, ha meglőtték apámat, vagy valami. Arra gondolok, *ebbe Abuela talán belehal.*

Franny nagyot nyel. Egy autó suhan el mellettünk, mély zúgás hallatszik a motorháztető alól.

– Közelebb akarok menni, de egy rendőr megragad, azt mondja, *ne tovább.* De én megkerülöm, és megyek tovább. Hátról elkap, aztán a következő pillanatban már a járdán találom magam. És ekkor pillantom meg. A Kupont. Az egyik autó hátsó ülésén. Összeakad a tekintetünk, teljesen kikel magából, a hátsó ablaknak nyomja az arcát, az üvegen dörömböl, kiabál: *Hé, hé, az a fiam! Hagyd békén a fiamat, te szarházi!* Aztán a saját hangomat hallom: *Az az öregem. Ott az öregem!* És az egész teljesen szürreális, érted. Nem is igazi az egész.

– Nem tudom, mit mondjak – mondom. Mert tényleg nem. Megkockáztatom, hogy átölelem a vállát, összerezzen, de hagyja. – Menjünk le az ősre, derítsük ki, mivel vádolják. Hátha ki tudjuk juttatni.

– Abuela már úton van. Felhívta a szüleidet. Ott találkoznak vele. Tudom, hogy én tehetek róla.

Frannynek igaza van.

Ha időben ideérek, senki nem lett volna ideges.

Senki nem ment volna le a sarki boltba.

Senki nem lenne letartóztatva.

Nem utálna Franny.

De elkéstem.

– Hetvenkét órát sem bírt ki a való világban. Elhiszed te ezt?

– Biztos félreértés történt, Franny.

– Nincs itt semmi félreértés, hiba volt azt hinnem, hogy megváltozhat.

– Sajnálom, hogy elkéstem. Ha ideértem volna időben, akkor...

– Ha azt várod, hogy feloldozzalak a bűntudatod alól, arra most hiába vársz.

– Nem – bólintok. – Sajnálom.

– Amúgy meg – áll fel Franny gonoszán vigyorogva, az utcalámpa fénye sárga ragyogást kölcsönöz neki. – Talán inkább szívességet tettél nekem. Előbb-utóbb úgyis elcseszte volna. Legalább megmentettél a köztes jópofizástól.

Aztán Franny a járdára lép, és nincs időm kitalálni, kövessem-e, mert már el is tűnt a házban, becsapva maga után az ajtót.

És tudod, mi a legjobb?

Bizonyára kíváncsi vagy, mi volt annyira fontos, hogy Kate élőben akart látni.

Hozzám hasonlóan valószínűleg arra számítottál, hogy a betegségéről van szó. Hogy személyesen akarta nekem elmondani.

Hozzám hasonlóan tévedtél.

Azért akart velem találkozni, mert épp három hónapja vagyunk együtt, és meg akart ajándékozni. Amitől szörnyen éreztem magam, mert én nem vittem neki semmit. És még rosszabbul, mikor

megláttam, milyen fantasztikus ajándékot kapok.

Egy digitális képkeretet, benne gondosan kiválogatott képek az együtt töltött időnkéről.

Bizony.

Én kapok egy nagyon kedves emléket, amit meg se érdelek, Franny pedig megint elveszíti az apját, még aznap, hogy visszakapta.

Franny nem beszél velem.

Jillian közli, hogy talán máshogy kéne eljutnom a suliba, persze *csak addig, amíg Franny lenyugszik.*

De nem vitatkozom.

Sokkal rosszabbat érdelek.

Anyu próbál meggyőzni, hogy nem én tehetek róla, Franny apukája felnőtt ember, aki saját magáért felel, és bár értékelem, hogy próbál segíteni, tudom, hogy ez leginkább csak afféle kötelező anyukás nyugtatgatás.

– Hol van apu? – kérdezem valamelyik nap sulis után.

– Öhm... – Anyu hevesen gépel valamit a számítógépén. Átnézek a válla felett. Valami táblázatban dolgozik. – Azt hiszem, Frannyval van.

– Á – mondom. – És mit csinálnak?

– Szmokingot néznek, ha jól tudom. Franny segítséget kért.

– Értem.

– Vacsorára itthon lesz. Akartál tőle valamit?

– Nem. Nem igazán.

Anyu leveszi a szemüvegét, de a kezében tartja, akkor szokta ezt csinálni, mikor valami fontosat készül mondani.

– Tekintettel arra, mi mindenen ment keresztül mostanában

Franny, apáddal úgy gondoltuk, jó ötlet lenne felajánlani egy kis segítséget a bállal kapcsolatban. Franny nagyon izgatottnak tűnt.

– Abban biztos vagyok. – Tudom, hogy nem kéne féltékenynek lennem. Tudom, hogy a szüleim folyton kérték, hogy töltsék velük több időt, de én minden szabad percemet Kate-re áldoztam. Erről nem ők tehetnek, se Franny, ha már itt tartunk, de akkor is...

– Ezt hogy érted, Jack?

– Sehogy.

Rám szegezi a tekintetét.

– Hogy van Kate?

– Jól.

– Igen? Minden rendben kettőtökkel?

– Eléggé.

– Közeleg a bál. Kész leszel mindennel?

– Arra gondoltam, eljöhetnél velem a virágboltba. Segítesz neki csokrot választani?

– Jaj, kicsim, az nagyon jó lenne. De nagy most a káosz az üzlettel meg az évfordulós parti szervezésével, és... Nagyon szeretnék segíteni. Franny is megkért, hogy kísérem el. Mehetünk mind együtt. Jó buli lesz.

Leintem.

– Nem, semmi gond. Inkább maradj csak az eredeti tervnél! Nem akarok bekavarni.

– Jackie, ne legyél már ilyen! Mi lenne, ha...

Kierőltetek egy mosolyt.

– Ne aggódj, anyu! Teljesen megértem. Amúgy is képesnek kellene lennem egyedül kiválasztani egy ostoba virágot. Nem nagy ügy. – Pusztit nyomok az arcára, aztán gyorsan elfordulok, és úgy teszek, mintha nagyon keresnék valamit a szekrényben, mert valami különös dolog történik a szememmel és az orrommal. Hirtelen

nedvesek lettek.

– Biztos nem zavar valami? – kérdezi anyu.

– Aha. – Diszkréten megtörlöm a szemem és az orrom, mielőtt visszafordulnék. – Biztos.

Szóra nyitja a száját, de kiviharzok a konyhából, fel az emeletre.

Egy rövid összefoglaló: minden, ami nem Kate, tönkrement, és én tehetek róla.

Végig azt hittem, Kate-et kell megmentenem. De talán én szorulok megmentésre.

Franny apukája kilencven napra fogdába kerül rendbontásért.

Ami baromság, úgy ahogy van.

Mint kiderült, a bolt tulajdonosának az volt a benyomása, hogy a Kupon nem szándékozik fizetni a fagylaltért.

Közölte vele, hogy nem látja szívesen a boltjában.

Amit a Kupon rossz néven vett.

Úgy döntött, nagyon is ráér nézelődni, alaposan szemügyre venni dolgokat, amiket nem szándékozik megvenni, mert joga van hozzá, ahogy mindenki másnak.

Végül letette a fagyit a pultra, várta, hogy fizethessen.

A tulajnál betelt a pohár. Kiparancsolta.

Mi a bajod? – kérdezte a Kupon.

Te vagy a bajom, meg a hozzád hasonlók, kiabálta a tulaj. *Kifelé a boltomból!*

A hozzám hasonlók, ismételte a Kupon. *A. Hozzám. Hasonlók.*

Érezte, ahogy iszonyú düh önti el az egész testét. Sose volt az a típus, aki csak úgy elengedi az ilyeneket. De az anyjára gondolt, a fiára, akik otthon várják a fagyit. Valamelyest összeszedte magát. Felvette a leolvasót, és a doboz oldalán lévő vonalkódra irányította,

leolvasta az árat, hozzáadta az áfát. Odalökte a pénzt, elvett egy bevásárlószatyrot, beledobta a jégkrémet, és az ajtó felé vette az irányt.

De nem jutott messzire.

A tulaj felesége már hívta a rendőröket.

És persze kevesebb mint egy tömbnyire állomásozott egy járőr.

Aztán, pedig...

A következő jelenetet már láttad.

Kiegészítheted magadnak, ha akarod.

A tékozló fiú hazatér

Ijesztő, milyen könnyen lesodródhatsz a helyes útról, anélkül, hogy feltűnne. A közeledő autó lázasan villódzó fényeit, hangos dudáját észre sem veszed, messze jársz. Csak abban reménykedhetsz, hogy mikor végre kinyitod a szemed, még nincs túl késő.

– Jackie, vacsora! – kiált fel anyu a lépcsőn.

Az asztalon kettővel több teríték van, apu épp betereli Frannyt és Jilliant.

Anyura nézek, ő bólint, mintha csak azt mondaná: *Itt az idő.*

Kezdetben kínosan telik a vacsora. Főleg, mert Franny görcsösen kerüli velem a szemkontaktust.

– Hogy megy a francia? – kérdezem Jilliant.

– Nem örülök, hogy ezt kell mondanom, de nélküled nem olyan jól – nevet.

Elszorul a szívem.

– Nem örülök, hogy nem örülsz, de teljesen megértem. Kicsit elvesztem az utóbbi időben.

– Így van – helyesel Franny.

– Nos, sajnálom. Nem ezt érdemlitek. Ti mindig jók voltatok hozzám. Bocsánatkéréssel tartozom mindannyiótoknak. Csak arról van szó, hogy végre megkaptam azt, amire mindig is vágytam, ugyanazt, amit láttam, hogy átélnek a legjobb barátaim és a szüleim. Azt, amikor varázslatosan összefonódsz valakivel, olyan elképesztően összegabalyodtok, hogy már nem tudod, hol ér véget a

másik, és hol kezdődsz te.

Jillian az ajkába harap.

– Ez gyönyörű, J. És mi is mindig ezt akartuk neked. Frannyvel boldognak akarunk látni. Megérdemled, hogy szeretve érezd magad, szeretve legyél. Épp ezért próbáltunk megértőek lenni. Ezért hagytunk neked teret.

– Tudom – mondom. – Teljesen jól csináltátok.

Anyu megszorítja a kezem.

– Az a helyzet, hogy nem áldozhatod be az egész világot, csak hogy bebizonyítsd valakinek, hogy szereted. Össze kell egyeztetni a világaitokat. Többet kell kapnod, nem kevesebbet.

– Hé! – szólítom meg Frannyt, miközben leszedjük az asztalt.

– Hé – mormog vissza.

– Az a helyzet, hogy... nincs is rá szó, mit tettem, de nagyon...

De Franny megrázza a fejét.

– Hagyd csak, tesó! Amint elpakoltunk, megfizetsz.

– Öhmmm – zavartan nevetek.

– Így még életedben nem vertek el – ígéri. – Videójátékban.

Meglöki a vállam.

Jillian hallhatóan elolvad mögöttünk.

Én is meglököm ugyanúgy.

Balul elsült bál

A bált megelőző éjszaka nem tudok aludni.

Persze ott van Kate a fejemben. De nem csak erről van szó.

Az előző bálra gondolok.

Az érzelmi hullámvasútra – hogy először azt hittem, felültetett, aztán kiderült, hogy nem, valójában kórházban van.

Mi van, ha holnap újra megtörténik az egész?

Mi van, ha Kate nem jelenik meg? Ha nincs jól?

De Kate igenis megjelenik. És a szokásosnál is gyönyörűbb, ami nem gondoltam, hogy lehetséges.

– Hogy érzed magad? – kérdezem, már abban a pillanatban, hogy kinyitom az ajtót.

– Öhm, igazából elég ideges vagyok – mondja.

– Ennyi? Semmi más?

Nevet.

– Izgatott is? Nem tudom, mit szeretnél hallani.

Szeretném egyszerűen nekiszegezni a kérdést: *De egészségesnek érzed magad?* Tanulmányozom egy ideig, bár tulajdonképpen nem tudom, mit is keresek, de úgy tűnik, jól van.

– Jack, be sem mutatod a barátnődet? – kérdezi mögülem anyu. – Esküszöm, nem farkasok nevelték.

– Bocs – mondom. – Anyu, apu, ez Kate. Kate, anyu és apu.

– Nagyon örülök, Kate – mondja apu. – Sok jót hallottunk rólad.

– Remélem, igaz dolgokat – mondja Kate.

Anyu csak úgy ragyog.

– Olyan szépek vagytok együtt. Megölelhetlek, Kate? Vagy furcsának találod a kérést?

– Anyu! – tiltakozom.

De Kate nevetve tárja ki a karjait.

– Imádom az öleléseket.

– Szóóóval ezt hagytam ki, mikor nem mentem el a saját bálomra – bólogat Kate

A bál idei tematikája a New Orleans-i Karnevál, és azt hiszem, több gyöngy van ebben az egy helyiségben, mint a világ többi részén összesen.

– Igen – mondom, próbálva befogadni a látványt. – Ezt... mind.

– Most kéne villantanom, vagy majd később?

– Nagy a kísértés, hogy azt mondjam, *most*, de inkább később.

– Jogos. – Már húz is a táncparketre. – Először itt az ideje mindenkit lenyűgözni a borzasztó tánc tudásunkkal!

– Úgy bizony! – helyeselek. Csettintek, és fájdalmasan nem ütemre teszem. Szerencsére Kate is elismerésre méltóan szörnyű ritmusérzéssel rendelkezik.

– Menő, iszonyú tánclépéseket tudsz – mondom, miközben én magam valami olyasmit produkálok, ami leginkább a csacsacs és egy bedrogozott, görkorcsolyás jegesmedve keverékére emlékeztet.

– Te is elég fantasztikusan szörnyen tolod! – Kate olyan hevesen csapkod a karjaival, mintha tüzet fogott volna, és ezt próbálná épp eloltani (persze a lángok a külső szemlélő számára mind láthatatlanok), vagy mintha épp lendületet gyűjtene, hogy Mary Poppins módjára felröppenessen, hogy aztán a tetőablakon keresztül távozzon.

– Ezt a lépést hogy hívod? – Hátrébb lép, feltételezhetően azért, hogy jobban szemügyre vehesse, mit művelek.

– Nem egyértelmű? Mozgólépcsőn ragadt csirke – mondom, megállás nélkül folytatva a hadonászást, a lábammal a következő láthatatlan lépcsőfokra ugrok.

Forgatni kezdi a karjait, süvítő hangot hallat, aztán elkezd körbe-körbe forogni. Nem tudom magamban tartani a kérdést.

– És ez micsoda?

– Macska a szélmalmon.

Az este nagy részét a táncparketten töltjük, leégetjük magunkat, amennyire csak lehet. Mámorító.

– Ez a puncs mennyivel finomabb lenne, ha dobozból innánk! – kiabálja Kate a dübörgő basszuson keresztül.

– A dobozos italok a legjobbak! – helyesel Jillian.

– Szavazz a dobozos italokra! – lendíti Franny a levegőbe műanyag poharát.

– Hatalmat a dobozos italoknak! – emelem meg én is a poharam.

Mikor megszólal a kedvenc Tekintélyes Várárok-számunk, a négyesünk minden korábbiánál borzasztóbb táncolásba kezd.

– Nem hittem volna, hogy bárki jobban szereti nálam a Várárkot – mondja Franny Kate-nek, lenyűgözve, hogy az tudja a teljes szöveget.

– Hengegésnek számít, ha azt mondom, csak azért, mert személyesen ismerem őket? – kérdezi Kate.

Franny abbahagyja a táncolást.

– Na, menj a fenébe!

– Oké, elmegyek. De akkor nem tudom, hogy hívlak meg a koncertjükre.

– Komolyan mondod? – Franny egy helyben ugrál az izgatottságtól.

– Nem tudod, mit tettél – nevet Jillian.

– Jack, miért rejtegetted eddig előlünk Kate-et? – kérdezi Franny követelőzően. Úgy tűnik, ez elég népszerű kérdés.

Az utolsó lassú számnál erősen töprengek, hova is tegyem a kezem, de Kate megkönnyíti a dolgom: a hátára irányítja, a fenéke felett pár centiméterrel. Az arca a vállamon pihen. Sehol nem lennék szívesebben, mint itt most.

De egyszer csak érzem, hogy megremeg.

– Jól vagy?

– Csak táncoljunk!

De még a dal vége előtt magával von az előcsarnokba.

– Mennem kell, Jack. Most rögtön – mondja, még azt se várja meg, hogy becsukódjon az ajtó.

– Hova? Mi a baj?

De már el is hátrál tőlem a folyosón, egyenetlenül veszi a levegőt, elgyötörten néz rám.

– Sajnálom, hogy ezt teszem veled.

– Nem értem. Hova mész?

A lift hívógombjára csap.

– Sajnálom.

– Várj, mondd el, mi a baj!

– Hiba volt, amit tettem. Nem lehetek veled. Úgy nem, ahogy te szeretnéd. Sajnálom, Jack. Nem kellett volna eljönnöm. El kell felejtened engem, oké? Csak felejts el!

A lift csilingelve kinyílik.

Kate belép, és leveszi a magas sarkúját, ugyanabban a kezében szorongatja, mint a táskáját. Úgy nyomkodja a gombokat, mintha az ajtó nem csukódhatna be elég gyorsan, mintha minél hamarabb meg akarna tőlem szabadulni.

– Kate, várj! – kiáltok. – Nem tudlak elfelejteni. Sose tudnálak

elfelejteni. – Beékelem a karom a csukódó ajtók közé.

– Kérlek, Jack, csak hagyj elmenni! – csattan fel.

– Várj, csak ezt az egyet mondd meg! Jól vagy?

– Miről beszélsz?

Jó kérdés.

– Nem tudom. Rosszul érzed magad, vagy... betegnek? Én csak...

– Úgy érzem, nem kéne itt lennem, Jack. Ennyi az egész.

– De...

– Kérlek, hadd menjek.

Hátralépek, mert mi mást tehetnék? A liftajtó összezárul, Kate eltűnik a szemem elől.

Olyan, mint mikor nem sikerül rendesen letörölnöd a táblát, és halványan még mindig látszik, amit odaírtál. Nem tudom kitörölni az agyamból az előző bál képét. Nem hagyhatom, hogy Kate egyedül távozzon. Rácsapok a lift LEFELÉ gombjára, de csak két lift van, az egyik nem mozdul a tizedikről, a másik pedig épp lefelé ereszkedik az előcsarnokba, ahol majd elbocsátja Kate-et a csillogó éjszakába.

Benyomom a lépcsőház nehéz ajtaját, és rohanni kezdek lefelé, elesek, de botladozom tovább. Egy süvítő, izzadó torpedó vagyok, és nem tágitok, amíg el nem érem a célpontot. Berobbanok az aranyozott előcsarnokba, forgatom a fejem, jobbra-balra röpül a verejtékem, kis híján szívrohamot hozok egy idős nőre a hirtelen lármával, de én csak Kate üres liftjét látom magam előtt. Kivágtatok a bronz bejáratú ajtón, hűvös éjszakai levegő tölti meg a tüdőm. Kate ott áll egy taxi mellett. Észrevesz, mégis beszáll, becsukja az ajtót.

A taxi hátsó lámpái felvillannak, két vörös felkiáltójelként bélyegzik meg Kate távozásának helyét.

A betonra rogyok.

Mint valami frissen elütött állat.

A szívem teljes erővel ver.

Nem kapok levegőt.

Semmit nem tudok jól csinálni. Még lélegezni sem.

Aztán kerekék csikordulását hallom. Épp időben ülök fel, hogy lássam a hotel elé vadul visszatoló taxit, ahogy fűvet szór a járdára.

Kate visszajött.

A taxis kiugrik a kocsiból, és rám kiált:

– Te vagy Jack?

– Én vagyok – állok fel.

– Hívj mentőt!

Bekiabálok az előcsarnokba: *Valaki hívjon mentőt! Valaki most rögtön hívja a mentőket!* Aztán lerohanok a hotel lépcsőin, felrántom a taxi hátsó ajtaját.

Ott fekszik Kate, zihálva, fogait összeszorítva.

– Kate, mi a baj? Mi történik?

– Inhalátor kell neki? Kérlek, Istenem, mentsd meg ezt a gyereket!
– mormolja a taxisofőr.

– Jack...

– Kate, mondd, mit tegyek!

De szinte már nincs tudatánál.

– Kate, beszélj hozzám!

– Jack – mondja erőtlenül. – Maradj velem!

– Soha nem mozdulok mellőled. – Bemászom a kocsiba, gyengéden felemelem a fejét az ülésről, és az ölembe fektetem.

Valahonnan a közelből szirénák hangja hallatszik.

– Kate, minden rendben lesz.

– Sajnálom – mondja.

Nem tudom, mi a jobb, az, ha beszélésre próbálom ösztönözni, vagy ha azt mondom neki, tartalékolja az energiáját. Semmit nem tudok. Miért nem tudok semmit?

– Semmit ne sajnálj – simogatom a haját. – Csak lélegezz, Kate. Szépen, lassan, oké? Szépen, lassan.

– Hé, mi történt? – Franny az. – Jól vagytok?

Megrázom a fejem.

– Kate-nek valami baja van.

– Jaj, istenem! – hajol oda Jillian. – Hívott valaki segítséget?

– Úton vannak – biztosítom a barátaimat. – Úton van a segítség – ismétlem Kate fülébe, néhány tincse az arcomhoz tapad.

Közvetlenül felettünk szól a sziréna.

Kinézek a hátsó ablakon, az egész végzős évfolyam a hotel lépcsőjén áll összekapaszkodva, sokan ijedten fogják az arcukat.

Két mentős jelenik meg, oxigénmaszkot helyeznek Kate arcára, csak a szemét látom, barna és nedves szemét.

– Helyet, emberek! – rendelkezik a tagbaszakadt mentős. Gyorsan hordágyra teszik Kate-et, és a többi orvos felé sietnek vele.

– Hova viszik? – Utánuk szaladok, ahogy beteszik a mentőautó hátuljába.

– Családtag vagy, kölyök? – kérdezi a mentősnő.

– Igen – mondom.

Tudja, hogy hazudok.

– Pattanj be! – mondja.

– Csak ne legyél útban! – szól rám a férfi.

– Jack! – Jillian és Franny a járdaszegélyen állnak. – Megyünk utánatok.

Bólintok. Bezárul a mentőautó ajtaja. Felvijjog a sziréna. Igyekszem nem útban lenni, csak azért moccanok meg, hogy megfogjam Kate kezét. Gyengén megszorítja az ujjaimat, de nekem ez is elég. Ez is elég.

– Rendben lesz, ugye? – kérdezem a mentőst.

Látom rajta, hogy szeretne igent mondani, de nem fog nekem

hazudni.

A kórházból csak mozgó alakok és villogó fények jutnak el hozzám.
Utasítások harsannak körülöttem, gépek kelnek zümmögve életre.
Infúziót, most rögtön!

Venturi-maszkot!

Hé, hol az az infúzió? Nem érünk rá!

Ezen a karon nem jók a vénák. Hadd nézzem a másikat! Mozdulj, mozdulj már!

Mit keres ez a kölyök a vizsgálóban?

Asszem a lánnyal jött.

Hát nem lehet itt. Hallod, kölyök, ki kell menned! Vigyázunk a barátodra. Megkeresünk, ha már jól van.

Most kell a folyadék, Juan.

Sóoldat?

Nem, basszus, adj egy kis kálium-kloridot!

Vérgázanalízis kell?

*Igen, mérjük az artériás vérgázt. Teljes vérkép. Membránproteinek.
A teljes csomag, Tracy.*

*Kate. Kate. Figyelj rám! Nézz rám! Lélegezz szépen lassan, szívem.
Csak nyugodtan, oké?*

Megvan!

Ideje volt.

*Hé, miért áll itt még mindig az a kölyök? Ez nem valami filmjelenet.
Valaki vigye már ki a váróba! Hányszor kell kérnem?*

– Gyere, kölyök, velem kell jönnöd. Erre. Gyerünk! Semmi baj. Ül le ide, oké? Most lett kábeltévénk, biztos találsz valamit, amit tudsz nézni, ha nagyon akarod. Ha innál valamit, ott van víz. Meg szörnyű kávé, ha nagyon elkeseredett vagy. Viccelek. Na jó, nem... figyelj,

minden rendben lesz vele. Kijövök, mikor stabil az állapota, és akkor bemehetsz hozzá, és meglátod, milyen jól van. Oké...? Oké?

Előszeretettel mondjuk, hogy *minden rendben lesz*, de valójában sosem tudhatjuk. És a *rendben* nagyon sok mindent jelenthet.

Például:

Ez a müzli egészen rendben van.

Az a film, öhm, rendben volt.

Ha rendben mennek a dolgok, apu el fog engedni a kirándulásra.

De mikor emberekre mondják, akkor általában nagyon rosszat jelent...

Szóval, mit gondolsz az új srácról?

Eh. Végül is rendben van.

Hé, hallottam, mi van anyukáddal. Hogy bírja?

Rendbe fog jönni.

Hé, hallom, elvesztetted az egyik vesédet. Hogy vagy, haver?

Rendben vagyok.

A *rendben* nem olyan megnyugtató, mint amilyennek szánják.

A nővér vagy orvos vagy mentős vagy őrangyal vagy bárki is ő, végigszalad a folyosón, benyomja a Belépés csak kórházi dolgozóknak! feliratú ajtót. Az ajtó oda-vissza leng egy darabig, és átfut az agyamon, hogy utánarohanok, beékelem a cipőm az ajtószárnyak közé, visszatérek Kate mellé. De a lengés abbamarad, az ajtó olyan hangos kattanással zárul be, ami inkább fegyházhoz illene, és ezzel elzárnak engem és a többi illetéktelen embert a szeretteinktől.

Az emberektől, akikre szükségünk van.

Hogy megpróbálhassák megmenteni őket.

Hogy ne legyünk ott, mikor kudarcot vallanak.

Ugyanaz a nő negyvenhárom perc múlva visszatér. Minden percet számoltam. Nem tudnám megmondani, mikor ért ide Franny és Jillian. Csak hogy itt ülnek mellettem kétfelől.

A nő mosolyog, amit jó hírnek veszek.

– Rendben van – nyugtat meg. *Rendben*, már megint ez a szó. – Fél óra múlva már láthatod is.

– Mi történt?

– Nem igazán beszélhetem meg az állapotát olyannal, akinek nem engedélyezte kifejezetten – közli a nő a kezét tördelve. – Sajnálom.

– Legalább jól van – bólintok.

– Igen. Akkor fél óra múlva. – Azzal eltűnik a lengőajtó mögött.

– Látod – sóhajt nagyot Franny. – Minden rendben van.

– Felhívtad a szüleit, Jack? – Jillian úgy teszi fel ezt a kérdést, mintha már nem először tenné, csak korábban túlságosan el voltam veszve a gondolataimban, hogy meghalljam.

– Úton vannak – mondom.

– Kíváncsi vagyok, mi történt – mondja Jillian.

– Én is – erősítem meg. – Én is.

– Csak annak örülök, hogy ott voltunk – mondja Franny.

– Én is – erősítem meg. – Én is.

– Biztos, hogy jól vagy? – kérdezi Jillian. – Mintha máshol járnál.

Igaza van.

Az első bálunk estéjén vagyok, ott állok Kate szüleinek tornácán az esőben, és várom, hogy kinyissa az ajtót, hogy megmagyarázza, hirtelen miért nem akar engem.

Kivéve, hogy most már tudom, hogy az az este nem rólam szólt.

Kate nem lehetett ott velem a bálon.

Túlságosan lefoglalta, hogy az életéért harcol.

Mikor belépek a szobájába, Kate mosolyogva fogad. De nem hiszek neki.

Tudom, hogy csak engem akar megnyugtatni.

De nem nyugtat meg. Kicsit sem.

Megállok az ajtóban.

– Szia! – köszön.

– Szia.

Kiveszi az oxigénkanült az orrából, és feltolja a homlokára.

– Gyere ide! – paskolja meg az ágyat.

Odalépek.

– Jó ötlet ez? Kivenni az oxigént?

– Nem kéne – vallja be. – De ha mindig mindent úgy csinálnék, ahogy kéne, milyen élet lenne az?

– Kate, mi történt?

– Rosszul lettem.

– Hogyan rosszul? Mi baj van veled?

– *Velem* nincs semmi baj.

– Nem úgy értettem. Csak... mondd el, mi van, Kate. Megteszek bármit, amit tudok.

– Nem egy gép vagyok, Jack. Nem tudsz megszerelni.

Követem a tekintetét, ahogy kibámul az ablakon.

– Nem úgy értettem. Nem akarlak megszerelni. Nem vagy hibás, Kate. Nekem, úgy ahogy vagy, te...

– Beteg vagyok. De nem vagyok egy a betegséggel.

– De milyen betegségről van szó? Miért nem mondd el? Nem értem, miért kell így... titkolózni. Itt vagy a kórházban, a fenébe is, csak szeretnék segíteni, és jobban megérteni, és...

De durván félbeszakít. Úgy emeli fel a kezét, mint egy forgalmat irányító rendőr. *Stop. Ne tovább.*

– Nem kedvellek. Úgy nem.

– Hogy nem?

– Vagyis nem kedvelhetlek. Sajnálom, Jack. Fantasztikus srác vagy, vicces és...

Ezúttal én szakítom félbe.

– Nem kell szépíteni, oké?

– Nem csinálhatom ezt.

– Mit nem csinálhatsz?

– Ezt. Egy kapcsolatot.

– Ki beszélt itt kapcsolatról?

– Te nem tudod, mit tartogat a jövő, Jack. De én igen. És hidd el, ennek így kell lennie.

Majdnem rákiáltok: *Én PONTOSAN tudom, mit tartogat a jövő! Épp ez a probléma!* De visszafogom magam. Inkább azt mondom, amit hinni szeretnék.

– Kate, a jövő bármi lehet, amit csak akarunk.

Az alsó ajkát rágja.

– Xander szeretné újra megpróbálni a dolgokat.

– Ki az a Xander? – kérdezem, de amint kiejtem a nevét a számon, már pontosan tudom. – Ó.

– Igen, ó – mondja, mintha azt kívánná, bár visszavonhatná az előző mondatát.

– Xander. Hát persze hogy Xandernek hívják. – Az életben nem találtam volna ki a nevét, de ezt mondja az ember, mikor kiderül az új ősellensége neve. – Azt hittem, azt mondtad, nem jó hozzád.

– Ezt mondtam. Valószínűleg így is van. Így van... de néha...

– Néha mi?

– Bonyolult.

– Hát kérlek, magyarázd el, Kate, mert ezt így nem tudom elfogadni.

– Szerintem nem is akarod elfogadni.

Vállat vonok. Igaza van.

Nem akarom elfogadni.

De mondd csak, ki akarná? Ponce de León talán elfogadta, hogy nincs örök fiatalságot ígérő forrás a floridai Evergladesben ⁸? Mr. George Washington Carver ⁹ csak úgy elfogadta, mikor kigúnyolták, mondván, „ki akarna mogyoróból készült levest enni”? Én azt mondom, az elfogadás túl van értékelve.

– Oké – mondom. – Akkor azt mondd meg nekem, miért velem vagy most itt? És nem Xanderrel valahol? Miért jöttél el éppen egy gimis bálba, mikor sokkal menőbb dolgokat is csinálhatnál, hozzád hasonlóan menő emberekkel?

Összeráncolja az orrát, és nem akarom minden cselekedetét elképesztően aranyos gesztusokká és arckifejezéseké alacsonyítani, de olyan gyönyörű, olyan végtelenül lélegzetelállító, még így mérgesen is, még így is, hogy *rám* van kiakadva, hogy minden erőmet össze kell szednem, nehogy teljesen egy ragadós, nyúlós Jack-kupaccá olvadjak.

– Jack, összesen egy év telt el a saját bálom óta.

– Tudod, hogy kedvellek, Kate. Elég egyértelmű, nem? Hogy mennyire tetszel? És te beleegyeztél, hogy elgyere velem a bálba. Aztán ott ünnepeltük a harmadik hónapfordulónkat, és... Teljesen bolond vagyok? Mármint valószínűleg igen. De ezzel kapcsolatban is?

Ahogy rázza a fejét, abból kiolvashatom, hogy *Nem akarom kimondani, hadd ne kelljen kimondanom*. Tudom, hogy le kéne állnom, mert most jön az a rész, mikor összetöri a szívemet. De nem tudok leállni. Egy részem tudta, hogy nem fog sokáig tartani ez az egész. Ugyanaz a részem, ami most csak túl akar esni rajta.

De egy másik részem addig akarja húzni, ameddig csak lehet. A végtelenségig elnyújtani, és Kate-tel együtt egy vákuumban élni,

amiben lehetetlen bárkit megbántani.

– Jack, veled nem lesz semmi baj. Megígérem.

– Ezt nem tudhatod.

– Egy szép napon végleg el fogsz felejteni.

– Mindenki szerint kitűnő a memóriám. Még elefántok is mondták már.

– Menned kéne – nyúl a hívógomb felé.

– Mondd meg nekem, miye van Xandernek, amim nekem nincs.

Miért ő, és nem én?

– Ne csináld ezt, Jack! Ez hülyeség.

Elmosolyodok, ostobán, dacosan, mert hirtelen bátornak érzem magam. De ez nem jóféle bátorság. Nem olyan, amitől a hős egyenesen lerohan az alvilágba, mert pontosan tudja, hogy cselekednie kell, tudja, hogy életek forognak kockán, mások élete, és neki kell őket megmentenie. Nem. Amit én érzek, az inkább az a fajta bátorság, ami egy mókust szállhat meg, mikor megáll az autópálya közepén, és egyedül az elméjével kísérli meg megállítani a közeledő kamiont.

És hát...

Talán mondanom sem kell, hogyan végződik.

– Tudni akarom, Kate. Miért pont ő? Miért nem én?

– Mert Xander mindig ott volt. Ő volt az első, aki nem lépett le, mikor nehézre fordultak a dolgok. Seggfej néha? Naná! De tökéletesen ismerem. Tudom, ki ő. Tudom, hogy ha a szükség úgy hozza, akkor ott lesz nekem.

– Én akkor is ott akarok lennie neked, mikor az nem csak szükséglet, Kate.

– Ne legyél már kedves velem!

– Azzal már rég elkéstél.

Megrázza a fejét.

– Sajnálom, de sosem foglak tudni szeretni téged, Jack. Egyszerűen nem, de sosem akartalak bánt...

De már fel is pattantam az ágyról.

– Fejezd be! Ez túl sok. Ez az egész. Minden.

Felrántom az ajtót, alig sikerül elkerülnöm a négy embert, akik mind úgy néznek ki, mint Kate különböző változatai, feltételezem, hogy a családja.

– Elnézést – csusszanok el mellettük.

A lány a csapatból rám mosolyog.

– Jack – szólít meg, mintha már mondta volna a nevemet. Mintha rengetegszer hallotta volna már.

– Igen?

– Szia. Kira vagyok. Kate nővére.

– Örültem. – Sikerül kijutnom, könnyek gyülekeznek olyan helyeken, ahova nem tartoznak: a szememben. – Sajnálom, de mennem kell.

Nem várom meg, hogy megkérdezze, *hova vagy miért*.

Végigszaladok a folyosón, vissza a váróterembe.

– Menjünk innen! – mondom Frannynek és Jilliannek.

– Várj, most mi van? – kérdezi Jillian.

– Jack! – szól utánam Franny.

De én már kint is vagyok.

Már a hűvös éjszakai levegőt szívom be.

Már törölöm is le az ostoba könnyeket, rászólok az idióta szívemre, hogy szedje össze magát. *Nem nekünk való*, mondom neki. *Tedd már túl magad rajta!*

De tudom, hogy az az idióta szív nem hisz nekem.

⁸ A spanyol hódító azzal a céllal kelt útra 1513-ban, hogy megtalálja a mesebeli Bimini-szigeteket, és az ott fakadó örök ifjúság forrását a spanyolok szolgálatába állítsa. Helyette felfedezte Floridát. *A ford. megj.*

⁹ Amerikai botanikus és feltaláló a 19. század második felében. Megalapozta az olyan, gyapotot felváltó termékek elterjedését, mint pl. a földimogyoró és az édesburgonya. *A ford. megj.*

Ilyen az élet

Természetesen ettől kezdve szívás az élet.

Most minden szürke. És nem amolyan csillogó acélszürke. Fakó, matt szürke. Tökéletes megtestesülése vagyok a búslakodó, szerelmi bánattal küzdő kamasznak. Ugyanazt a farmert viselem napokon keresztül, hogy a külvilág számára is egyértelmű legyen a fájdalmam.

De az embereknek a szeme sem rebben, ha egy hétig ugyanazt a farmernadrágot viseled.

Tehát, hogy még nyilvánvalóbbá tegyem a szenvedésem, ugyanazt a pólót kezdem hordani.

Nem ám valami kockás inget vagy egyszínű felsőt – az még akár fel se tűnne. Igen, piros kockás ing volt rajtad két egymást követő napon, de talán a main fehérek a vonalak, szemben a tegnapi tojáshéjszínűvel. Nem, ahhoz, hogy kimutasd a szívfájdalmad, mindent be kell vetni, épp ezért választok egy olyan pólót, amit lehetetlen egy másikkal összetéveszteni.

Egy fehér rövid ujjút, hatalmas mintával a közepén.

Charlie nagyitól kaptam születésnapomra még évekkkel ezelőtt. Egy hatalmas palackorrú delfin virít rajta, aki valami ismeretlen oknál fogva szélesen mosolyog, és jelentős mennyiségű vizet lövell ki az orrnyílásából, a spirál alakban a feje fölé magasodó víznyaláb tetején pedig egy sárga, vigyorgó gumikacsa úszik.

Jól hallottad. Rémes delfin, orrnyílás, borzalmas gumikacsa.

Mindez ugyanazon a pólón. Yeeee!

Ahogy mondtam, nem is lehet kérdéses, hogy ugyanazt a pólót viselem-e.

Tudod, hogy így van.

Ez aztán megragadja mindenki figyelmét.

És igen, olyan értelemben, amire számítasz.

Molly Hendricks feláll rajzóra közepén, hogy megossza velem a véleményét.

– Jézusom, Jack, kérlek, mondd, hogy tizenöt példányban megvan neked ez a póló! Vagy hogy válnak a szüleid, és apukád silány kis lakásában laksz éppen, és nem volt aprója az automata mosodához.

– Hű, Molly, ez egy nagyon otromba, de illendően megfogalmazott vicc volt – ismeri el Ms. Haggerty, a rajztanár.

Óra után Ms. Haggerty félrevon.

– Jack, minden rendben van otthon?

– Otthon minden remek. – *A szívem viszont már teljesen más térszta.*

Még a válogatott kosárcsapat se akar kimaradni a buliból.

– *Gumikacsa, te csoda, nélküled pancsi soha, gumikacsa, úgy szeretlek téged én... salalalala...* – dalolják a *Szezám utca* Ernie-jének Gumikacsa dalát, miközben sorban állunk a menzán.

Legalább viccesek, ahogy rajtam gúnyolódnak. Még én is nevetek, különösen a *Szezám utca*-szerenádon, bár csak egy pillanatig, mert a nevetés ellentétes az összetört szív okozta melodrárával, aminek a kellős közepén vagyok. A barátaim azonban nem értékelik az évfolyamtársaink humorát.

– Jack, rettenetesen bűzlesz, haver – közli velem Franny hazafelé menet.

Jillian sem fogja vissza magát.

– Ha holnap is ebben a pólóban jelensz meg a ház előtt, Jack,

akkor más fuvart kell keresned.

De aztán összeráncolt szemöldökkel átnyúl az ülés felett, hogy megcsipkedhesse az arcomat. Néha Jillian tisztára egy anyuka – ilyenkor belenézek a kristálygömbbe, és látom, ahogy elképesztő környezetvédelmi aktivista/orvos/a legfelsőbb bíróság tagja lett belőle, de így is mindig akad ideje fantasztikus csokis, zabpelyhes sütit sütni a gyerekeinek, és segíteni a házi feladatukban, még akkor is, ha az *újfajta matek*, és ott lenni az első sorban a szörnyűséges kórusfellépéseiken. És a legfontosabb, hogy mikor az egész világ teljes harmóniában, egy emberként azt zengi, mennyire bénák, akkor is mindig ott lesz, és emlékezteti őket, mennyire szereti őket és milyen mérhetetlenül értékesek.

– Nem érdemel meg téged, haver – szinte suttogja, mint valami szerelmes szám végére rögtönzött sort. Értékelem Jillian próbálkozásait, de az az igazság, hogy én nem érdemlem meg Kate-et. Elszúrtam.

– Most komolyan, tesó, ha annyira kell neked, akkor szerezd már vissza! – mondja Franny.

A hármasunk az alagsorunkban lebzsel, Jillian egy töribeadandót fejez be éppen, én meg figyelem, ahogy Franny a kedvenc lövöldözős játékunkkal, az *Imperialsszal* játszik. – De bárhogy legyen is, ennek az egész vérzőszív-dolognak véget kell vetned. Tönkrevágja a hangulatot. És komolyan bűzlesz. – Mindezt egy elképesztő támadás közben jelenti ki, megdöntve a rekordot, amit hetekkel ezelőtt állítottam fel – ezt jelnek tekintem.

Nincs kedvem közölni vele, hogy elvileg nem lenne szabad bűzlenem, mert a zuhanyzást illetően az elmúlt két napban visszatértem a szokásos ütemezéshez.

De a másik dologgal kapcsolatban igaza van.

Szerezd már vissza, Jack!

Bánattól fuldokolva élni nem is élet.

Inkább a szerelemben, vagy legalábbis valami nagyon hasonlóban szeretnék fuldokolni.

Már ha fuldokolnom kell, és magam választhatom meg, hogy miben.

Később Jillian is megírja a véleményét:

JILLIAN: Nem hallgatnál már rám végre, te hülye?!

ÉN: Jó. Figyelek.

JILLIAN: Valami idióta oknál fogva úgy érzed, nem érdemled meg, Jack. De ami nem hagy nyugodni – és ami miatt képes lennék oda-vissza végigkergetni téged az utcán –, az az, hogy valami még hülyébb oknál fogva azt hiszed, nem érdemled meg, hogy boldog légy. De igenis megérdemled, Jack.

JILLIAN: Ugyanúgy, mint mindenki más.

ÉN: De barátomként kötelező ezt mondanod, nem?

JILLIAN: Hidd el, hogy nem. Egyáltalán nem kötelező.

JILLIAN: És mikor hallottál engem utoljára olyat mondani, amit nem gondolok komolyan??

ÉN: Jogos.

JILLIAN: Én is így gondoltam.

ÉN: Nem tudom, mit mondjak.

JILLIAN: Nem kell semmit mondanod.

JILLIAN: Csak szerezd vissza, Jack!

JILLIAN: Komolyan! Ne vesztegesd az időd azzal, hogy velem beszélgetsz, nyomás, és hódítsd vissza a lányt!

ÉN: Köszönöm köszönöm köszönöm

JILLIAN: Nyomás!

Csakhogy a kocsim szervizben van.

És anyunak szüksége van az övére a munkájához.

És az utolsó busz húsz perce indult Whittierbe.

És Jillian a késői műszakot vállalta ma a Pizza Pajtában, és nem akarom elvinni az autóját, mert akkor nem tud mivel hazamenni.

De aztán Jillian valóságos csodát tesz – azt mondja a főnökének, hogy személyes okokból muszáj sürgősen elmennie –, és már parancsol is be az anyósülésre, Franny pedig KIRÁNDULÁS! csatakiáltással beveti magát hátra, és már suhanunk is az autópályán, magunk mögött hagyva az időt és a narancsszín bójás útépitést. Franny menet közben összedob egy *szerezd vissza a szerelmed* lejátszási listát, felváltva játssza le róla a számokat és talál ki saját dalokat, amiknek a többségébe meglepetés vendégek is beugranak: nevezetesen Jillian és én rappelünk, ami szörnyen hangzik, de ez érthető, hiszen nem is halljuk igazán a dallamot.

– Oké, meg kell állnunk – közli Franny a freestyle-om kellős közepén.

– Mi? Miért? – kérdezi Jillian.

– Pisilnem kell. Csak húzódj le!

– Kizárt dolog. Tudod, milyen veszélyes megállni az autópályán? Olyan, mintha szinte könnyörögnél egy száguldó egyterűnek, hogy fejezzon le.

– Márpedig nekem nagyon kell.

– Csak tíz mérföld a következő pihenőig.

– Csak tíz – ismétli meg szarkasztikusan Franny.

– Csak ne gondolj vízesésekre – javaslom.

– Vagy arra, hogy az óceánban úszol – teszi hozzá Jillian.

– Utállak mindkettőtöket.

Tíz mérfölddel később megállunk egy ijesztő kis benzinkútnál.

– Kérlek, alaposan mosd meg a kezed, mielőtt visszatérsz a járművemhez! – kiabál ki az ablakon Jillian Franny után.

Franny a bejárattól nem messze megáll, hogy megmutassa nekünk a csupasz fenekét, de csak félig sikerül neki, mert egy idős fekete hölgy lép ki a benzinkút épületéből, mire a nyilvánvalóan zavarban lévő Franny igyekszik minél gyorsabban visszaráncigálni a gatyáját. A hölgy mosolyog, a világ legmenőbb füttyentését produkálja, mire Franny felnevet, és mélyen meghajol előtte.

Jilliannel számokat firkantunk szalvétára, és mikor Franny visszatér, kihajolunk az ablakon, és feltartjuk a pontszámokat – az én szalvétámon „7,5” szerepel, Jillianén „tökéletes 10”, mert a szerelem az, mikor látod a rosszat, de mégis úgy döntesz, hogy inkább a jóra koncentrálsz.

Ha léteznek jobb barátok, mint ez a kettő, nyugodtan megtarthatod őket. Nem hiszek neked.

Mikor lehajtunk a főútról, aztán át a Whittier boltíve alatt, mindannyian hurrázunk és ujjongunk, és Franny előrenyúlva masszírozni kezdi a vállamat, mint valami meccs előtt álló bokszolónak.

Már azelőtt kipattanok a kocsiból, mielőtt Jillian teljesen leparkolhatna, majd kihasználva, hogy egy vörös hajú srác épp kilép, besurranok a biztonsági ajtón, és már kopogok is Kate ajtaján.

Mocorgást hallok bentről.

Hirtelen azt kívánom, bár beugrottam volna gyorsan a mosdóba, vagy legalább vetettem volna magamra egy pillantást a tükörben. Mi van, ha szörnyen festek? Mi van, ha hús szorult a fogaim közé? Pózolnom kéne? Kinyújtom a karom, hogy az ajtókeretnek támaszkodjam, de rosszul mérem fel a távolságot, és az ajtónak esek, a puffanás hangja visszhangzik a folyosón.

Összekaparom magam a földről, és átfut a fejemen a gondolat,

hogy távozom, de már késő. Nyílik az ajtó.

– Segíthetek? – kérdezi egy nagyon jóképű, mosolygó srác.

Kihúzom magam, hogy átlássak széles válla felett, de mögötte üres szoba képe fogad. Ő is visszanéz a szobába, gondolom, megnézni, hogy mit bámulok, aztán megrázza a fejét.

– Kate nincs itt. Te vagy az egyik kölyök a központból?

Fogalmam sincs, miről beszél. Az egyik kölyök. De aztán eszembe jut, Kate önkénteskedik a szabadidőközpontban.

– Nem – mondom, közben azon gondolkodom, ki lehet ez a srác. – Egy barátja vagyok.

Mosolyog.

– Nos, Kate barátja, remélem nem messziről jöttél. Kate hétfőig nincs itthon. Családi ügy.

– Mindenki jól van?

Vállat von.

– Reméljük, ugye? – A hangjából arra következtetek, hogy ő se tudja igazán, mit takar a *családi ügy*.

– Nos, én épp indulni készültem – mondja aztán, felmutatva egy vékony borítékot, amin kacskaringós írással az én nevem áll. A nevem alatt pedig a címem.

– Hé, ez én vagyok.

A srác lenéz a borítékra.

– Te vagy Jack King? Elytownból?

– Bezony – nyúlok a tárcámért, hogy előránthassam a jogsimat.

Meglepettnek tűnik, sőt teljesen le van döbbenve, de aztán visszatér a mosolya, még ragyogóbb, mint korábban, szinte az összes fogát látom.

– Nagyon örülök, Jack. Xander vagyok.

– És te nem húztál be neki? – kérdezi Franny, miközben kikanyarodunk a Whittier D parkolójából. – Én boldogan átküldtem volna a következő századba. Minimum egy szkander Xanderrel.

– Franny, néha olyan vagy, mint egy őseember – közli vele Jillian a visszapillantó tükörből.

– Nos, köszönöm – válaszolja Franny. – Én szeretni Jilly.

– Tulajdonképpen tök kedves volt. És nagyon vonzó.

– Szóval nem elég, hogy nem húztál be neki, még fel is akarod szedni?

– Ezt adta nekem – mutatom fel a borítékot. – Kate-től van.

– Akkor nyisd már ki! – buzdít Jillian.

– Nagyon vékony. Ha szerelmes levél lenne, nem kéne vastagabbnak lennie?

Franny a fogát szívja.

– Nem az egyetemi felvételi értesítőről van szó, ember. Csak nyisd ki!

– Nem tudom, hogy...

De Franny kitépi a kezemből a levelet. Kikapcsolom a biztonsági övem, és úgy vetődöm hátra, mintha húsz másodpercem lenne hatástalanítani egy bombát, de Franny a világ legerősebb emberi labdájává alakul, a seggét mutatja felém, és széles, bedomborított háta áthatolhatatlan pajzsként működik.

– Fiúk, viselkedjetek már! Balesetet fogtok okozni! – szól ránk Jillian.

– Legalább olvasd fel hangosan – esedezem Frannynek.

– Ez nem lehet igaz – mondja egy pillanattal később. – Ez egyszerűen nem lehet igaz!

– Mi az? – kérdezem magamon kívül. – Ennyire rossz? Távoltartási végzés? Soha többet nem akar látni, igaz?

De Franny a vállamra teszi egyik nehéz kezét, a másikkal pedig

felpofoz, nem túl erősen, de azért eléggé ahhoz, hogy elhallgassak.

– Szedd össze magad, haver! Különben keresek mást, akinek odaadhatom a jegyed – mondja.

– Milyen jegyet?

– Ezt a jegyet – tart fel Franny három Tekintélyes Várárok-koncertjegyet. – Tényleg nem viccelt. Még ha utál is téged, Jack, akkor is elintézte. Kár, hogy elszúrtad vele a dolgokat, elég menő a csaj.

– Várj! – tanulmányoz minket Jillian a visszapillantó tükörből. – Tekintélyes Várárok? Tényleg szerzett nekünk jegyet?

– Ja, a nővére, Kira a dobossal jár. Mondtam nektek.

– Öhm, elég biztos vagyok benne, hogy arra emlékeznek – mondja Jillian.

– Kit érdekel? Megyünk Detroitba! – kurjant Franny.

Aztán mindketten hosszas *Detroit, Detroit* skandalásba kezdenek.

– Más nem volt a borítékban? – nyúlok érte.

– Öö, csak ez – tart fel Franny egy rózsaszín post-itet. – Bármit is jelentsen.

Érezd jól magad, Jack!

Az örök tej a gabonapelyhedhez:

Kate

Kate üzenete összesen tíz szóból áll, de másra sem tudok gondolni. Boncolgatom. Kielemezem a sorokat, minden szótagból kieroöltetem az utolsó csepp jelentést is, ezzel körülbelül annyi mindent szedek össze, mintha száz citromot facsartam volna ki.

Végül mindig ugyanannál a szónál lyukadok ki, és fogadjunk, kitalálod, melyik az.

Bingó: örök.

Vagyis tartósan, hosszú távon szeretne a gabonapehely-evő partnerem lenni.

Akkor talán még van remény?

Arról nem is beszélve, hogy a jegyek már önmagukban is jelentenek valamit, nem?

Békeajánlat, talán.

Egy felém nyújtott olajág.

De aztán Xander jelenik meg lelki szemeim előtt – a görög-isten-Adonisz-hasonmás, fesztelen-mosoly Xander –, és az összes reményteli érzésnek lőttek. Mert miért volt *ott*? A világ minden embere közül, az egyetem több ezer hallgatója közül miért éppen Xandert kérte meg, hogy menjen el a szobájába, amíg ő távol van? Miért épp Xandert bízta meg a levelem feladásával? Miért beszél még egyáltalán Xanderrel?

A kedvenc szavam, *örök*, egybeolvad Xander képével, és akárhányszor meghallom a szót, sőt akárhányszor csak eszembe jut, Xander arca is megjelenik.

A Tekintélyes Várárok fenomenális. Miután a közönség nem hajlandó távozni, a banda visszatér, és még féltucatnyi dalt eljátszanak ráadásként, köztük a kedvencemet, a *Home again*t. A második sor közepén állunk, és álomszerű a látvány: a látóhatár elnyújtózó neonfényekből, felvillanyozott testekből és a stadionban hömpölygő füstfolyamokból áll. Frannyvel és Jilliannel minden dalt teli torokból üvöltünk, míg be nem rekedünk, de még akkor sem hagyjuk abba az éneklést.

Jillian elintézi, hogy valaki vegyen nekünk sört, és koccintunk és iszunk, és az egész aréna egy hatalmas zsongás. Ha elég sokáig állsz

egy helyben, érzed a morajt, borzongás fut végig a gerinceden, le egészen a lábadig.

De én egész koncert alatt csak Kate-et keresem.

Végig azt várom, hogy odalopakodjon mögém, megkopogtassa a vállam, átölelje a derekam. Hogy eltakarja a szemem, és azt suttogja, *találd ki, ki vagyok*. De semmi ilyesmi nem történik. Néha megpillantom a tömegben, de mire jobban odanézek, vagy pislogok egyet, már el is tűnt, szertefoszlott a koncert örületében, átalakult egy másik lánnyá, aki azt másolja, hogyan tartja a fejét Kate, azt utánozza, hogy mozgatja a csípőjét.

Órákkal később Jillian behajt a kocsifelhajtókra, és én jó éjszakát kívánok a legjobb barátaimnak, majd a bejáratí ajtó felé sétálok. Pár lépés után megtorpanok: valamit megmozdulni látok. Fejben felkészülök a szomszéd örült német juhászával, Corkyval való küzdelemre. De nem Corky az. Egy árny ül a lépcsőn, a körvonala kirajzolódik a ház előtt. Aztán az árnyalak feláll, belép az utcai lámpa fehér fényébe, és...

Ő az.

– Milyen volt a koncert? – kérdezi, kezét a farmerja zsebébe csúsztatva.

Ő az.

– Milyen koncert? – nyúlok felé. Viccelek, de amúgy főleg arról van szó, hogy a látványától mindenről megfeledkezem, ami eddig a pillanatig történt.

Ő az.

– Ne haragudj! – mondja halkan. – Nem kellett volna...

– Nem. Én sajnálom! Nem érdekel, ha csak barátok lehetünk. Mármint érdekel. De ha csak így maradhatsz az életem része, hát legyen. A te barátságod olyan... bármikor ezt választanám.

Megérinti a karom, végigfuttatja rajta az ujjait, míg el nem éri a

kézfejem.

– Annyi mindenről kell beszélünk. Annyi mindent kell mondanom neked.

– Beszélni fogunk. Meg foglak hallgatni. Hogy kerültél ide?

– Gyalog.

– De az vagy negyven mérföld!

– Busszal jöttem, te süsü – nevet.

– Csak miattam?

– Nincs benned semmi *csak*, Jack.

Nem tudom, hogy a kettőnk között visszhangzó dübörgés melyikünk szívéből származik, de fogadni mernék, hogy az enyémből. És úgy érzem, ez így helyes.

Mintha ennek így kellene lennie, most végre együtt lehetünk – aztán ujjongást és tapsolást hallunk.

Más néven Frannyt.

Úgy tűnik, a barátaim még nem hagyták el a kocsibejárót.

– Srácok, ne már! – szólok rájuk. – Egy kis egyedüllétre vágyunk.

Jillian kidugja a fejét az ablakon, és csókolózó hangokat ad ki.

– Jackieeeeeeee – kiált Franny. – Visszatért!

– Olyan laza a srác – dalolja Jillian.

– Fel fogjátok ébreszteni a szüleimet – hessegetem el őket.

De hiába próbálkozom, nem tudom abbahagyni a vigyorgást.

El is felejtettem, hogy én ilyen is tudok.

Kate kollégiuma előtt ülünk a leparkolt kocsimban, megy a motor, amit Kate általában utál, hiszen a kibocsátott gázok és gőzök kilyuggatják az ózonréteget, de brutálisan hideg van ezen a késő tavaszi éjszakán, ezért hajlandó kivételt tenni.

Szokás szerint bámulatosan fest, nemrég levágatta a haját. Vicces,

mert azt gondoltam, a korábbi nagyon hosszú frizurája tökéletesen illett az arcához, de most, hogy rövid, rá kell jönnöm, hogy igazából maga a lány tökéletes. Apu azzal szokott viccelni, hogy anyu még egy krumpliszákban is ragyogna a szépségtől. Talán erről van szó, Kate ragyogása tart fogva. És ezzel ki tudok egyezni. *Fogva tartva* lenni nem is rossz.

– Mi az? – kérdezi.

– *Mi* mi az? – kérdezek vissza.

Felnevet. Megérinti az orrát.

– Van valami az arcomon?

– Miért kérded?

– Mert bámulsz, és vagy nyolc perce nem pislogtál.

– Csak elgondolkoztam.

– Miről?

Rólad. Hogy milyen erők hoztak minket össze. Csak csókold meg végre, Jack, gondolom magamban.

– Nem is tudom. Erről-arról.

– Biztos sokkal érdekesebb, mint amiről én beszéltem...

Felegyenesedem az ülésen.

– Dehogya! Miért mondasz ilyet?

– Mert kérdeztem valamit, és még csak fel se tűnt neked.

Túlságosan lefoglalt, hogy próbáltam kitalálni a legjobb módot a várva várt *gyerünk, csókold meg a lányt* akció végrehajtására.

– Sajnálom, Kate. Mit kérdeztél?

Abbahagyja a nevetést, és ráncolni kezdi a homlokát. Ami szívás, mert utálok, hogy esetleg miattam szomorú.

– Mindegy. Felejtsd el! – Már ki is ugrott a kocsiból, és határozottan a kollégiumi épület felé veszi az irányt. Én is kipattanok az autóból.

– Most mi a baj?

Megtorpan a járdán, még mindig háttal nekem. Érzem, hogy ez most fontos, olyasmi, aminek súlya van, megváltozott közöttünk a levegő is. Kate megperdül.

– Néha hatalmas seggfej vagy, Jack, az a baj.

A zsebembe préselem a kezem.

– Úgy érzem, ezt már egyszer megbeszéltük.

– Nem. Emlékeznék, ha segg lettél volna, és aztán ezt közöltem volna veled.

– Á! – vonok vállat. – Akkor valószínűleg csak magammal beszéltem meg.

– Valószínűleg – ért egyet.

Kicsit közelebb lépek hozzá.

– Sajnálom, hogy nem figyeltem, Kate. Bármit is próbáltál elmondani.

– Nem kell úgy tenned, mintha nem tudnád, Jack. – A szemei teljesen elsötétültek, képesek lennének egy egész csillagképet elnyelni.

– Ó – mondom halkán, a cipőm orrával kavicsokat piszkálok. – Oké. Beszéljünk most róla?

– Ne – mondja határozottan. – Tönkrevágtad a hangulatot a *bele fogok halni egy genetikailag öröklött betegségbe* beszélgetéshez.

– Utálom, mikor ezt csinálom.

Elvigyorodik, de csak halványan.

– Sarlósejtes vérszegénységem van.

– Ó! – mondom, mert idióta vagyok. És, mert ugyan már hallottam róla, nem tudom pontosan, mit takarnak ezek a szavak. – Sajnálom.

– Mert mi mást lehet erre mondani?

– Figyelj, nem akarom, hogy emiatt most másképp viselkedj velem, oké?

– Miért tenném?

– Mert mindenki, aki tudja, megváltozik.

– Én nem vagyok mindenki. Csak egyvalaki vagyok – biztosítom. – Különben is, csak egyféleképpen tudok veled viselkedni, Kate.

Azon a sajátos, szexi és kíváncsi módon vonja fel a szemöldökét.

– És az milyen?

– Úgy, mintha soha nem akarnék tőled távol lenni.

Egy *olyan hihetetlenül nyálas vagy* nyögéssel válaszol, aztán visszasétál az autóhoz, beül a kormány mögé.

– Mi van, nem jössz? – kérdezi.

Én is beszálok, még mielőtt meggondolhatná magát.

– Hova megyünk?

– Ahova az éjszaka sodor – jelenti be, miközben kitolat a kocsifelhajtóról, csak kis híján kerülve el két kukát és egy nyamvadt macskát. – Vagy a Moe'sba egy jó nagy, szaftos hamburgerért és sült krumpliért. Amelyik hamarabb sikerül.

– Hé! – állítom meg. – Csak még egy dolog.

– Mi az? – Épp időben lép a fékre, hogy elkerüljön egy sor postaládát.

– Ez. – Közelebb hajolok, és a tenyerembe veszem az arcát. Ahogy összeérnek az ajkaink, mintha tűzijáték robbanna bennem. Ha képes lennél megcsókolni egy lángoló aszteroidát épp mielőtt becsapódna a Földre, az lenne ilyen. Már ha nem válnál porrá abban a pillanatban.

De mikor Kate-et csókolom, még trombitaszót is hallok.

És villogó fehér fény ölel körbe minket.

Mintha a szerelem istenei azt mondanák, *Hé, ti ketten, ideje volt már.*

Vagy lehet, hogy csak arról van szó, hogy közben zöldre váltott a lámpa, és a mögöttünk álló autók a reflektorukat villogtatva és dudálva igyekeznek minket mozdulásra bírni.

De nem.

A csók miatt volt.

Mikor végre sikerül elszakadnunk egymástól, Kate elvisz minket a szurdokhoz. Ma éjjel alacsonyan csüng az égbolt, és ahogy a csillagokkal pettyezett mennyezet alatt ülünk, Kate elmeséli, milyen érzés tudni, hogy meg fogsz halni.

– Haldoklom, Jack. És nem az *előbb-utóbb* *úgyis mind meghalunk* értelemben. Nem az a kérdés, hogy mikor, hanem hogy milyen hamar. – Megvonja a vállát. – Talán évek, talán napok kérdése, nem tudom.

Mintha hirtelen teljesen kihúzták volna a lábam alól a talajt.

– Szóval mi ez a sarlósejt pontosan?

– A vörösvértestjeim nem maradnak korong alakúak. Ehelyett sarló formájúvá alakulnak, ami azt jelenti, hogy sokkal kevésbé rugalmasak, mint a normális sejtek. És ha túl sok halmozódik fel belőlük, akkor elzárhatják az oxigén útját a testem többi része felé. És ugyebár, ha elég sokáig nem kapsz oxigént...

Egy darabig egyikünk se szól semmit, ezalatt Kate minden rezzenését élesen hallom – a szempillája rebbenését, a szívverését, azt, ahogy levegőt vesz, ahogy a fogai az alsó ajkába mélyednek.

– Nincs rá gyógymód? – kérdezem elcsukló hangon.

– Most kezdik el alkalmazni az őssejtátültetést, de ehhez megfelelő donor szükséges. Az a helyzet, hogy a betegek kevesebb mint tíz százalékának van ilyen donorja, szóval...

Elnéz.

– Szóval egyelőre nincs biztos gyógymód. Egyelőre túl kell élni. Elkerülni a kríziseket, megfékezni a rohamokat. De nincs titkos ellenszer, valami varázslatos főzet. Cukorka módjára szedem a

fájdalomcsillapítókat, amitől olyan érzésem van, mintha a fejem egy minden mástól messze lebegő héliumos lufi lenne. Nullahuszonnégyben viselem az oxigénkanült, és a nővérek a legjobb barátaim, mert aki olyan, mint én, és *visszatérő epizódjai* vannak, az több időt tölt kórházi ágyakban, mint a sajátjában. És csak ülök ott, várakozom, közben mindenféle vígjátéksorozatot nézek, például annyiszor láttam már a *Kaliforniába jöttem*-et, hogy akár disszertációt is írhatnék belőle, és csak várok és várok, hogy jobban legyek, és ez néha csak napok kérdése, de máskor hetekbe telik. Mert mindenem fáj. – Visszafordul felém. – A testem saját magával áll háborúban, és mindenképpen én vagyok a vesztes.

– Valaki biztos dolgozik valami gyógymódon valahol.

– Igen, de... – Elhalványul a hangja.

– Mi az?

– Semmi.

– Mondd el!

– Van egy orvos – kezdi –, de...

– De mi?

– Többe kerül, mint amennyit a szüleim ketten keresnek egy év alatt.

Lövéssem sincs, mit mondhatnék erre. Azon tűnődöm, esetleg kirabolhatnék-e (békésen) egy bankot, vagy megbundázhatnám-e valahogy a lottót. Vagy...

– Tudod az a legdurvább, hogy a kórházban mindig azt kérik, hogy határozd meg a fájdalmad erősségét egy egytől tízes skálán. De az itt lévő fájdalomról senki nem érdeklődik – mutat a fejére. – Vagy arról, ami itt van. – A szíve irányába mozdítja az ujját. – Mert az nem mérhető skálán. Nem ismerünk hozzá elég magas számokat.

Letörölöm a könnyeit.

Magamhoz húzom.

Érzem, hogy belefúrja az orrát a vállamba.

Örülök, hogy elmondta. Tényleg.

De leginkább csak rettegek.

– Figyelj, Kate! – szólalok meg. – Ha tényleg akarjuk ezt az egész kapcsolatot, akkor meg kell ígérned nekem valamit!

– Mit?

– Nem menekülhetsz el folyton!

– Azt hiszem, ezt meg tudom ígélni.

– Az a helyzet, hogy sokkal gyorsabb vagy nálam.

Felnevet.

– Alig bírom tartani a tempót, komolyan – folytatom. – Tényleg csak úgy suhansz.

– Jack?

– Igen?

– Neked is meg kell ígérned valamit.

– Mi lenne az?

Elvigyorodik.

– Ígérd meg, hogy a következő négy másodpercen belül újra meg fogsz csókolni. Egy... Kettő... Három...

És én megígérem. Újra meg újra.

Amint hazaérek, mindent elolvasok a sarlósejtről, ami csak fellelhető a neten.

Annyira belemerülök az olvasásba, hogy észre se veszem, mikor anyu bejön a szobámba.

– Sarlósejt? – kérdezi. – Hát ez meg honnan jött?

– Ó, öhm, kiderült, hogy Kate ezzel küzd. Nem tudtam, hogy ez ennyire komoly.

Anyu odahúzza az íróasztali széket, és leül.

– Én is hordozó vagyok.

– Tessék?

– Bizony. Mielőtt megszülettél, apáddal elmentünk szűrésre. A sarlósejtes vérszegénység komoly veszélyt jelent, főleg a fekete bőrűek között.

– Most olvastam, hogy a betegek nyolcvan százaléka fekete.

Bólint.

– Igen, elég magas a szám. Bár őszintén szólva, emlékszem, mennyire meglepett, milyen sok embert érint más közösségekből is. Sok spanyol ajkú régió van, ami legalább annyira érintett. Meg Indiában, a Közel-Keleten és a Földközi-tenger térségében is hasonló a helyzet. Az egyetemen az egyik legjobb barátnőm, Mira Hassan is sarlósejttel élt. Elképesztő szobrász volt, Jackie. Volt egy alkotása két ölelkező emberről, vagy három méter magas. Ragyogó tehetség volt. És aztán... Emlékszem az első látogatásomra a kórházban, hozzád hasonlóan fogalmam sem volt, mit takar a sarlósejtes vérszegénység. Annyira beteg volt! Ott kellett hagynia az egyetemet.

– Micsoda? Miért?

– Majdnem két hónapig benntartották.

– Két hónapig?

– Voltak jó és rossz napjai. A jó napokon fel-alá sétáltunk a folyosón. Az infúziós állványát toltá, csoszogva lépkedett. Emlékszem, mennyire igazságtalannak éreztem az egészet. Ott volt valaki, tele élettel és energiával, aztán minden előjel nélkül egyszer csak alig tudta felemelni a fejét.

– Mi történt vele?

Anyu az ajkába harap, és elnéz.

– Akkoriban még nem tudtak annyit a betegségről, mint most. Tegyéél meg mindent, hogy ott lehess Kate-nek, oké, Jackie?

– Úgy lesz.

Feláll, megszorítja a vállam.

– Felhozom a vacsorádat. Olvass csak tovább!

– Köszí, anyu – bólintok.

Rákeresek az orvosra, akiről Kate beszélt.

Dr. Sowunmi.

Felhívom a rendelőjét, de már bezárt.

Másnap reggel újra próbálkozom. Az asszisztentstől megtudom, hogy már egész hónapra be vannak táblázva, szeretnék esetleg következő hónapra időpontot foglalni?

Igen, szeretnék, mondom, reménykedve, hogy még nem lesz túl késő.

Nem igazán tudom, mit fogok csinálni.

Hogy tehetek-e bármit.

De ennek kell lennie az oknak, amiért itt vagyok.

Hogy megpróbáljam.

Ez nem játék

Az Elytown Párducai ezúttal is kiesnek a bajnokságból. Pedig Franny ezúttal is elképesztően játszik. A Kupon börtönben van. Megint.

– Legalább akkor, mikor le van csukva, nem kell azon aggódnom, hogy vajon felbukkan-e – mondja Franny, miközben beszállunk Jillian kocsijába. – Milyen elcseszett dolog, nem? Azt mondani, hogy megkönnyíti az életem, hogy apám börtönben van.

– Kicsim, ez a legkevésbé elcseszett dolog az egészben. – Jillian a kezéért nyúl.

– Miután bejelentették a kezdő felállást, egy fél pillanatra esküdni mertem volna, hogy őt láttam meg a tömegben. Fogadni mertem volna rá, hogy valahogy megoldotta, hogy itt lehessen. Kanállal ásott alagutat, vagy nem is tudom, csak hogy megnézhesse, ahogy játszom. – Franny az ablakleghúzót babrálja. – De ez ostobaság. Azt hinné az ember, hogy mostanra már megtanultam, de...

– Erről az egészeztől nem te tehetsz, Franny – mondom a hátsó ülésről.

– Nem? – kérdezi az ablakon kibámulva. – Akkor mitől ilyen nehéz a szívem?

Diplomások ¹⁰

A diplomaosztó egy csoportos ölelésekből, fényképezkedésből és sapkaigazgatásból álló forgatag. Főleg, mert az én sapkámat egy óriásra tervezték, és teljesen elnyeli a fejemet.

Mindeközben Franny sapkája biztosan csücsül gondosan belőtt göndör hajkoronája tetején, szokás szerint nagyon vagányul fest.

Jillian is baromi menőn néz ki, és mindenkit lenyűgöz az osztályelsőként adott beszédével.

– Csak így tovább, tiétek a világ! – fejezi be két kezét az ég felé lendítve.

Az egész évfolyam ujjongani kezd, sapkák és rojtok repülnek a levegőbe.

Utána megkeresem Kate-et.

– Szia – köszön mosolyogva.

– Szia.

Odahajol hozzám, találkoznak az ajkaink, és...

Tapasztaltál már olyat, hogy valakivel minden egyes csók legalább annyira varázslatosnak és szükségesnek tűnik, mint az első?

Mert én igen.

Éppen az imént.

¹⁰ Amerikában nem csak az egyetemi tanulmányok befejezésekor szokás diplomaosztót

tartani, a középiskola végét is hasonló módon ünneplik meg.

Ezúttal nem

Egy órája tart a szüleim bulija, és Kate még mindig sehol.

Ami kezdetben nem tűnt különösebben aggasztónak. Kate-nek rengeteg jó tulajdonsága van, de a pontosság nem tartozik közéjük. De azért azt gondoltam, ekkorra már itt lesz.

Nem tehetek róla, rögtön a legrosszabbra gondolok.

Legutóbb ugyanezen a napon már kórházban feküdt. *De ezúttal máshogy állnak a dolgok*, nyugtatom magam. *Ezúttal minden jobb.*

Írok neki egy üzenetet: *Hahó, merre jársz? Minden rendben?*

De nem válaszol.

Várom fél órát, aztán felhívom. Kicseng, de nem veszi fel.

Most már kijelenthetjük, hogy komolyan aggódom.

A szüleim néhány régi barátja próbál velem beszélgetni. Az egyetemről kérdezősködnék, hogy tudom-e már, mit akarok tanulni, hol fogok lakni, izgatott vagyok-e, hogy önálló életet kezdek.

Igyekszem mosolyogni, bólogatni, jó házigazda lenni.

De nagyon rossz érzésem van. Egyfajta ösztönös rettegés, amit nem igazán tudok hova tenni. Megint hívom Kate-et, de rögtön a hangposta fogad. Egy üzenetemet se látta.

Tudom, hogy valószínűleg semmi az egész. Kikapcsolta a telefonját. Lemerült az aksija. Épp nincs nála térerő. Vezet. Rengeteg logikus magyarázat létezik.

De egyik se tűnik elég meggyőzőnek, még mindig úgy érzem, valami rossz történt. Valami szörnyű. Átfut az agyamon, hogy

mindent otthagytok, kocsiba pattanok, és elmegyek hozzá.

De aztán Franny hangját hallom a mikrofonban.

– Itt az idő, emberek. Jack King, kérlek, fáradj a színpadhoz!

Az egész társaság a színpad felé fordul.

Még egyszer utoljára megpróbálom felhívni Kate-et, miközben elindulok Jillian és Franny felé, akik hangszerrel a kezükben ácsorognak. Hangposta.

– Kate, kérlek, kérlek, hívj fel, amint ezt megkapod! – mondom.

Megragadom a mikrofont, enyhén megkopogtatom. Az éles hangra mindenki felém fordul.

– Anyu, apu, kérlek, foglaljatok helyet itt elől! – intem közelebb őket az udvar másik feléből. Nálam van a beszéd, amit írtam, de nem nyúlok érte. – Harminc éve vette kezdetét a közös életetek. Harminc év telt el, mióta igent mondtatok egymásnak, mióta rábólintottatok a közös jövőre. Jutott nektek is bőven hullámvölgyekből, csalódásokból, talán meg is bántatok pár dolgot. És mégis itt vagytok. Még mindig együtt. Még mindig boldogan. Tehát itt vagyunk mi is, a családotok és barátaitok, hogy ezt ennyi év után is megünnepeljük. Talán vannak köztünk, akik nem gondolták, hogy kibírjátok.

Elszórt nevetés.

– Legalábbis nem ilyen sokáig. De a fenébe ezekkel az emberekkel, nem igaz? Nyilvánvalóan fogalmuk sincs, hogy miről beszélnek.

Ezúttal még többen nevetnek, néhányan ujjonganak és tapsolnak is.

– Mert, ha az ember belegondol, mindig ugyanoda lyukad ki, mint amit ti mindig is mondtatok nekem, amióta csak járni tudok. Az életben semmi nem jön könnyen, de a lényeg, hogy minden egyes nap meghozod a döntést, hogy igenis kitartasz. Úgy döntesz, hogy

keményen fogsz dolgozni, szeretni fogsz, aztán ezt folytatod. Tökéletes példája vagytok két tökéletlen embernek, akik csak azért is megoldják. Köszönöm, hogy ilyen példát mutattatok. Köszönök mindent. Tehát, kérek mindenkit, emeljük poharunkat Ninára és Abe-re, anyukámra és apukámra! És ha ti ketten egy időre el akartok vonulni, majd úgy teszünk, mintha nem vennénk észre. De azért siessetek vissza, mégiscsak titeket ünneplünk. Egészségekre!

– Egészségekre! – visszhangozza mindenki.

Kate-ről még mindig semmi hír. Megköszörülöm a torkom, folytatom:

– Most pedig, amíg még ránk figyeltek: a barátaimmal nagyon sokat dolgoztunk, hogy összehozzunk nektek valami különlegeset. Ez a mi ajándékunk. Reméljük, tetszeni fog! Ha pedig mégse, kérlek, tegyétek azt, amit mindig tettetek, mikor nem akartátok kioltani a lelkesedésem: tegyetek úgy, mintha élveznétek!

Anyu pusztit küld felém, apu felmutatja a hüvelykujját, mindkettőnek fülig ér a szája. Odabólintok a bandatagoknak – a legjobb barátaimnak. Visszabólintanak. Kézbe veszem a trombitámat, az ajkamhoz illesztem, és belefújok.

Úgy játszunk, mintha mi találtuk volna fel a zenét.

Tökéletes szinkronban vagyunk.

Tökéletesen tartjuk az ütemet.

Felettünk megnyílnak a felhők.

A hátsó kert kerítésére aggatott kis lampionok ragyognak, mint a bolondok aranya.

Száz ember dülöngél a zenére.

Mindig egész jó volt hozzám az élet, igen.

De ez a pillanat egyenesen tökéletes. Varázslatos.

Talán a bortól van.

Talán a kezemben lévő trombita tehet róla, a hűvös réz az ujjaim

alatt.

Talán a szüleim arcán elterülő mosoly tehet róla. A szemükben gyülekező örömkönnnyek, amiket nem is akarnak letörölni.

Talán ez egyszerűen egy ilyen este.

Talán ez mind benne van.

Minden egyben.

Nehéz ennél jobbat elképzelni.

És ekkor érkezik a hívás.

Másodjára is csak a véletlenül múlik

Üres utak, ameddig csak a szem ellát.

Ezúttal tudom, mit kell tennem.

Nem mozdulok Kate mellől.

Végig ott leszek, bármeddig tart is, ameddig csak szüksége van rám.

Nem engedem el.

Az örök gabonapehely a tejéhez.

Aztán éles hang ráz meg. Előttem piros fények villognak a sötétedő ég előtt.

Egy rohadt vonat!

Nem tudnám megmondani, mikor láttam utoljára vonatot ezeken a síneken. Ezeken a síneken, amik cipzár módjára szelik ketté a városunkat.

Fontolgom, hogy megkerüljem-e a sorompót.

Előrébb gurulok az autóval, hogy lássam, milyen messze jár a vonat, mennyi időm lenne átjutni a sínek túloldalára.

De a vonat túlkölni kezd, és egyértelmű az üzenet: *most rögtön hátrálj!*, ezért kénytelen vagyok rükvercbe tenni a kocsit, elátkozva minden valaha épített mozdonyt és sínt, meg úgy általában az egész világot.

Mert nincs egy pillanatnyi vesztegetni való időm se.

Őrült módjára fekszem rá teljesen a dudára, mert, basszus, egyébként mit tudok csinálni?

A vonat persze csak cammog.

Minél veszettebbül dudálok, annál lassabban megy.

A rohadt életbe.

Beveszek egy szabálytalan U-kanyart.

– Kate Edwardsot keresem – mondom a recepción üldögélő öreg férfinak. Nem ugyanaz a szobaszám, mint a múltkor. Kilencedik emelet.

Kíváncsi vagyok, ez mit jelenthet.

Jelent-e egyáltalán valamit.

Alig kapok levegőt, mire elérem Kate szobáját.

Az ajtóból bámulok rá, közben levegőért kapkodok, mintha most futottam volna le a maratont. Nem úgy néz ki, mint aki halálos beteg, bármilyen is az. De valahogy sápadtabbnak, kisebbnek tűnik.

– Nahát, szia! – köszön kissé felélénkülve.

– Nem semmi lakosztályod van – lépek beljebb, becsukva magam mögött az ajtót. – Ez a ruha is lélegzetelállító.

Lenéz a kórházi köpenyére.

– Ó, ez a régi vacak? – vigyorog. – Múlt ősszel vettem, mikor Párizsban jártam üzleti úton.

– *Très chic.* ¹¹

– *Je vous remercie.* ¹²

– Lenyűgöző. Tudsz franciául?

– Öhm, nem, ez volt minden franciatudásom. – Feljebb ül az ágyában, megpaskolja a párnáját. – Nem vagyok fertőző.

– Micsoda?

– Nagyon messze vagy.

– Ó! – Most jövök rá, hogy gyakorlatilag még mindig az ajtóban ácsorgok. – Igaz. Ne haragudj!

– Semmi gond. Csak gondoltam, jár egy csók, vagy legalább egy...

De nem hagyom befejezni. Rekordsebesség alatt szüntetem meg a kettőnk között lévő távolságot. Az ajkának nyomom az enyémet, remélhetőleg örökké ott is tarthatom.

De aztán kissé elhúzódik.

– Mi a baj? – kérdezem.

– Ööö, nem kapok levegőt.

Visszanézek az ajtóra, pánik kezd gyűlni a mellkasomban.

– Szóljak egy nővérnek? Egy orvosnak?

– Nem *úgy* nem kapok levegőt – magyarázza mosolyogva. – Jó értelemben.

– Nos akkor – hajlok megint közelebb. – Ebben az esetben...

Odahúzó egy széket. A nővér hoz nekünk jeget, és én felbontom az alkoholmentes pezsgőt, amit lenyúltam indulás előtt. Nem volt idő vacsorát vagy tortát pakolni, de ez is valami.

Tósztot mondunk.

Beszélgetünk.

Még nevetünk is, szörnyű nyári tábori szerelmekről és rémálomba illő részmunkaidős munkákról mesélünk egymásnak.

Nem tudnám megmondani, mikor alszom el.

De egyszer csak arra ébredek, hogy a nővérek instrukciókat kiabálnak két betegellátónak, és hogy a hangosbemondóban a következő visszhangzik:

Azonnal orvosra van szükség a 918-asban.

Azonnal orvosra van szükség a 918-asban.

Kate szobájában.

Ebben a szobában.

– Meg kell kérnem önöket, hogy most hagyják el a szobát.

Csak ekkor veszem észre, hogy nem vagyok egyedül, a mögöttem lévő széken Kate anyukája egyenesedik fel.

– Várjon, mi történt? Jól van? – ugrik fel Kate anyukája.

– Kérem, távozzanak mindketten!

Nem érzem, hogy mozdulnának a lábaim, de a következő pillanatban valahogy mégis már a redőny résein keresztül, a folyosóról nézek be Kate-hez. Az anyukájával félre kell húzódnunk, hogy elengedjünk egy csapatnyi orvost meg lélegeztetőmaszkokkal felszerelkezett embereket, és egy kerekeken guruló gépet, ami, azt hiszem, szívritmust mér.

– Kate, még mindig itt vagyunk! – kiáltok be, mikor egy újabb orvos rántja fel az ajtót. – Kate!

De a hangom a semmibe veszik.

Éles fájdalom hasít a fejembe, a két halántékom között.

Óceán dübörgését hallom.

A szemeim hirtelen elfelejtenek fókuszálni.

Előrenyúlok, hogy megkapaszkodjam a falban, de elvétem, vagy odébb ment a fal, vagy...

– Kate, nem megyek sehova – próbálom kiáltani, de a szavak nem jutnak el a számig. – Kaaaate!

Semmi haszna. Úgy érzem, mintha milliónyi penge fúródna egyszerre a gerincembe, a térdeim olvadozni kezdenek, a fejem elszakad a nyakamtól, és...

¹¹ Nagyon csinos. (francia)

¹² Köszönöm. (francia)

HARMADIK NEKIFUTÁS

A dolgok hármásával történnek

El se hinném, ha nem másodjára történne.

Ha nem hallanám a buli ismerős dübörgését.

Ugyanazt a kosármeccset a nappali tévéjén.

A V kivágású pulcsis srácot (*pipa*), ahogy épp a Hello Kitty-tetoválásos lányt fűzi (*még egy pipa*).

Ott a piros műanyag pohár a kezemben.

A pisiszagú, rozoga lépcső alattam.

Ott van a konyhapultnak dőlve Jillian, körülötte egyetemisták serege nyüzsög, ideinteget nekem, rám mosolyog.

Már csak egyvalami hiányzik.

– Bocsi, tesó, de kissé eltorlaszolod a lépcsőt.

És meg is van.

– Ami azt illeti... – fordulok hátra – ...legfeljebb középszerűnek nevezhető a technikám. Nem ártana egy kis segítség a torlaszolásban, ha lenne hozzá kedved.

Nem tudom, miért vagyok újra itt.

Miért hajított megint pár hónappal vissza ez az időt kezelő behemót.

Esélyes, hogy soha nem fogom megtudni a választ a miértre. A hogyanra biztosan nem.

De most itt vagyok.

Valószínűleg azért, mert bármit kell is tennem, az még előttem áll.
Legalábbis úgy tűnik, hogy még nem sikerült megfelelően elvégeznem a feladatot.

Tehát, ha megvan a lehetőségem legalább néhány dolgot jobbra tenni ebben a világban, a családomnak, a barátaimnak...

...akkor bolondság lenne meg se próbálni.

És engem nem bolondnak neveltek.

(Tényleg. A bolondságok hosszú és változatos listája, amiket eddig elkövettem, mind kizárólag az én saram.)

Akárhogy is.

Eleget beszéltem.

Rám vár ez a marhaság.

(Oké, ez a fejemben jobban hangzott. Próbáljuk újra!)

Eleget beszéltem.

Ideje jobbra tenni a világot.

(Ez már jobb.)

A terv, amivel (remélhetőleg) megmentem Kate-et

Pénzre van szükségem.

Elképesztő mennyiségben.

Ami csak azért probléma, mert nincs pénzem.

De az a helyzet, hogy a sarlósejtet gyógyító kezelések, amiknek utánajártam, nagyon sok nem létező pénzembe fognak kerülni. És az orvos, akiben Kate és a szülei a leginkább hisznek, nos, ő kerül a legtöbbe.

Szóval a terv a következő: szerezz sok pénzt, gyorsan.

Ezért... szerencsejátékozni fogok.

Tudom, hogy minden, amiben „nyerni” kell, és én általában nem jelentünk valami biztató kombót.

De ha jól csinálom, ha minden pont úgy alakul, ahogy gondolom, akkor nem a szerencsén fog múlni.

Most, hogy ezt hangosan kimondom, érthető, ha valakinek akadnak fenntartásai. Kissé sok a „ha”. Talán inkább...

Nem, nem, működni fog. Muszáj működnie.

A világ története során mikor nem működött a szerencsejáték?

Először is felmérem, hogy mennyi pénzem van. Ami nagyjából abból áll, hogy túvé teszek minden zugot, hátha korábban csak nem néztem körül elég alaposan.

Ez egy egészen sikeres akció.

Egy árva fitying sem marad felfedezetlenül.

Összesen 204 dollár 89 centet talállok.

Ezen kívül van 2019,11 dollárnyi megtakarításom. A két végigdolgozott nyárnak – padlászőnyeget raktam le – és a születésnapokra kapott összegeknek köszönhetően sikerült a legtöbbet kihoznom szerény bevételeimből. De még így is alig van elég pénzem egy konzultációra, nemhogy a tényleges kezelésre. Ha jól számoltam, legalább ezerszer ennyi pénzre lenne szükségem. Ha szerencsém van, talán csak hétszázötvenszer ennyire.

Sajnos a szerencse továbbra is szándékosan kerül.

Mindenesetre a terv az, hogy fogadok azokra a meccsekre, amikre emlékszem. Szerencsére két héten belül kezdetét veszi a March Madness. És elég biztos vagyok benne, hogy minden meccs kimenetelére jól emlékszem, sőt néhánynál még arra is, mennyire volt szoros.

Még nagyobb szerencse, hogy senki nem gondolná, hogy a Mandrake Egyetem egyáltalán továbbjut, azt meg pláne nem, hogy ők nyerik meg az egészet.

Ami azt jelenti, hogy bárki, aki rájuk fogad, teljesen örült.

Vagy egy időutazó a jövőből.

Jól át kell gondolnom a tervet.

Mi van, ha megváltoznak az eredmények?

De folyton a lépcsőről látott meccs jut eszembe, az, ahogy a State hihetetlen módon behozta a lemaradását, pont ugyanúgy, mint legutóbb.

Plusz a nagy dolgok eddig sem változtak.

Franny apjának kiengedése.

A Kate-tel való találkozás a lépcsőn.

Az iránta való érzéseim.

De az a helyzet, hogy nem nagyon számít, mi változik, és mi marad ugyanaz. Nincs más ötletem.

Ez az egyetlen.

Szóval.

Hajrá, Mandrake Csüngőhasú Malacok!

Haláli menő

Vasárnap, mikor Jilliannel elhagyjuk a Whittier campust, még nem tudom, Kate eljön-e majd velem a bálba (spoiler: eljön). De tombol bennem a vágy, hogy lenyomjak mindenkit.

Már ha a mindenki egyenlő a Sorssal.

– Szóval egész éjszakára eltűntél, most meg vigyorogsz, mint a tejbetők. Mi történt?

– Semmi – mondom. – Csak annyit mondok, hogy a Whittier elég király.

– *A Whittier elég király*, mi? Mi van, hirtelen része lettél a felvételi bizottságnak? Mi van a kezekben? – ragadja el a papírcetlit, mielőtt még válaszolhatnék. Széthajtogatja a lapot, és felnevet. – Kinek a száma ez?

Megvonom a vállam.

– Jaj, te kutya! – kurjant Jillian. Az ablakok le vannak húzva, ránk bámul a szomszéd autó egyik utasa. – Tudhattam volna, hogy erről van szó.

– Nagyon egymásra találtunk – vallom be.

– Pont ettől tartok. Hogy *egymásra találtatok*. Remélem, védekeztetek.

– Mi? Nem, nem úgy értem.

– Nem mondd! Csak vicceltem, Jack. Nyugi! – nevet.

– Mi az, hogy „nem mondd”? Ennyire hihetetlennek tűnik, hogy valaki lefeküdne velem?

Abbahagyja a nevetést.

– Nagyon sokan lefeküdnének veled. Csak még nem tudsz róla. De ha egyszer rájössz, a többieknek lóttak.

– Most már csak kegyetlenkedsz.

Jillian a fejét rázza.

– Jack, szeretlek. De ahhoz képest, milyen okos vagy, elég hülye tudsz lenni néha.

Mielőtt megkérdezhetném, hogy érti ezt, feltekeri a hangerőt a rádión, és úgy énekel, mintha most kapta volna vissza a hangját Ursulától.

Visszahalkítom.

– Hé, J?

– Igen?

– Hogy vagy?

– Hogyhogy hogy vagyok?

– Így, hogy elment apukád. Hogy érzel ezzel kapcsolatban?

– Valószínűleg majd visszajön – von vállat. – Csak most ilyen... nemtom, ez ilyen kapuzárási ízé.

– Ja.

– Szerintem arról van szó, ahogy öregszik az ember, úgy érzi, hogy nem valósított meg mindent, amiről fiatalkorában álmodott. Volt egy csomó célod, mindenféle mérföldkövek, és rá kell jönnöd, hogy az idő elrepült, és alig van valami, amit lehúzhatsz a bakancslistádról.

– De *te* hogy vagy?

Erőltetetten elmosolyodik.

– Megvagyok, haver. Megvagyok.

– Ha netán szeretnél beszélgetni...

– Tudom, hol találalak, Jack.

– Helyes.

– Anyukámért jobban aggódom, mint magamért. Annyira szomorú.

– El tudom képzelni.

– De legalább újra elkezdett festeni, az jó.

– Mindig csak másokért aggódsz, magadért soha. És nagyon szeretem benned, hogy ilyen önzetlen vagy. De magadra is vigyáznod kell! Ha bármire szükséged van, én itt leszek.

– Tudom – mondja, miközben lehajtunk az autópályáról. – Kösz. – Újra felhangosítja a zenét.

Megérkezünk a házuk elé. Kiugrom, Jillian integet, és már tolat is vissza. Intek, hogy várjon.

Visszaáll a parkolóhelyre.

– Mit felejtettél el?

– Figyelj, öhm, volt nálunk valami furcsaság a villanyszámlával, a szolgáltató azt állította, hogy a szüleim nem fizették be, és fenyegetőztek, hogy lekapcsolják az áramot.

– Mi?

Igen, *mi*, Jack? Ennyire vagy csak képes?

– Szóval ja, uh, ha hazaértél, nézd meg, hogy nálatok minden rendben van-e, nehogy veletek is ez történjen, oké?

Felnevet.

– Komolyan, J. Ne felejtsd el!

Megint nevetni kezd.

– Oké, Jack. Kösz a tippet!

Aztán elhajt, én ledobom a cuccaimat az előszobában, a szüleim elárasztanak a kérdéseikkel. Már a szobámban vagyok, mikor megkapom Franny üzenetét.

FRANNY: Hallom, szereztél valami csajt.

ÉN: Igen... legalábbis a telefonszámát.

FRANNY: Valahol el kell kezdeni, tesó.

Na, igen, ez határozottan egy kezdet. Egy újabb.

FRANNY: Szóval nagyon durva hírem van...

Van egy elég jó tippem, hogy mi lehet az, de inkább ezt írom:

ÉN: Megtalálták a gyógyírt a hátszörödre?!

FRANNY: Annyira hülye vagy

ÉN: Tudom

ÉN: Szóval elmondod, vagy találjak még?

ÉN: *találgassak

FRANNY: *dobpergés*

FRANNY: A KUPONT A HÉT VÉGÉN KIENGEDIK!

Szeptember első hetében van a születésnapom, a suli kezdete után kábé két héttel, ami azt jelenti, hogy majdnem hétéves voltam, mire elkezdtem az első osztályt. Anyukám azzal próbálta enyhíteni a csalódottságomat, amiért még egy évet várnom kellett az iskolakezdéssel, hogy biztosított róla, mennyi mindent korábban tapasztalhatok majd meg, mint az osztálytársaim. *Csak gondold bele, Jack, érvelt, neked lesz meg először a jogsid, te leszel az első, aki szavazhat, és egy nap majd te ihatsz először alkoholt – csak legálisan, természetesen.*

Talán érthető, hogy kihagyott még egy jelentős előnyt. Valószínűleg eszébe se jutott. Szerencsejátékozni is nekem lesz először alkalmam.

Ha esetleg nem tudta volna: az internet csoda dolog.

Felrakom a különböző gyűjteményeimről készített képeket, és egy óra elteltével kétszáz dollárral gazdagabb vagyok. A nap végére összejön háromszáznegyvenöt. És a hét végére már nyolcszáznál tartok. Ám egy gyors ellenőrzés a padláson beigazolja a legnagyobb

félelmem: kifogytam az eladható dolgokból.

Vagy mégsem?

Egy másodéves lány válaszol a hirdetésemre a State-ről.

– Szóval mihez kezdesz majd vele? – kérdezem az e-mailben.

Azt válaszolja, hogy főleg egyetemre akar majd eljutni, meg néha a hétvégi hazalátogatáshoz kell.

– Miért adod el? – kérdezi, mikor eljön érte.

– Ó... – Kicsit félve mondom el az igazat. – A barátnőm kedvéért.

– Az elég menő.

– Hát – vallom be –, valójában még nem teljesen a barátnőm.

Elmosolyodik, és én átadom a kulcsot.

– Szerencsés lány lehet, Jack.

Integetek, ahogy eltolat a kocsival, és egészen addig kitartóan folytatom, amíg a kék szedán el nem kanyarodik, egyenesen az új élete felé. Hogy ezt a kis akciót hogyan magyarázom majd meg a szüleimnek, amiatt ráérek később aggódni.

A lényeg az, hogy így tényleg van esélyem.

Már csak kerítenem kell egy bukmékert, aki hajlandó elfogadni egy jelentős összeget egy tizennyolc éves végzős sráctól. A rossz hír az, hogy pontosan nulla bukmékert ismerek.

De jó hír: ismerek valakit, aki talán ismer valakit.

Ebben a létesítményben nem fogadunk el kuponokat

Összevissza beszélek, miközben előveszem a trombitámat.

– ...szerinted csináltathatnánk matricákat? A JoyToynak? Talán kéne valami reklám, tudod, ha esetleg...

Úgy volt, hogy ma sokat fogunk gyakorolni, de aztán pár perce Jilliant telefonon hívták, és eltűnt a házban.

– ...mármint valószínűleg nem adnánk el olyan...

– Szóval a Kupon egy ideig máshol húzza meg magát – vág közbe Franny.

Leteszem a trombitát.

– Beszéltél Abuelával?

– Úgy döntöttem, inkább nem. Ha szeretne a Kuponnal lenni, hát az végül is az ő háza, érted. De most már lényegtelen, mert megint csak úgy döntött, hogy inkább ott lesz, ahol én nem vagyok.

– Talán azt gondolja, te akarsz így.

– Mikor tett a Kupon bármit, ami nem az ő érdekeit szolgálta?

– Oké. Talán csak lassúra akarja venni a dolgokat.

– Már így is egy gleccser sebességével mozog. Nem tudom, miért vagyok meglepve. Ez annyira rávall. – Franny megrántja a vállát. – Legalább kiszámítható az a csavargó.

– Talán megpróbálhatnál beszélni vele.

– Mégis mit mondanék neki?

– Nem tudom. Amit érzel.

– Amúgy se akartam látni. Kinek van rá szüksége? Neki nagyobb szüksége lenne rám, mint nekem rá. Remekül megvoltam eddig nélküle, most miért akarnám, hogy része legyen az életemnek? – Franny lehalkítja a hangját. – Jack, *ennyire* szörnyű vagyok?

– Miről beszélsz?

Franny az ajkába harap, mintha szeretné visszaszívni, mintha nem akarna többet mondani, de aztán...

– Tudom, hogy nem én vagyok a legokosabb gyerek a világon, se a legerősebb, vagy bármi. De tagadhatatlanul jóképű vagyok, nem? – Pózolni kezd, mintha valami kifutón fotóztatná magát, aztán rám villantja azt a *Frannyt* aztán *nem érdekli* mosolyát, a védjegyét. De nem éri el a kívánt hatást, mert ebben a pillanatban még a mindig jókedvű Franny sem tudja elrejteni a fájdalmat az arcáról.

– Franny – szólalok meg.

De ő csak folytatja.

– Egyszerűen nem értem. Ha te lennél az apám, mennyire jelentenék számodra csalódást? Úgy őszintén, haver?

– Mi a fenéről beszélsz? Nem jelentenél csalódást. Büszke lennék rád. Büszke vagyok rád.

– Nem, biztos van velem valami baj.

– Nincs veled semmi baj, Franny.

– Ne hazudj nekem, haver! – Magasabbra szökik a hangja. – Elmondhatod nekem. A barátomnak kéne lenned, nem?

– A barátod is vagyok.

– Akkor mondd meg az igazat! Mi bennem olyan taszító, hogy az apám mindent megtesz, hogy távol tarthassa magát tőlem? Miért nem akar az apám? Miért nem vagyok neki elég jó? Miért nem szeret viszont?

Nincsenek válaszaim.

Átölelem a nyakát.

– Ha nem látja, milyen elképesztő vagy, az az ő baja, Franny. Mert nagyon könnyű észrevenni. Olyan rohadt egyszerű, elég, ha valaki hajlandó odanézni. Még csak nem is kell sokáig nézni, basszus. Egy pillantás is elég.

– Hé, hé, itt meg mi folyik? – kérdezi incselkedő hangon Jillian, miközben kilép a hátsó teraszra. – Félbeszakítottam valami férfiszerelemet, vagy... – Elhallgat, amint megpillantja az arcunkat, a könnyes szemünket.

– Ó, basszus. Mi a baj?

Válaszra sem várva mindkettőnket átölel. Összekapaszkodunk, összeér az arcunk, nem szólunk többet. Nincs rá szükség.

Később, amíg Franny fent zuhanyozik, beavatom a szüleimet a „Franny apja egy seggfej” című sorozat legújabb eseményeibe. Apu a bajsza alatt szitkozódik, anyunak könnyes a szeme – már végignézték ugyanezt. A „Franny apja egy seggfej”-nek csak egyetlen epizódja van, és az ismétlődik folyamatosan.

Mikor leülünk enni, látom a szüleimen, hogy legszívesebben felpattannának a helyükről, és megölelnék Frannyt, de a saláta utánig sikerül visszafogni magukat. Akkor anyu átnyúl az asztal felett, és megszorítja Franny kezét. Franny rám néz, és tudja, hogy mindent elmondtam. De nem tűnik mérgesnek. Felvillant egy kamumosolyt.

– Nem kell sajnálkozni, srácok – mondja elcsukló hangon.

Apu feláll, és megkerüli az asztalt, megpaskolja Franny vállát, és azt mondja:

– Fantasztikus fiatalember vagy! Rajtad kívül senki nem határozhatja meg, mennyit érsz. És te a világ minden kincsénél többet érsz, Francisco.

Eltűnődöm, hogy helyesen cselekedtem-e, vagy Franny utálja ezt a rá irányuló figyelmet, talán nyálasnak tartja az egészet, de aztán megfordul a székében, apukám hasába fúrja az arcát, és zokogni kezd.

– Semmi baj – mondja apu a vállát szorongatva. – Nagyon jó gyerek vagy.

– Így igaz – lép oda anyu is, kezét Franny másik vállára teszi. – Szeretünk. *Soha* nem fordulhat elő, hogy ne szeressünk. Igaz, Jack?

Bólintok, pedig Franny háttal ül nekem.

– Igazabb nem is lehetne – mondom.

Szóval vannak fenntartásaim ezzel az egész bukméker dologgal kapcsolatban.

Szerencsémre tényleg ismerek egy srácot, aki ismer egy csajt, aki ismer egy srácot...

De a lényeg tulajdonképpen az, hogy Franny apjától kérek segítséget. Tudom, tudom, elég faszfej húzás, igaz? Megértem, hogy Franny elárulva érezné magát, ha megtudná, hogy a háta mögött találkoztam az ellenséggel, de abban bízom, hogy ha tudná, mi forog kockán, akkor támogatna.

Franny apja kiröhög, mikor elmondom neki a tervem.

– Csak hogy tisztázzuk, haver – vakargatja az állát, mintha kemény agymunkát igényelne a dolog. – Szóval azt szeretnéd, hogy több ezer dollárt tegyek fel a nevedben egy bukmékernél, aki mindkettőnket seggbe rúg, ha nem fizetünk? Ráadásul egy olyan csapatra tennéd a pénzed, ami már akkor se jutott be a bajnokságba, mikor mocskos kis pelenkás voltam? Te meg arra fogadsz, hogy ezek az anyaszomorítók megnyerik az egészet? A teljes bajnokságot? Azok a szerencsétlenek, akik életükben nem

nyertek semmit?

Őszinte leszek: ezt így hallani nem valami biztató, de ennek ellenére bólintok.

– És a szüleid semmit nem tudnak az egésztől, ugye?

– Nem – erősítem meg.

– Franny se?

– Ő se.

– Tehát, mikor majd nem jön be ez a *terv* – és szándékosan nem azt mondom, hogy „ha”, hanem azt, hogy „mikor” –, akkor én leszek a Főseggfej, mi?

Megint felajánlom a nyeremény tíz százalékát, de Kupon a fejét ingatja.

– Nem, nem, kishaver – mondja. – Te kockáztatsz, tied a pénz. Mellesleg, nem akarom kidobni az álmaidat az ablakon, de ha neked lennék, fiam, én bizony nem innék előre a medve bőrére.

– Tehát megteszi? Fogad a nevemben?

– Miután annyi mindent tettél a fiamért, ezt nem tagadhatom meg tőled, bármennyire is ostobaságnak tartom. Csak ne hozzám gyere bőgni, mikor csóró lettél, mint a szar, oké? Semmit nem tehetek majd érted csak azért, mert gyerek vagy.

– Köszönöm, köszönöm, köszönöm – ismételve.

De Franny apja csak azt motyogja:

– Úgy tűnik, halálvágyam van.

Vagy talán nekem van halálvágyam.

Hogy Franny háta mögött akciózom.

A Kuponnal paktálok.

És itt van ez a gyötrő gondolat, amitől nem tudok szabadulni.

Hogy mire jó egy második (harmadik) esély, ha mindent

elcseszek?

Nemcsak Kate-tel.

Hanem Frannyvel. Mi van, ha a Franny apjával kötött alkum teljesen megváltoztatja az életük alakulását? Mi van, ha Franny és Kupon boldogan éltek volna, míg meg nem halnak, de miattam inkább azt kívánják, bár sose létezett volna a másik?

És mi van Jilliannel? Ott lenne az egésznek a közepén – talán úgy érezné, hogy választania kell kettőnk között. Mi van, ha nem engem választ? Mi van, ha örökre elvesztem?

Tudnék mindezzel élni?

Készen állok minden fontos embernek búcsút mondani az életemben, csak azért, hogy talán megmentsem Kate-et?

Amíg arra várok, hogy Kate visszaírjon az e-mailemre, a sportcsatornával ütöm el az időt, ahol azt vitatják meg éppen, ki az, aki biztosan továbbjut a bajnokságba, és ki az, aki még okozhat meglepetéseket. A négy kommentátor véleménye megoszlik, a leghangosabb közülük nincs lenyűgözve a Mandrake képességeitől.

Nem tudom elképzelni, vitatkozik hadonászva. Jól játszottak? Igen, jól. Megtették, ami szükséges a bajnokságba való bejutáshoz. De legyünk őszinték: még féltucatnyi ilyen csapat van, ami mögött ráadásul sikeresebb múlt áll.

Szóval.

Úgy tűnik, vasárnapig várnom kell, akkor hirdetik ki a csapatokat. Két nap, míg kiderül, hogy a Malacokkal együtt a reményeimet is lemészárolják-e – már elnézést –, de komolyan aggódom. Nem eszeltem ki másik tervet, amivel megkaphatja Kate azt a segítséget, amire szüksége van/amit megérdemel. És ez a terv, ahogy a fenti elemző is bizonyította, kezdetektől rizikós.

Szóval én csak azt kérdezem tőled, mi haszna annak, hogy a jövőből jöttél, ha a múlt nem nyújt segítséget?

– Hahó, Jackie, mizujs, szivi?

Van valami Franny apjában, amitől biztos vagyok benne, hogy a hetvenes években istennek számított.

– Öhm, csak gondoltam, csekkolom, minden rendben van-e az... ööö... megállapodásunkkal.

– Ó, a fogadással? Persze, minden rendben, ember.

– Ó, oké. Helyes.

– Csak ennyit akartál?

– Ami azt illeti...

– Ja, egy hatos menüt szeretnék, saláta és uborka nélkül, és extra majonézzel, de mellé kérem. Meg még egy olyan rösztit is kérek.

– Öhm, ott van még?

– Egy pillanat, Jackie... Hogyhogy már nem szolgáltok fel rösztit? Azt hittem, egész nap kapható. Már úgy rákészültem... na mindegy. Jó lesz a cseresznyés pite... Bocs, Jack. Mit is mondtál?

– Frannyról van szó. Franciscóról.

– Mi van vele?

– Szeretne találkozni magával.

– Hah. Érdekesen mutatja ki.

– Hogy érti?

– Nem reagál a hívásaimra és az üzeneteimre. A múltkor kísétált a szobából, mielőtt még bármit mondhattam volna.

El se hiszem, amit hallok. Mert nem fordítva kéne lennie? Nem a Kupon kerüli Frannyt?

– Hát, én úgy tudom, szeretne... szerintem örül, hogy... tudja... visszajött az apja.

- Hmm.
- Szerintem, ha megint megpróbálná, tényleg igyekezne, azt biztosan észrevenné.
- Dobj mellé még néhány csomag csípős szósz is! Meg evőeszközt.
- Halló?
- Hallottalak, Jack. Gondolkodom rajta.

A nagy nap

Mikor eljön a vasárnap, rájövök, hogy túl ideges vagyok ahhoz, hogy egyedül legyek, ezért áthívom Frannyt és Jilliant, hogy együtt nézzük, ahogy a March Madness bizottsága kihirdeti, melyik csapatok jutottak be a bajnokságba.

Franny kinevet, mikor meghallja az ötletet.

– Mióta érdekel téged ennyire a kosárlabda?

Úgy teszek, mintha nem érteném, miről beszél.

– Mindig is szerettem a kosárlabdát.

– Nevezd meg azt az egy NBA-csapatot, ami nem az USA-ban található – néz rám kihívóan.

– Bocsi – vonok vállat. – Engem inkább csak az egyetemi meccsek érdekelnek.

– Jó – teszi keresztbe a karját. – Akkor nevezd meg három egyetemi szintű bajnokságot!

– Simán! A Big Ten, az Északnyugati. Nem, várj, Északkeleti, és még... öhm... az a... Nagy Déli... asszem.

Franny fetreng a röhögéstől. Jó lesz leállnom ezzel a találgatással, mert a végén még sérvet kap.

– Mindegy is – mondom. – Fölösleges bizonygatnom neked, hogy szeretem a meccseket.

– Persze, haver. *Semmit* nem kell bizonygatnod.

Tudom, hogy anyu ki nem hagyna bármit, ami sporttal kapcsolatos, de azon meglepődöm, mikor apu is csatlakozik

hozzánk az alagsorban. A csodálkozásom azonban nagyrészt elillan, mikor meglátom, hogy mindenféle nasit hoz magával: pattogatott kukoricát, üdítőt és egy doboz sütit. Mostanában anyu elvárja, hogy apu vigyázzon a már-nem-olyan-fiatalos alakjára, így apu örömmel megragad minden lehetőséget, hogy kicselezze a párja által szorgalmazott diétát.

– Hmmm – cuppog apu. – Valami hiányzik, nem? Tudom már! Nem kértek pizzát? Úgy tudom, a Pizza Cár egyik specialitása most éppen akciós.

– Én már ettem, de köszönöm, Mr. King – mondja Jillian.

– Tudod, hogy rám bármikor lehet számítani, ha evésről van szó – élénkül fel a kanapé szélén helyet foglaló Franny.

– Remek, akkor már ketten vagyunk – nyugtázza apu. – Jack, kedvenc fiam ezen a világon, úgy tűnik, rajtad múlik a dolog. Sőt, ha már itt tartunk, holtversenyben te vagy a kedvencem az egész világon. – Anyu felé pillant. – Anyukáddal együtt, természetesen.

Anyu már rég lemondott arról, hogy megfékezze aput, inkább csak abban reménykedik, hogy valamelyest azért kordában tudja tartani. Megadóan az ég felé lendíti a kezét.

– Csináljatok, amit akartok, de legalább a fele legyen zöldséges.

– Mit szólnál, ha a felének a fele lenne zöldséges? – veti fel apu. Anyu szemöldöke magasra szökik. Azért nem szabad túlzásokba esni. – Nem, nem, igazad van, kicsim. Kellemest a hasznossal ügyebár, ehetünk olyat, ami nemcsak finom, hanem egészséges is.

Apu felszalad az emeletre rendelni, mikor elkezdődik a műsor.

Kissé felfordul a gyomrom az izgalomtól.

A szívem – annak ellenére, hogy a földön ücsörgök, és fizikailag abszolút semmi megerőltetést nem csinálok – úgy dobog, mintha éppenséggel triatlonoznék.

Gőzöm sincs, hogy bírják az igazi szerencsejátékosok.

Fájdalmasan lassan telik el fél óra sportdumával, mielőtt elkezdenék kihirdetni az eredményt.

...És a Mandrake-et beválogatták, a bizottság a selejtezőkön elért második helyezésüket méltán jutalmazza: tizenötödikként jutnak be az idei bajnokságba...

Őrült módjára pattanok fel, öklömet összeütöm a többiekével, aztán nekiugrok mindenféle tárgyaknak, mint például a fal vagy az alagsor mennyezetét támogató oszlop vagy a kanapé karfája, mert valamiért senki nem akarja velem lelkesen összeérinteni a mellkasát – valószínűleg nem akarnak agyrázkódást kockáztatni.

De én nem tudom visszafogni magam.

Mert van rá esély, hogy végül működni fog ez az egész.

A doktor

– Csak azért egyeztem bele ebbe a találkozóra, mert megkaptam a leveleidet és e-mailjeidet, értesültem a számtalan telefonhívásról, amit a rendelőhöz, illetve a laborhoz intéztél, és meg kell, hogy mondjam, győzött a kíváncsiság.

– A szüleim mindig azt mondják, hogy fő a kitartás.

– Határozottan idősebbnek képzeltelek.

– Nagy összeggel tervezem támogatni a munkáját – vetem közbe, mert nem igazán tudom, mit kéne mondanom.

Dr. Sowunmi a szemüvege felett pillant rám.

– Hány éves vagy? Tizenkilenc? Talán húsz?

– Tizennyolc vagyok. De ennek nem kéne számítania, doktor úr. Ön is csupán, mennyi, harminckét-harminchárom éves? Mikor elhatározta, hogy gyógymódot akar találni a sarlósejtre, hogy érezte magát, mikor egyedül a kora alapján ítélték meg?

Dr. Sowunmi feljebb tolja a szemüvegét az orrán, de nem szól semmit.

– Nézze – folytatom. – Azért vagyok itt, mert hiszek magában. A kutatásában. Az orvosi tekintélyében. És mert szerelmes vagyok.

– Ah. – A doktor megköszörüli a torkát, hátradől a kopott bőrszékből. Az ajkához emeli a kezét, és hirtelen egy pipázó alakra emlékeztet, pedig nincs is nála pipa, és kétlem, hogy dohányozna. – Jobb nem keverni az orvoslást az érzelmekkel.

– Ha jól értem, vannak olyan családtagjai, akik sarlósejttel

küzdöttek, doktor...

– Igen – bólint. – Pontosan innen tudom, hogy nem szabad keverni a kettőt. Csak rosszul végződhet, Jack.

– De doktor úr, nem mindkettőért a szív felel?

Dr. Sowunmi elmosolyodik, és látom, hogy kezd engedni, olyan arcot vág, amit az ember általában a kedvenc müzlijének vagy a kedvenc filmjének újránézéséhez tartogat. – Mit is mondtál, mennyi idős vagy?

– Tizennyolc – ismétlem meg én is mosolyogva. – És említettem már, hogy van pénzem?

– Nem ígérhetek semmit. Még mindig a korai szakaszban járunk.

– Értem.

– És először szeretnék találkozni a beteggel. Hogy lássam a jelenlegi állapotát, lefuttassunk néhány tesztet. Hogy megbeszéljük vele, hogyan is néznének ki a továbbiak, ha elkezdenénk a kezelést.

– Természetesen, doktor úr. – Felállok, hogy kezet rázhassunk. – Nagyon köszönöm. Nagyon, nagyon, nagyon köszönöm!

– Nem ígérhetek semmit – ismétli ezúttal mosoly nélkül.

– Tudom – erősítem meg. – Nem ígér semmit.

Az orvosi rendelőből kifelé tartva megcsörren a telefonom, és arra gondolok, biztos Kate az, és *micsoda időzítés*. De nem ő hív.

– Szia, haver, elfelejtetted? – Franny hangjából enyhe pánik szűrődik ki. – Kérlek, mondd, hogy nem felejtetted el, és úton vagy!

– Nem felejtettem el – nyugtatom meg, pedig kicsit valóban elszaladt az idő. – Ott leszek.

– Mikor?

– Hamarosan.

– De *hamarosan* hamarosan, ugye? Már úton is vagy?

– Igen, *hamarosan* hamarosan.

– Mondd, hogy minden rendben lesz, Jack!

– Franny! Minden rendben lesz – mondom minden csepp reményemet és hitemet ebbe a pár szóba sűrítve.

Nagyon szeretném elhinni, hogy tényleg így van.

Várj! Mi?!

Franny érzelmei jobban össze vannak kuszálva, mint a tévénk mögötti vezetékek. De nagyon igyekszik nem kimutatni.

Normális esetben Franny maga a megtestesült összeszedettség. Vegyük csak példának a legutóbbi szezonból azt a hatalmas téttel rendelkező meccset, mikor ráadásul az ellenfél játszott hazai pályán: nyugodt volt, higgadt és összeszedett, egy utolsó pillanatban bedobott huszonnégy pontos szabaddobással megdöntötte a csapat rekordját, és ezzel közelebb kerültek a döntőbe való bejutáshoz.

De ez a mostani Franny egyáltalán nem az a mosolygós, nevetős, mindig viccelődő srác.

Tegnap az iskolából hazafelé menet ragaszkodott hozzá, hogy megálljunk, hogy elmehessen levágni a haját. A hatalmas forgalomban nagy dudálás közepette kellett Jilliannek lehúzódnia, hogy Franny elkaphasson egy buszt az unokatesójához (pedig Jillian mondta, hogy szívesen elviszi), aki másodállásban borbély.

Az a durva, hogy Franny, amióta az eszemet tudom, nem vágatta le a haját. Egy ideje már *Puerto Ricó-i Questlove*-nak ¹³ becéztük. De a tegnap délután óta rövidebb frizurája jól fésült, szinte csillogó külsőt kölcsönöz neki, mintha valami nagymenő főnök lenne, aki bármikor kész megkezdeni egy fontos értekezletet. *Nem nagy ügy*, mondta, mikor kinyitotta az ajtót, és én leesett állal és döbbenten a fejére mutogatva fogadtam. *Ideje volt már*, mondta, és ebből tudtam, hogy nem akar róla többet beszélni.

Most is fel-alá mászkál a keskeny folyosón, úgy tesz, mintha csak a mozgás örömeért tenné, mintha ez csak a nagy meccs előtti bemelegítés része lenne.

– Franny, nem lesz semmi gond – mondom ma már sokadjára.

– Miért lenne? – Bemegy a konyhába, én nem mozdulok a nappali kanapéján elfoglalt helyemről. – Nehogy odaégjen a kaja, Abuela kinyírna.

– Én nyírlak ki, ha odaégeted – kiáltom utána.

– Hogyne – nevet.

Nyílik a bejárati ajtó, és Franny tágra nyílt szemmel bukkan elő a konyhából.

– Várj, mit csináljak? – A kérdést nem hozzám intézi, talán nem is vár választ. – Mit kell csinálnom?

– Nem kell semmit csinálnod, Franny – mondom. – Most neki kell odatennie magát. Nem neked.

Állunk ott, várjuk, hogy nyíljon az ajtó, vagy megnyíljon alattunk a föld.

– Francisco – szólítja meg az apukája. Öblös a hangja, mintha kicsit beteg lenne. A Kupon átlépi a küszöböt, Abuela csendesen ácsorog mögötte. Franny nem moccan. Nem tudom eldönteni, hogy csak lefagyott, vagy szándékosan marad mozdulatlan. De az apja gyorsan közelít felé, és nagy ölelésbe vonja, míg Franny szinte teljesen eltűnik a széles mellkas és karok között. A Kupon mellett az egyébként magas és izmos Franny kicsinek tűnik, mintha csak egy zsinóron rángatott verziója lenne saját magának.

– Azt hitted, sosem látsz többet, mi?

Franny válaszul csak a vállát vonogatja, ezzel lerázva magáról a férfi karjait.

– Nem igazán gondoltam bele.

Az apja Franny szemét tanulmányozza, pont úgy, ahogy az én

apám néz rám, mikor valami fontosat akar mondani, és biztosra akarja venni, hogy rá figyelek.

– Nos, most visszajöttem, fiam. Ezúttal végleg.

Franny felnevet.

– Mi van, úgy érzed ezért díjat érdemelsz? – Abuela felé fordul, arcon csókolja. – Kész a vacsora. – Ezzel visszatér a konyhába.

Franny apja rám néz, mintha csak most venné észre, hogy ott állok, az arcán meglepettség jelenik meg, vagy talán szégyen. Erőltetetten elmosolyodik, és az arcában felfedezem Frannyt: ugyanazok a halványbarna ajkak, ugyanaz a vékony orr, ugyanaz az ovális áll, a szemük is egyforma, mintha csillogna a széle.

Eltűnődöm, hogy vajon most leleplez-e Franny előtt. Talán most jön az a rész, mikor Franny rájön, hogy a háta mögött az apjával üzleteltem.

– Nem hiszem el, hogy te vagy az, Jack. Mikor utoljára láttalak, körülbelül ekkorka voltál... és most nézzenek oda! – Kinyújtja a karját, az ujjai bőrkeményedésekkel vannak tele, mintha kétkezi munkához lenne szokva. – Jack haverom! Rég láttalak, fiam.

– Rég – ismétlem utána. – Szóval milyen volt? – kérdezem, mint egy idióta.

– Micsoda? A síttre gondolsz? Elég szar. Ha jót akarsz magadnak, sose csukasd le magad.

– Oké – mélyesztem a zsebembe a kezem. – Majd igyekszem.

– Még mindig szoktál verseket írni?

– Nem igazán. Mostanában inkább prózával kísérletezem.

– *Prózával*. Jól teszed – mondja.

Edénycsörömpölés hallatszik a konyhából. Aztán még egyszer.

Abuela a folyosó felé int.

– Kicsim, menj, csinosítsd ki magad. Kimostam néhány ruhádat, az ágyadra terítettem. Jackkel bemegyünk a konyhába, mielőtt még

a fiad felgyújtja a házat.

– Rendben, mama. – Kupon lehajol, hogy homlokon csókolhassa az anyját. – Két hete fantáziálok a főztödről. Komoly pusztításra készülj. – Füttyent egyet, és végigvonul a folyosón.

Franny apukája nem viccelt. Többször is teleszedi a tányérját, Abuela legnagyobb örömére, akit mérhetetlen boldogsággal tölt el, ha az embereknek ízlik a főztje. Ezzel szemben Franny alig eszik valamit.

– Francisco, láttad azt a múltkori State-meccset? Nem volt semmi, ugye? Már teljesen elásta őket mindenki, aztán egy csapásra fordult a dolog, és onnantól egyszerűen nem tudtak hibázni.

– Nem láttam – mondja Franny. Ami nem igaz. Folyamatosan arról a meccsről beszélt.

– Valószínűleg le fogják még adni, annyira jó volt. – Franny apja felvillanyozott arccal dől hátra a székben. – Fogadtam arra a meccsre még *félidőben*. Amikor húsz ponttal le voltak maradva. Ne kérdezd, honnan tudtam, de volt egy olyan érzésem, hogy ennek a meccsnek még nagyon nincs vége. Ilyen belső megérzés volt. – Megszorítja a hasát, mintha hangsúlyozni akarná, milyen mélyről jött.

– Francisco, tudod, hogy ellenzem a szerencsejátékozást – szól közbe vékony hangon Abuela.

– Jaj, mama, húsz dollár volt. Semmiség.

– Akkor is – tiltakozik. – Húsz dollár az nem semmi.

Franny apukája szélesen elmosolyodik.

– Mikor az ember be van zárva, bármit megtesz, hogy elüsse az időt. Egy kis szerencsejáték legalább egy kis izgalmat csempész a napokba.

– Nos, már nem vagy bezárva. Ezt mind magad mögött hagytad – mondja Abuela határozottan.

– Igenis, mama. – Franny apja előrehajol, hogy pusztít nyomhasson az anyja arcára. – Szóval, mamától hallom, hogy nagyban készülődtek a bálra.

Franny még csak fel se néz, a csend kezd elviselhetetlenné válni, ezért elmotyogok egy halk „igen”-t.

– Anyádat is egy ilyen bálban ismertem meg, Franny, meséltem már? A város másik felében járt iskolába, és egy másik csávóval jött. Nekem is volt barátnőm. De amint megpillantottam... – Elhallgat, mosoly terül szét az arcán, a távolba mered, mintha maga előtt látná a jelenetet. – Amint megpillantottam, már rögtön tudtam. Tudtam. Veled mi a helyzet, fiam? Valaki különlegessel mész?

Franny nem harap rá a témára.

– Ne már, ember!

– Mit ne már? – kérdezi az apja. – Rosszat mondtam?

– Nem kell úgy tenned, mintha érdekelne.

– Nem csak úgy teszek.

– Inkább csak együnk, oké?

– El kéne jönnöd Francisco egyik meccsére. Be fogja juttatni a csapatot a döntőbe. Meg is fogják nyerni – szól közbe Abuela. – Mindig kérdezik az emberek, hogy honnan van Franciscónak ilyen jó labdaérzéke. Azt nem tudják, hogy annak idején én egész jó táncos voltam. Jónak lenni a táncban és a labdajátékokban, egyre megy.

Én egyetértően bólogatok, de Franny nincs valami könnyörűletes hangulatban.

A Kupon felkuncog.

– Azt elfelejtetd, hogy régen én is elég sokat játszottam. A vérünkben van, nincs abban semmi meglepő, hogy...

Franny hangosan eltolja a székét az asztaltól, csikorog alatta a linóleum.

– Ha megbocsátotok...

– De van pite a hűtőben. Reggel készítettem. Fagyi is van hozzá.

– Elment az étvágyam.

A nagymamája csettint a nyelvével.

– Francisco, apád most ért ide. Igazán...

– Mama – szakítja félbe Franny apja. – Ha a fiú azt mondja, nem éhes, akkor semmi értelme marasztalni. – Rákacsint Frannyre, de ő kitér a tekintete elől.

– Jó – sóhajt Abuela. – De ajánlom, hogy akkor rendesen csináld meg a házi feladatodat! És nézd is át, kétszer!

Franny megszorítja a kezét.

– Háromszor is – ígéri, miközben elviszi a tányérját. Felém int a szemével, hogy menjünk. De faragatlanságnak érzem csak úgy otthagyni az asztalt.

– Köszönöm a vacsorát, Abuela. Isteni volt, mint mindig.

Franny nagyanja megcsípi az arcomat.

– Mindig szívesen látunk, Jack. Családtag vagy.

Az este hátralévő részében Franny nem nagyon akar beszélni. Próbálom tiszteletben tartani, pedig annyi mindenről kellene. A folyosó másik végéről az apja hangja hallatszik, és Abuela úgy nevet, ahogy szerintem még sose hallottam, mintha évek óta nem nevetett volna. Boldoggá tesz, hogy boldognak hallom. De minél harsányabban nevet, Franny annál feltűnőbben hallgat.

– Jobb lenne, ha ma nálad aludnánk – mondja.

– Felőlem nyugodtan. Ahogy akarod.

– Így akarom.

– Oké – válaszolom a lehető legsemlegesebb hangon. Ha a hangom szín lenne, akkor határozottan a fehér volna, ha pedig tárgy, akkor egy zászló. *A legfontosabb dolog, amit Frannyért tehetsz, mondta reggel anyu, az az, hogy csak ott vagy neki. Ti még nem tudjátok, de eljön az a nap, amikor csak ez fog számítani.* Szóval emellett köteleztem el magam. Ott leszek. Itt leszek.

– Oké – ismétli utánam.

Franny szobája egy ismerős dolgokból álló összevisszaság. A babzsák, amiben fetrengek, ugyanaz, mint amiben lassan egy évtizede fetrengek. Franny nem szedte le azoknak a bandáknak a posztereit sem, amiknek a zenéjét már nem is hallgatja. A könyvespolca roskadozik a sok csomagolásában tartott képregény alatt, a legújabb *Fekete Párduc* fekszik legfelül. Az asztalán, ami mellett ül, ott az a valami, amit csak „a Kupac”-nak nevezünk. A Kupac legalább annyira ingatag, mint egy Jenga-torony a játék vége felé. Egy folyamatosan növekedő halom egyetemi ösztöndíjajánlat, az ország minden részéről – levelek és csomagok dicsérik a különböző iskolák előnyeit, egymással vetélkedve igyekeznek maguknak megszerezni az ország egyik legtehetségesebb sportolóját. Messziről érezhető a Kupac kétségbeesettsége. *Nézz rám, halihó, kérlek, kérlek, válassz engem!*

Azért különös. Annyi egyetem látná boldogan a hallgatói között, de ő itt akar lenni, negyven mérföldnyire, velünk – Jilliannel és velem. A State még a legjobb tízben sincs benne azok között az egyetemek között, amik csalogatják, ő mégis hajlandó lenne odamenni, hogy ne kelljen messze lennie Jilliantól és tőlem. Persze ezt soha nem mondaná ki, de mindenki érti. Jilliannel mindketten próbáltuk meggyőzni, hogy válassza azt, ami neki jó, de még csak egy gondolat erejéig sem választana más irányt. *Tudom, mi kell nekem, haver. Bízz bennem!*

Franny látja, hogy a Kupaccal szemezek, és elmosolyodik. Az este folyamán először.

– Hány új jelentkező van a héten?

– Talán úgy féltucatnyi – mondja. – De a drága Whittiértől még mindig semmi.

Vállat vonok.

– Ha annyi eszük sincs, hogy felvegyenek, akkor talán nekem se kéne odamennem.

– Bolond vagy, te srác – vigyorog még szélesebben. – Mondtam már ma? Hogy milyen bolond vagy? Kezdjük ott, hogy anyukád teljesen kiakadna, ha nem oda mennél. És rögtön utána engem nyírna ki.

– Valószínűleg – ismerem be nevetve.

– A-a, semmi valószínűleg, ezek tények.

– De most komolyan. Ki ne akarná a sorai közt tudni Francisco Hogant? Ki ne akarná Francisco Hogant úgy általában?

– Mondok neked valamit, haver. – Franny a fejét ingatva a konyha felé bámul, a gurgulázó nevetés és az isteni barackos süti irányába.

– Vagy akarsz engem, vagy nem. De nekem nem kell semmi, ami nem kölcsönös.

JILLIAN: Halihó, na hogy ment? Nem veszi fel, és az üzeneteimre se válaszol.

ÉN: Nem valami jól. Most elég csendes.

JILLIAN: Fenébe. Késő van már, hogy átmenjek?

ÉN: Soha.

Húsz perccel később Jillian leereszkedik hozzánk az alagsorba, hosszú lábaival kettesével szedi a lépcsőfokokat. Mindig azzal

viccelünk, hogy a teste kilencven százalékban láb, nyolc százalékban fej és váll, és csupán két százalékot tesz ki a törzse.

– Sziasztok fiúk! – köszön.

Franny ránéz, aztán rám.

– Ti a hátam mögött összebeszéltetek?

Jillian közelebb jön, pusztit nyom Franny feje búbjára. Ő felnéz rá, nagy barna szemében várakozás. Jillian a tenyerébe fogja az arcát.

– Babám – suttogja. Leül mellé a kanapéra, az ölébe vonja Franny fejét. Ő nem ellenkezik. – Babám – ismétli.

Nem tudnám megmondani, hogy mit nézünk, csak azt, hogy órákig ülünk ott, és egy ponton felhangosítom a tévét, mert az a részem, ami hihetetlenül szereti ezt a két embert, azt is tudja, hogy Franny nem akarná, hogy halljam a zokogását.

¹³ Amerikai zenész, aki terebélyes hajkoronájáról is ismert.

Varázslat a Várárokkal

Másodjára valahogy még jobb a Tekintélyes Várárok-koncert.

És nem nagy rejtély, hogy miért. Kate az oka. Még Jillian és Franny is láthatóan jobban szórakozik.

– Ti is úgy érzitek, mintha most csak nekünk játszana a banda? – kiáltja egyszer Franny.

– Határozottan! – kiabálok vissza.

A koncert után Kate kézen fog, és a backstage-be vezeti a négyesünket. Mintha mindenkit ismerne, az emberek abbahagyják, amit csinálnak, csak hogy odaintsenek vagy köszönjenek, de őszintén szólva nem hinném, hogy bárkit ismer közülük. Kate egyszerűen csak ilyen jelenség, senkinek nem kerülheti el a figyelmét.

Egy pálcikaemberekkel telefirkált piros ajtó előtt torpanunk meg. Kate bekopog, valaki kikiált, hogy *gyere csak, bújj be*, és már bent is vagyunk. És nem más vár bent, mint maga a Tekintélyes Várárok. A hús-vér, szakadt pólós bandatagok!

– Katieeee – dalolja a gitáros. – Kerülj beljebb, babám!

Franny és Jillian mindketten hitetlenkedve merednek rám.

– Ez az egész, ugye, valódi? – kérdezi Franny. – Ez most tényleg megtörténik?

– Hé, srácok, kérték pezsgőt? – kérdezi az énekes, és már hallatszik is a pukkanás, a dugó átszeli a szobát. Aztán még egy. És még egy. Nem sokkal később a banda mindenki nyakába pezsgőt

locsol. Franny csatakiáltást hallat, eltakarja a szemét, és beleveti magát a pezsgő-csatába.

– Mire várunk? – kérdezem Jilliantól.

De ő már lendül is előre, a haja nedvességtől csillog.

Megragadom Kate kezét, és nevetve berohanunk az egész közepébe.

– Erről van szó, *erről* van szó! – Franny körülöttünk táncikál.

– Muszáj csinálnunk egy képet, mielőtt megyünk – mondja Kate a gitárosnak.

– Mondd, hogy örökké élüüüüüünk – kurjant az énekes, ahogy mindenki összegyűlik egy közös szelfire.

A kocsinhoz visszatérve aztán mind a négyen a gyerekpezsgő köré gyűlünk. *Részezen vezetni nagyon nem menő. Plusz Kira kinyírna, ha megtudná, hogy berúgattam a pici húgát*, korholt minket a gitáros. *Vigyétek inkább ezt*, ezzel nyomta a kezünkbe a gyerekpezsgőt.

– Kate-re! – emeli Franny a poharát. – Vitathatatlanul életünk legjobb estéje volt.

– Legyen még sok-sok ilyen! – teszi hozzá Jillian.

– Úgy, úgy – csatlakozok én is magasba emelt pohárral.

Kate a fejét rázza, mintha zavarban lenne a sok figyelemtől, az ujjai mögé bújva néz fel, de még így is jól látom, hogy ragyog a boldogságtól.

– Lehetséges, hogy ti királyabbak vagytok, mint a Várárok? – engedi le a kezét. Jillian mosolyog. Ebben a pillanatban azt hiszem, végleg eldől, milyen is lesz a következő harminc év. Ha valaha kételkedtünk, hogy barátok maradunk-e akkor is, mikor elfoglalt ügyvédek meg egyetlen szabad pillanattal sem rendelkező orvosok és a szülői munkaközösség tagjai leszünk... nos, minden kétely örökké elszáll ebben a pillanatban.

Franny letakarja a poharát a kezével, és jól rázni kezdi, amit nem

állhatok meg egy szigorú, de udvarias figyelmeztetés nélkül:

– Ne is gondoldj rá!

De Franny mintha meg se hallaná, egyre erősebben rázza a poharat, aztán felemeli a kezét, és meglepően nagy sugárban spricceli ránk az italát. Jó Frannyt boldognak látni, még ha csak egy estére is.

– Senki sem királyabb nálunk! – kiabálja, és üldözni kezd minket.

– Senki sem királyabb nálunk! – kiáltjuk mindannyian menekülés közben.

Integtetve búcsúzunk az eltoló Frannytól és Jilliantól. Kate-tel lábujjhegyen osonunk át a konyhán, le az alagsorba.

Bekapcsolom a tévét, egymás mellett fekszünk a kanapén, ami nem is olyan egyszerű, tekintve, hogy egy emberre tervezték, de sok jó ember...

– Jack – szólal meg Kate. – El kell mondanom neked valamit.

És azt hiszem, ez lesz az. Most fogja elmondani.

– Néha... én – kezdi, de aztán megakad.

– Csak nyugodtan, Kate.

– Néha... nagyon beteg leszek. Mármint tényleg *nagyon* beteg.

Felé fordulok, hogy teljesen ráfigyelhessek. Kikapcsolom a tévét.

– Hogyhogy? Hogy érted?

– A sarlósejtet okozó génnel születtem. Mindkét szülőm hordozó volt. Hallottál már róla?

– Hallottam. Olvastam róla néhány dolgot, de nem biztos, hogy teljesen értem.

– Tulajdonképpen arról van szó, hogy a vörösvértestjeim megmerevednek, ami azt jelenti, hogy nehezebben szállítanak oxigént a testem különböző részeibe. Ezenkívül, míg a legtöbb

ember vörösvértestjei pár hónapig működnek, aki sarlósejtes, annál csak legfeljebb pár hétig bírják, ezért az oxigénkészletünk nem elegendő a testünk igényeinek. Így vannak napok, hetek, néha akár pár hónap is, mikor elég gyenge vagyok.

– És fáj?

– Szeretem azt hinni, hogy magas a fájdalomküszöböm, de, öhm, igen eléggé fáj.

– Annyira sajnálom.

Kate az ajkamra helyezi az ujját.

– Cssss – csitít. – Nem azért mondtam el, mert azt akarom, hogy sajnálj. Nem akarok szánsálmát, sem tőled, sem senkitől. Én csak... Szeretném, hogy tudd, mert... valamiért mindent szeretnék veled megosztani. Semmi nincs velem kapcsolatban, amiről ne akarnám, hogy tudj. Ez nagyon furán hangzik? – Hátrébb húzódik, hogy jobban láthassa az arcom. – Kicsit para, nem? Nem úgy gondoltam...

Ezúttal én helyezem az ajkára az ujjaim. Mintha ez lenne az új közös dolgunk, ujjak a másik ajkán, ezzel mutatva, hogy minden rendben, itt biztonságban vagy.

– Egyáltalán nem para, Kate. Inkább gyönyörű – mondom. – A leggyönyörűbb dolog a világon. És én is ugyanígy érzek. Szeretném, hogy mindent tudj rólam. Tényleg mindent. – Rászegezem a tekintetem, és le sem veszem róla, mert szeretném, hogy elhiggye, igazat mondok. Aztán az ujjaim helyét az ajkaim veszik át, összeérnek az övével, tökéletes szinkronban nyílnak és csukódnak, hallom a zihálását, érzem a borzongását.

Vagy talán én zihálok, én borzongok.

Nem mintha számítana.

Semmi sem számít.

Hogy is számíthatna?

– Nagyon kedvellek, Kate – mondom, mert félek kimondani a

másik szót. Az erősebbet.

– Nem akarom, hogy csak kedvelj. Kedvelj bejegyzéseket a Twitteren. Én akarlak téged, Jack – suttogja a fülembe. A hangja bekúszik az agyamhoz, le a mellkasomba. A lábujjaimban is érzem a szavait.

Lehet, hogy azért van, mert most nem éppen az agyamba áramlik a legtöbb vér. Vagy az arcát elbűvölően megvilágító fluoreszkáló alagsori fények teszik. Vagy talán, hogy ez lehet az, amiért kaptam még egy esélyt. De bármi is az oka, úgy érzem, semmit nem akarok jobban Kate Edwardsnál.

Semmit.

A Föld kering a Nap körül, igaz? És nagyon fura lenne, ha hirtelen helyet cserélnének, ugye? Ha hirtelen a Nap lenne az, ami körülöttünk forog...

De valami ilyesmi történik, mikor szerelmes lesz az ember...

Éled az életed, teszed a dolgod, megvannak a saját prioritásaid, felelősségeid...

Aztán egyszer csak megismered a NAGY ŐT.

És teljesen kiesel a megszokott keringésből.

Hirtelen egy új világ vonzáskörzetébe kerülsz.

És csak reméled, hogy megtart a gravitáció.

De nem tudhatsz biztosat, egészen addig, míg egyszer rá kell jönnöd, hogy bizony nem tart meg.

Csak a hited tart meg a keringési pályán.

Fogadáson nyert zöldhasú

Úgy izgulok, hogy alig merek odanézni.

Biztos vagyok benne, hogy a Mandrake fog nyerni. Mármint, basszus, átéltem a jövőt. De akkor is. Összeszorul a gyomrom, és mintha egy csapatnyi hód rágcsálná a belső szerveimet. Mintha a hasfalam *a hódok által legkedveltebb fa* lenne. A legelsőrangúbb fa, amit az udvarló rágcsálók szívük választottjának küldenek. És ezek a hódok most igazi vacsorapartit csapnak a hasamban, rég találkoztak ennyi ínycsiklandó fával, és most igyekeznek kihasználni az alkalmat, mielőtt az egésznek vége szakad.

Félidőben a Mandrake klasszisokkal le van maradva, és a kommentátorok egyre azt mondják, hogy igazából már eddig eljutni is szép teljesítmény volt a részükről, bárhogymű lesz is, büszkék lehetnek magukra, elvégre Hamupipőkének is véget ér éjfélnélkor a csoda, nem szégyen kikapni ezen a meccsen.

A második félidőt még nehezebb végignézni. Az első négy percben az az érzése az embernek, hogy egy általános iskolás csapat játszik profik ellen – rossz nézni, de nem tudod abbahagyni. Nem is teszem, még ha az ujjaimon keresztül figyelek is.

De aztán csoda történik. A Mandrake erőre kap. Nem hibáznak. A pálya másik végéből visznek be dobásokat. A védőik minden támadást elfojtanak, az ellenfél alig jut túl a felezővonalon, a korábban utolérhetetlennek tűnő előny egyre csökken. A másik csapaton látszik, hogy egyre inkább szétesnek, egyre kevésbé

magabiztosak. Ujjal mutogatnak. Vitatkoznak a bíróval, egymással. Csak legyintenek az edzőik felé. Az istenért se sikerül pontot szerezniük.

A Mandrake irányítója kicselezi ellenfelét, a hárompontos vonalon belülre ér, felugrik, és eldobja a labdát, ami a palánk tetejéről csont nélkül a kosárba pottyan. A kommentátorok magukon kívül vannak.

...És a Mandrake átveszi a vezetést, most először, a meccs vége előtt húsz másodperccel! Ez a legnagyobb fordulat a sport történetében, emberek! A Mandrake történelmet ír... a tizenötödikként bejutott Csüngőhasú Malacok visszavágtak, és az egyetem története során először hazavihetik a győztes kupát... ez elképesztő... erről szól a sport!

ÉN? Én nem tudom megmondani, miről szól a sport. Vagy hogy mit jelenthet vajon ez a győzelem a Mandrake játékosainak. De azt tudom, hogy mit jelent nekem, mit jelent majd remélhetőleg Kate-nek.

Ujjongva felpattanok, és béna örömtáncot lejtök az alagsor körül, teljesen összezavarva ezzel anyukámat, mert egyrészt nem tudta, hogy engem *ennyire* megmozgat a kosárlabda, másrészt pedig mert a világon semmi kötődésünk nincs a Malacokhoz.

– Az esélytelenek győzelme mindig akkora öröm – magyarázom anyunak, és olyan erővel öklözök a levegőbe, hogy kis híján kifícamítom a vállam.

Lepacsizik velem.

– Tényleg elég elképesztő.

Megrezzem a telefonom.

FRANNY APJA: Honnan tudtad?!

ÉN: Mit?

FA: Tudtad, hogy megnyerik.

ÉN: Igazából csak tipp volt. Gondoltam, a fenébe is, miért ne nyerhetnék meg ők?

FA: Nem veszem be, de nem számít. Gratulálok! Gazdag vagy, kölyök, reméljük, nem leszel halott, mire begyűjtenénk a nyereményed.

ÉN (öt percig nem tudva, hogy erre mit válaszoljak): ...

ÉN (öt perccel később): Most komolyan aggódnunk kéne az életemért?

FA: NEKÜNK nem. Majd írok, hogy holnap hol és mikor találkozunk.

ÉN: Csak viccel, ugye? A halál dologgal kapcsolatban... Mármint TUDOM, hogy viccel, de azért egy kis megerősítés lehet jólesne, mert még nagyon új nekem ez az egész fogadás dolog és...

Ezt az utolsó üzenetet inkább nem küldöm el, mert nem akarok idióta lenni, még ha idióta gondolataim vannak is. Hát persze hogy csak viccel.

Ugye?

A biztonság kedvéért nyitott szemmel alszom.

A hely: Elytown Közösségi Könyvtár. Az idő: délután négy. Leparkolom anyu kocsiját, és elindulok befelé.

Franny apukája tíz perc késéssel esik be, és rohadt boldognak tűnik. Vagy talán csak tetteti, mert megfenyegették – az emberek, akik meg fognak ölni, amiért ekkorát kaszáltam –, nehogy elárulja, mekkora veszélyben is forgok. *Nyerj nekünk időt, Franny apukája, mondták, hogy a bérgyilkos felállíthassa a fegyvert a könyvespolcok közé.*

– Helló! – állok fel, mikor az asztalhoz ér.

– Hahó, nagyfőnök! – köszön, és odalök nekem egy sporttáskát. – A helyedben gyorsan keresnék egy rejtekhelyet.

– Igenis. – *Kétszázezer dollár meglepően könnyű,* állapítom meg magamban.

– Megszámolhatod a mosdóban, ha akarod. Megvárlok.

– Bízom magában. Kivette a részét?

A mosolya Frannyre emlékeztet.

– Mondtam már, hogy ez a te pénzed.

– Nos, köszönöm. Nagyon. Remélem, nem volt nagy fáradság.

– Begyűjteni kétszáz lepedőt? Fáradtság? Dehogy. – Elutasítóan legyint, és nem tudom eldönteni, hogy komolyan mondja-e, vagy csak gúnyolódik. A komoly felé hajlok, mert van egy olyan érzésem, hogy Franny apukája jóval többel is lófrált már, mint kétszázezer dollár. – Na, figyelj, most hova tovább?

– Hogy érti?

– Ünnepeelnünk kell, haver. Te állod a piát.

– Ööö, oké.

Összekulcsolja a kezét, mintha roppant fontos üzletet zárna le éppen.

– De előtte el kell vinnünk valahova azt a pénzt. Ha ennyi zöldhasúval mászkálsz, akkor a végén még tényleg kinyírnak.

Franny apja egyenesen a bárba megy, míg én előbb hazasietek. Idegesebb vagyok, mint gondoltam, most, hogy ennyi pénz van a birtokomban. Mi van, ha megállít egy rendőr? Mi van, ha átkutatják a kocsit? Mi van, ha...

Minden közlekedési táblának engedelmeskedek: betartom a sebességkorlátozást, megállok a stoptáblánál, elsőbbséget adok, ahol kell. Már jó előre indexelek. Minden gond nélkül sikerül hazajutnom.

Miután gyorsan végigpásztázom a szobámat, rá kell jönnöm, hogy ötletem sincs, hova rejthetnék egy táskányi pénzt. Most van először annyi pénzem, hogy táska kelljen hozzá.

Az asztalom és szekrényem túl egyértelműnek tűnik.

A párnám alá dugni pedig tényleg túl egyértelmű lenne.
Szóval végül az ágyam alá rejtem.
Baromi eredeti, tudom.
Soha senki nem keresné ott.

– Te ezt nem értheted, ember – mondja Franny apukája, miközben a mogorvának tűnő csapos újabb kör rövidet helyez elénk.

– Miért nem?

– Mikor az öregedre nézel, mit láatsz? Egy erős férfit, igaz? Valakit, akire felnézel. Valakit, akit tisztelsz. Még ha néha csinál is valamit, ami felidegesít, te akkor is szereted. Ez nem is kérdés, ugye?

Nem tudom eldönteni, hogy válaszolnom kéne-e. De aztán oldalra dönti a fejét, mintha csak azt kérdezné: *Na?*

– Apukámmal elég közel állunk egymáshoz, igen.

– Mikor Francisco rám néz, semmi ilyesmit nem lát. A pokolba is, általában még csak rám se néz! És miért is tenné? Mit tudok én nyújtani neki? Mim van, amit fel tudnék neki kínálni?

– Soha nem a pénzről volt szó, uram. Ő csak...

Franny apja leint, az itala meglöttyen, de nem borul ki.

– Hagyjál ezzel az uramozással!

– Elnézést – mondom.

– Sebaj. Folytasd!

– Csak azt mondom, hogy Franny nem *dolgokra* vágyik. Csak egy apát akar. Ezt tudja neki nyújtani. Mindig is csak ennyit akart. Magát.

Franny apja megemeli a poharát, megvárja, hogy én is ezt tegyem, és összekoccintjuk őket, aztán felhajtjuk az italt, vagyis inkább csak ő hajtja fel, míg én nagyokat nyelve három-négy pici korttyal gyűröm le a sajátomat.

– Tudod, én nem vagyok az a félős fazon – folytatja a csapos felé intve, hogy hozhatja a következő kört. Én próbálom elkapni a csapos tekintetét, és jelezni, hogy inkább ne hozzon még egy kört, de az már tölti is. – Ahonnan én jövök, ha féltél valamitől, akkor nagyon gyorsan kibasztak veled. De tudod, mit? Tudod, mi az igazság, Jack? Rettegek, haver. Rettegek, hogy túl késő. Nem titok, hogy eléggé elcsesztem. Nem is csak a saját életemet. Az övét is. Tudom ám. A kurva életbe, *tudom*. De nem akarom ennyiben hagyni a dolgokat. Nem tudok mindent helyrehozni, amit elrontottam, de annyit tehetek, hogy nem hagyom ugyanazt megint megtörténni. Most itt vagyok. Annyit megtehetek, hogy nem tűnök el többet.

– Be kell bizonyítania Frannynek, hogy mindig itt lesz neki.

Bólint.

– Itt leszek. Csak figyelj!

Feltűnés nélkül sikerül besurrannom a szobámba, ami, tekintve, hogy kissé ittas vagyok, egész nagy teljesítménynek tűnik. Egy gyors pillantás az ágy alá igazolja, hogy nem raboltak ki. És minden rendben van a világban (talán a gyomromban és a fejemben kevésbé), mert Franny apja ezúttal ott lesz a fia meccsén. Nem, nem fog varázslatos módon elfelejtődni az összes alkalom, mikor nem volt ott, de kezdetnek jó lesz. Mindent el kell kezdeni valahol, legyen az rossz vagy jó.

Mindeközben az agyam úgy dönt, mindenféle kérdésekkel fog kínozni, Frannyvel és az alattam elrejtett pénzzel kapcsolatban, mint például *mennyire lenne kiakadva Franny, ha megtudná, hogy a háta mögött összejátszottam az apjával?*

Megértené, hogy jó szándékkal tettem?

Hogy Kate-et próbálom megmenteni?

Érdekelne egyáltalán Frannyt, hogy az apjával töltött időt arra fordítottam, hogy az ő kapcsolatukon próbáljak segíteni?

Nagyjából válaszok nélkül szenderedek el, de legalább egy boldog gondolat is cikázik az agyamban:

Franny apja végre ott lesz a fiának.

Leszakad a plafon

De nincs ott.

Nincs ott, mikor elkezdődik Franny nagy mérkőzése.

Nincs ott félidőben.

Nincs ott, mikor vége van.

Mikor a meccs végét jelző hanggal az iskolánk csapata végleg vereséget szenvedett, Jillian, Kate és én a pályára rohanunk, hogy egy nagy öleléssel biztosítsuk Frannyt a határtalan szeretetünkről és támogatásunkról, és bár mosolyt erőltet az arcára, látszik, hogy nincs oda érte. Az általában győzelemre játszó Frannyt láthatóan nem rázza meg annyira a csapatunk veresége.

A másik dolog annál inkább.

Hogy az ember, akitől elvárta, hogy ott legyen, nem volt ott.

Franny Abuelája próbál kifogásokat keresni:

– Franny, apukád itt akart...

– Az apám, nem az apukám – javítja ki Franny.

Abuela megragadja a kezét.

– Ide figyelj, *mijo* ¹⁴, jobb megbocsátani. Nem utálhatod örökké, Francisco. Megértem, hogy...

De Franny félbeszakítja:

– Neked muszáj megbocsátanod neki, Abuela, mert a fiad. Ott kell lenned neki. Megértem, miért nem akarsz neki hátat fordítani. De neki meg én vagyok a fia, és itt kellett volna lennie. Kimutatnia, hogy fontos vagyok a számára. Nincs szüksége a megbocsátásomra.

Ahhoz először sajnálnia kéne a dolgot.

– *Mijo*, figyelj...

– Sajnálom. Szeretlek. Mindennél jobban. Az egyetlen jó dolog, amit valaha kaptam attól az embertől, az te vagy, de most nem maradhatok itt tovább. Ki kell jutnom innen, oké? Sajnálom. Majd hívlak.

Abuela kifejezéstelen tekintettel bólint.

– Te vagy a legjobb dolog, amit tőle kaptam.

Franny odalép hozzá, kétszer akkora, mint a nagymamája, így az teljesen eltűnik az ölelésében. Megcsókolja az ősz tincseket, még egyszer megszorítja Abuelát, mielőtt elengedné.

– Haza tudsz jutni? – kérdezi Franny.

– Menj, érezd csak jól magad, Francisco! – válaszolja. – Érezd jól magad a barátaiddal!

Franny bólint.

– Írj majd, hogy tudjam, rendben hazaértél, oké?

– Tudod, hogy nagyanyáddal senki nem mer packázni – mosolyog Abuela.

– Meg is bánnák – emeli a levegőbe Franny az ökleit.

Felém és Jillian felé fordul:

– Készen álltok, srácok?

– Tűnjünk el innen! – mondja Jillian.

– Hova megyünk? – kérdezem.

Franny még egyszer visszanéz a tornateremre, mielőtt kilépnének az éjszakába.

– Mindegy, csak el innen.

Miután zsákmányolunk két üveg bort Jillian anyukájának gyűjteményéből, Jillian elvisz minket a nagyszülei nyaralójába az

Erie-tóhoz. Odabent dohos szag terjeng, és nincs áram, mert csak pár hét múlva kezdődik a szezon, de jólesik együtt lazítani.

Jillian és Kate gyertyákat gyújt mindenfelé, én pedig zenét indítok a telefonomról, a falakon ott táncol az árnyékunk. Még a szomorú és mérges Franny is felkászálódik egy idő után a kanapéről, és hagyja, hogy berángassuk a rögtönzött táncparketre.

– Hadd mutassam meg, srácok, hogy kell táncolni! – mozgatja meg a vállát.

És teljesen igaza van. Ő sokkal jobban csinálja.

A hátsó stégen kötünk ki, és a sötétben nem látjuk ugyan a vizet, de halljuk, ahogy hullámszik és a parthoz csapódik alattunk.

– Még mindig van esélyünk. Továbbjutni a bajnokságba – mondom, mikor csend telepszik ránk.

– A vigaszágra? – Franny vállat von. – Ott sincs sok esélyünk.

– De azért van.

Franny előhúzza egy papírcetlit a zsebéből.

– Talán igazad van. Ha ez összejött, akkor bármi megtörténhet.

– Mi ez? – kérdezi Jillian.

– Nézd meg te!

Jillian elveszi a kezéből a levelet, a telefonja zseblámpájával világítja meg.

– Te jó ég! – suttogja, úgy rázza a papírt, mintha az lánggra kapott volna.

– Mi az? – kérdezem.

– Mi történt? – kapcsolódik be Kate is.

– Bejutottál! – kiáltja Jillian, és ugrándozni kezd. – Basszus, hát megcsináltad, Franny!

– Hova jutott be? – kérdezi Kate.

Nekem viszont nem kell látnom a levelet, hogy tudjam, mi történt.

– A Whittierre – jelenti be Franny. – Mehetek veletek egyetemre!

– Ez fantasztikus! – kiált fel Kate, csatlakozva Frannyhez és Jillianhez az ugrálásban.

– Örökké barátok – jelentem be a lehető legcsöpögősebb hangomon.

De tényleg komolyan gondolom.

– Oké, srácok, nem tudom, ti hogy vagytok vele, de ez a bor nekem eléggé feszíti a hólyagom – jelentem be a szobából kifelé tartva.

– Jack csak azt akarja ilyen nagyon elegánsan közölni, hogy pisilnie kell – fordítja le Franny Kate kedvéért. – Nagyon jó gyerek, de nem nagyon bírja a piát.

– Dehogynem – kiáltok vissza.

– Csak próbálj beletalálni a vécébe, Rómeó! – szól utánam.

– Nem ígérek semmit.

Fél kézzel a falnak támaszkodom, hogy megtartsam az egyensúlyomat, és a megkönnyebbülő hólyagom meg a mögöttem lévő kis ablakon beszűrődő holdfény hatására, ami mindent sárga ragyogásba von, úgy érzem, minden rendben lesz.

Kate életben marad.

Franny Jilliannel és velem együtt jön a Whittierre.

Talán mi négyen összeköltözhetünk. Saját valóságshow-t indítunk *Négy idióta, de okos kölyök egyetemi kalandjai* címmel. Felnevetek. Azon, hogy milyen jól érzem magam. Hogy milyen szerencsés vagyok.

Az egyetlen dolog, ami még mindig nincs rendben, az Franny és az apukája.

De lesz időnk azt is helyrehozni.

Meg tudom oldani. Addig próbálkozok, amíg össze nem jön.

– Hé, Jack, csörög a telefonod, haver! – kiált be Franny az ajtó mögül.

– Valószínűleg a szüleim hívnak. Visszahívom őket, ha kész

vagyok.

– Nem, nem az ő számuk.

– Oké, hát akkor hagyd, hadd menjen hangpostára!

– Késő – nevet Franny. – Jack Telefonszolgálat, miben segíthetek?
– szól bele még mindig nevetve.

Aztán abbahagyja, és már nem hallom. Csak a távolban éneklő lányokat.

– Franny, ki volt az? – kérdezem, bár nem vagyok benne biztos, hogy még az ajtóban áll. – Figyi, szükségünk lesz még egy kis borra. Most már készen állok újra teletölteni a hólyagom.

Lehúzom a vécét, elbotladozok a mosdókagylóig, és megnyitom a csapot. Kezet mosok, vizet locsolok az arcomba. Rámosolygok a tükörképemre. Az még boldogabban, ragyogóbban mosolyog vissza rám.

Ebben a pillanatban kivágódik a fürdőszobaajtó, akkora erővel, hogy visszapattan a falról.

– Mi a... – motyogom. Mielőtt bármi mást mondhatnék, mielőtt elzárhatnám a vizet, vagy megtörölhetném a kezem, egyenesen a zuhanyzó falának taszítanak.

– Mi a fenét gondoltál? – üvölti Franny.

Alig kapok levegőt. Franny keze nem pont a torkomon van, de elég közel ahhoz, hogy megnehezítse a levegővételt.

– Franny – nyögöm ki. – Miről beszélsz?

– A haveromnak kéne lenned! Nem elég neked a te KÉT tökéletes szülőd, még az én öregemet is le kell nyúlnod?

– Nem ez történt. Én csak segíteni...

– Senki nem kérte a segítséged!

Felemeli az öklét, én összeszorítom a szemem.

De nem érkezik ökölcsapás. Az arcomra nem. Franny a tapétára sújt le az állam mellett, öklével átszakítja a gipszkartont, por és

vakolat borítja be az orrunkat, az arcomat. Mint mikor egyszer tortát akartunk csinálni a nagymamájának, és az arcunkra több liszt került, mint a tálba.

– Azt se tudom elérni, hogy akár csak egyszer visszahívjon az az ember. Hogy ott legyen a meccsemen. Hogy eljöjjön bármilyen meccsre, egyszer sem sikerült. És téged meg a kicseszett éjszaka közepén hívogat, mintha legjobb haverok lennétek?

– Franny, sajnálom.

– Sajnálod? Te sajnálod? Miért hív téged?

A fejemet ingatom.

– Franny...

– Csak mondd meg, miért hív, Jack. Csak ennyit, egy szaros szóval se többet!

– Nem tudom, miért – motyogom. Mert hogyan magyarázhatnám meg az igazságot?

– Nemcsak hogy hátba szúrsz, még mocskos hazug is vagy.

Elenged, levegőért kapkodva csúszok le a zuhanyfülkébe.

– Végeztünk. Ha eddig nem lett volna világos – mondja olyan hangon, amit eddig csak a Kupon átkozására tartogatott. – Ha csak rám nézel, vagy Jillianre, én kinyírlak. Megértetted?

– Srácok, mi folyik itt? Teljesen állati hangok szűrődnek ki innen.

– Jillian hangja könnyed, boldog. – Istenem, mi történt itt? – kérdezi a fürdőszobába kukkantva. Rám néz, ahogy a földön kuporgok, aztán a falon lévő lyukra, végül fel Frannyre.

– Jack, jól vagy? – kérdezi Jillian. Oda akar jönni hozzám, de Franny megállítja.

– Te tudtál erről? – szegezi neki Franny a kérdést.

– Franny, neki semmi köze... – kezdek bele. De Franny fenyegetően felém lép, arca, mint egy vadállaté.

– Megmondtam, hogy fogd be a szád!

Jillian visszahúzza.

– Miről tudtam, Franny? – kérdezi. – Nézz rám, Franny! Nézz rám! Miről tudtam? – Két kezébe veszi Franny arcát, kényszeríti, hogy felé nézzen.

– Hogy mi van vele meg apámmal? Nem csoda, hogy nem akar engem. Hiszen ott van neki Szuper Jack. Mit is akarna tőlem, mikor ott a tökéletes kölyök, nem igaz? – Franny nevet, de még a földről is látom, hogy könnyes a szeme.

– Babám. – Jillian letörli helyette a könnyeit. – Babám – ismétli. A saját kezei közé fogja Frannyét. – Szükségem van rád.

Franny arca egy kicsit ellágyul.

– Szükségem van rád – ismétli Jillian. – Akarlak téged.

Franny a karjaiba vonja.

– Ígérem, sosem okozok neked csalódást. Soha! – mondja a könnyein, a dühén keresztül is finoman.

– Nem kell megígérned. Tudom, hogy így van. Tudom – leheli Jillian olyan halkán, hogy én már alig hallom. – Most menjünk haza, oké? Vigyél minket haza, babám!

Franny bólint. Hagyja, hogy Jillian kivezesse a fürdőszobából. De előtte még utoljára mindketten visszanéznek rám.

Franny tekintetében mélységes dühvel.

Jillian megbántva, szomorúan. Búcsút jelentő arckifejezéssel.

Ez az, amibe sose gondoltam bele igazán.

Mi van, ha sikerül megmentenem Kate-et, de elveszítek mindenki mást?

Fel vagyok rá készülve, hogy ilyen körülmények között éljem le az életem?

Együtt élve a következményekkel...

Franny nélkül.

Jillian nélkül.

Azzal a tudattal, hogy Franny és az apukája miattam talán sose oldják meg a dolgaikat.

Őszinte leszek.

Szeretem Kate-et. Szinte jobban, mint bárki mást.

De vajon jobban, mint mindenki mást együttevve?

Ebben már nem vagyok annyira biztos.

¹⁴ Fiacskám. (antillai spanyol nyelvjárásban)

Van vér a pucámban

Négy napja nem beszéltem a barátaimmal.

Kate egyre csak azt hajtogatja, hogy egyszerűen időre van szükségük. Az emberek mindenre ezt mondják – *csak adj neki időt!*

Ha tudnák, amit én, akkor nem így gondolkodnának az időről – nem hinnék, hogy minden jobb lesz, ha elég sok telik el belőle. Én megtapasztaltam, hogy az idő múlásával nagyjából minden csak még rosszabb lesz.

Épp ezért vagyok ennyire megkönnyebbülve, mikor megérkezik a hívás – végre gondolhatok másra. Azt mondom Kate-nek, hogy meg akarom lepni, de így is minden mérföldkőnél megkérdezi, hogy hova megyünk.

– Szóval, hol a kocsid? – Ma reggel már másodjára kérdezi meg. Az első alkalommal elengedtem a fülem mellett a kérdést, másra tereltem a szót. De nem hinném, hogy ez másodszor is bejönne.

– Eladtam.

– Micsoda? – kérdezi felém fordulva. – Miért?

– Voltak vele gondok. Gondoltam, eladom addig, amíg ér valamit.

– Ez azért elég randomnak tűnik.

– Ha jól mennek a dolgok, kicsit olyan lesz, mintha még mindig velünk lenne – mondom.

Zavart grimaszt vág, fekete tincsei csak úgy ugrálnak a füle körül.

– Olyan fura vagy ma reggel. Már pár napja fura vagy, ami azt illeti.

Igaza van. Fura vagyok mostanában. De te is az lennél, ha számolnád a percekét, mikor viheted végre a barátnődet az orvoshoz, aki elvileg megmentheti az életét.

– Ne haragudj! – mondom.

– Persze, persze, mindegy is. – A következő pár mérföldet csendben tesszük meg, aztán megint megszólal:

– Az öcsémrel szerintem tényleg jól kijöttök majd.

– Na most ki a random? És amúgy nem hinném. Máris utál engem.

Őszinte leszek: megrémít a gondolat, hogy pár napon belül Kate szüleivel és testvéreivel ülök majd egy vacsoraasztalnál.

De van benne valami klassz is.

Még negyvenpercnnyire vagyunk, mikor Kate elszenderedik. Akkor ébred fel, mikor épp behajtok a parkolóba. A szürke, zömök épületre mered.

– Mit keresünk itt?

A váróban töltött idő alatt Kate végig kérdésekkel bombáz. Ha valódi robbanóanyagot használna ilyen hevességgel, a húsz perc alatt teljesen elpusztíthatná az ellenséges területet.

Ilyenek hangoznak el:

Miért kell ezt kitöltenem, Jack?

Most komolyan, miért vagyunk itt?

Szerintem nem fogod fel, mennyire drága ez a csávó.

Mennyibe fog kerülni már ez a megbeszélés is?

Ugye tudod, hogy ezt a kezelést nem fedezi a biztosítás?

Még ha fedezné is, a vizitdíj már önmagában is csillagászati összeg!

Egyszerűen nem értem, miért vagyunk itt. Kizárt dolog, hogy ki tudnánk fizetni, ugye tudod? Már megmondtam neked, Jack.

Csak az időnket vesztegetjük. A doktor úr idejét vesztegetjük.

Most őszintén, mi értelme ennek az egésznek?

Te jó ég, Jack, ugye nem ezért adtad el a kocsidat?

Valahogy sikerül némán túrnöm a kérdésáradatot, pedig a nyelvem hegyén sorakoznak az *a barátod vagyok és támogatlak* típusú mondatok: *Kit érdekel, mennyibe kerül, az életedről van szó! És igen, ezért adtam el a kocsimat, de a szüleim házát is eladnám, ha lehetne.*

De már megtanultam, hogy nem az számít leginkább, amit mondasz. Vagy amit *nem* mondasz. Ezek hasznos dolgok, néha segítenek. De a cselekedetek számítanak igazán. Csinálj valamit! Csinálj bármit! Tedd meg, amit csak tudsz, és mikor úgy tűnik, mindent megtettél, akkor is tegyél még!

A nővér Kate-et szólítja.

Nem merek felállni, mert nem akarok tolakodónak tűnni, pedig nagyon szeretnék bemenni vele. Kate feláll.

– Szeretném, ha bejönnél velem – mondja.

Én is felemelkedek.

Összefoglaló: Mi az a sarlósejt, és mit tervez dr. Sowunmi tenni ellene

Tehát Kate oxigénszállító sejtjei hajlamosak sarlószodni.

Ami azt jelenti, hogy túl kemények. Túl merevek. És néha beékelődnek az artériákba, ami miatt a szövetek nem kapják meg a szükséges oxigént. Ha a szövetek nem kapnak elég oxigént, akkor a testnek nehezebbé esik gyakorlatilag bármit csinálni, akár mozogni vagy lélegezni is. Ez komoly fájdalomhoz és egyéb tünetekhez vezet, amiket nem teljesen értek.

De dr. Sowunmi és a csapata bizonyos, öhm, cink-ujj nukleáz nevű enzimeket terveznek bejuttatni Kate génjeibe, és egy kis szerencsével ezek képesek kijavítani a mutációt, ami előidézi a sarlósejtesedést. Abban reménykedünk, hogy emellett képesek az egészséges sejteket is szaporítani.

Ehhez az egész folyamathoz két gondosan megtervezett injekció szükséges.

– Kate-nek mindkét injekcióra szüksége lesz – magyarázza dr. Sowunmi. – Ez elengedhetetlen.

– Az első után mennyi időnek kell eltelnie, mire megkaphatja a másodikat?

Dr. Sowunmi elmosolyodik.

– Nem soknak. Szorosan figyelemmel kísérjük az előrehaladását, és ha minden jól megy, akkor csak hat-hét hónapról van szó.

Persze egy orvosnak ez nem nagy ügy. De hat-hét hónap

számunkra halálos ítéletet jelent. Mert ha úgy alakulnak a dolgok, mint legutóbb, akkor csak nagyjából három hónapunk maradt.

– Mi történne, ha hamarabb kapná meg a második injekciót? – kérdezem.

– Nem állna készen a teste. Sokkos állapotba kerülhet tőle.

– Ami mit jelent?

– Belehalhat.

Próbálj nem hülyét csinálni magadból-akció

KATE: Ne is foglalkozz Reggie-vel! Ma kicsit túlzásba viszi a dolgokat.

Ezt a figyelmeztető üzenetet kapom Kate-től, mikor már úton vagyok a Reggie-vel és az Edwards klán többi tagjával való első találkozásomra. Az üzenet az ellenkező hatást váltja ki belőlem, már idő előtt foglalkozni kezdek Reggie-vel.

De mint kiderül, Reggie-t amúgy is elég nehéz figyelmen kívül hagyni. Reggie személyes küldetésévé tette, hogy fejfájást okozzon nekem.

– Jack, ez itt Reggie – mutatja be Kate. – Az öcsikém.

Felé nyújtom a kezem.

– Szia, Reggie, nagyon örü...

De Reggie úgy bámul rám és a kinyújtott karomra, mintha azon kapott volna, hogy a fenekemet vakarászom.

– Ha összetöröd a nővérem szívét, *Jack* – nagyon zordan ejti ki a nevem, remekül hangzik a szájából –, én betöröm a fejed. Számíts rá!

Igaz ugyan, hogy Reggie három évvel fiatalabb nálam, és vagy tíz centivel alacsonyabb, de azért a fenyegetése eléri a célját.

Az Edwards család többi tagja jóval kedvesebb.

Még Kate apukája is, ami meglep, mert feltételeztem, hogy minden apuka gyűlöli, mikor valaki randizik a lányával.

De talán Mr. Edwardsnak nem kell gyűlölködéssre vesztegetnie az

idejét így, hogy ott van a nagyon is lelkes Reggie.

– Eszedbe se jusson az asztal alatt hozzáérni a nővéremhez, *Jack!*
– figyelmeztet Reggie, ahogy leülünk a vacsorához. – Tartsd a kezed és a lábad jól látható helyen!

– Öhm, nem tudom, hogyan maradhatna látható a lábam, de majd nagyon igyekszem – próbálom tréfával elütni a dolgot.

– Reggie! – szól rá Mrs. Edwards. – Ha így folytatod, közelről tanulmányozhatod majd *az én* kezem és lábam!

– Megvárjuk Kirát az evéssel? – Mr. Edwards úgy teszi fel a kérdést, hogy érezhessük belőle, ő inkább nem várna.

Mrs. Edwards vállat von.

– Ahogy Kate szeretné.

– Talán adjunk még neki pár percet – javasolja Kate, mire Mr. Edwards kissé elszontyolodik.

Reggie viszont úgy dönt, kihasználja ezt az időt, hogy feltegyen pár potenciálisan kényelmetlen kérdést.

Ráadásul minden kérdés elejére odabiggyeszt egy zordan kiejtett *Jacket*.

– Tehát, *Jack*, hány barátnőd volt már, haver?

– Ööö, elnézést – nézek esdeklően Kate-re segítségért.

– Reggie! – szól rá Kate.

Reggie-t azonban ez nem tántorítja el:

– Ne kérj elnézést, Jack. Csak válaszolj a kérdésre!

– Umm – hebegem. – Hát...

– Reggie, hagyd már békén Jacket! – kéri Mrs. Edwards.

Reggie komisz vigyort villant rám.

– Én csak beszélgetni próbálok, mama.

– Eddig nem randiztam sokat. Főleg az iskolára koncentrálok – próbálkozom egy diplomatikus válasszal.

Mr. Edwards szélesen mosolyog.

– Kate mesélte, milyen jó tanuló vagy, Jack. Mi nagyon komolyan vesszük a tanulmányokat ebben a családban.

A testem belső irányítása úgy döntött, feljebb csavarja a hőt, pedig már így is izzad a homlokom.

– Hát, nem vagyok rossz. Élvezem a tanulást – mondom. Ilyen béna vagyok.

– Én is szeretek új dolgokat tanulni, *Jack*. A kutatás is mindig érdekes, most például azt szeretném nagyon kideríteni, hogy tervezed-e megdugni a nővéremet – vigyorog Reggie önelégülten.

– Reggie! – kiabál rá Mrs. Edwards. – Hacsak nem szeretnéd, hogy átnyúljak az asztal felett, és nagyon kínos helyzetbe hozzalak, akkor nagyon gyorsan kezdj el viselkedni!

Mrs. Edwards dorgálása ellenére az Edwards család úgy néz rám, mint akik meglehetősen *kíváncsiak lennének*, hogy az utóbbi kérdésre mi is a válaszom.

Ami elég kínos.

Azt viszont leshetik, hogy válaszoljak, mert fúj, undorító, ki vitatja meg az intim dolgait a barátnője szüleivel és kisöccsével a vacsora felett?

– Szóval, Reggie, milyen volt tegnap este az Amber Rae-előadás? – kérdezi Kate, és olyan pillantást vet Reggie-re, mintha időközben telepaticusan kommunikáltak volna egymással. Nagy hátránya az egykeségnek, hogy nem beszéled a testvérek titkos nyelvét.

Reggie lejjebb csúszik a székében, szinte észrevétlenül rázza meg a fejét, mintha azt mondaná: *Ne csináld ezt, ne!*

– Reggie nem ment el tegnap az előadásra. Biológiát tanult Quentinnel és Johnnyval – mondja Mrs. Edwards.

– Vagy úgy! – Kate még mindig Reggie-re szegezi a tekintetét, és kihívóan elmosolyodik. – Akkor biztosan félreértettem valamit.

– Talán el kéne beszélgetnünk vacsora után, Reggie – állapítja meg

Mr. Edwards a legnagyobb természetességgel. – A *biológiáról*.

– Haha. – Reggie láthatóan feszeng a székében. – Nem kell, apus, megvagyok.

Mr. Edwards metsző pillantást vet rá.

– Talán úgy hangzott, mintha nem lenne kötelező, de az.

Reggie egy *kösz szépen* pillantást lövell Kate felé, ő pedig megszorítja a kezem. Az én hősöm. Talán nem teljesen értem a testvérek nyelvét, de az világos, hogy háborúban bármit be lehet vetni.

– Bocsi, hogy késtem, srácok. Ne haragudjatok!

Kira sűrű bocsánatkérések közepette robban be az étkezőbe, és mindenkit eláraszt homlokpuszkival. Még nekem is jut egy.

Imádkozunk, és mindenki megfogja a mellette ülők kezét – az asztali áldás kedvéért még Reggie is hajlandó fél percre abbahagyni a gyűlölködést, sikerül úgy megfognia a kezem, hogy nem nyomorgatja össze teljesen.

Vacsora után Kira, Kate és én az első tornácon telepedünk le egy-egy tálka fagyival és a Mrs. Edwards által készített csokitortával.

Nem tudom kivenni a fejemből, hogy ez ugyanaz a tornác, amin egyszer a szakadó esőben állva úgy éreztem, hogy Kate-tel köztünk mindennek vége.

– Ami azt illeti, ti ketten elég cukik vagytok együtt – állapítja meg Kira.

– Azt mondd? – kérdezi Kate magasra szökött szemöldökkel.

– Tévedett már valaha a nővéred?

Mielőtt Kate válaszolhatna, kivágódik az ajtó, és Reggie jelenik meg egy tányérral a kezében.

– Ne is próbálj meg itt kint bekavarni! – parancsol rá Kira.

Reggie morog ugyan, de aztán külön foglal helyet a lépcsőn, és nekilát a tortaevésnek. Mi hárman tovább nevetgélünk és

beszélgetünk, de mikor arra terelődik a szó, vajon ki lesz az új Will Smith, már Reggie sem tud közömbösséget színlelni.

– Tuti, hogy Jaden – szól közbe. – Csak ő lehet.

Mr. és Mrs. Edwards is csatlakozik hozzánk egy-egy tányérral, és miután Mr. Edwards megkérdezi, miről beszélgetünk, azt mondja:

– A fenébe is, mi van veletek, kölykök? Azt kellene kérdeznetek, ki lesz a következő Denzel. Na, az a fiú aztán tud színészkedni!

Az Edwards család tagjai lassan visszaszállingóznak a házba, így Kate-tel ketten maradunk a lépcsőn, az előkertjükben álló lámpa borostyánszín ragyogással von be minket.

– Sokat jelent, hogy eljöttél – mondja egyenesen előre, az utcára bámulva.

Közelebb húzódok, míg össze nem ér a lábunk, megfogom a kezét. Az ujjai még hidegek a fagyitól, az orra mellett egy szentjánosbogár világít.

– Bárhova elmennék a kedvedért.

Odahajol hozzám, az ajkai az orcámat súrolják, és átfut az agyamon, hogy hátrapillantok, hátha ott a családja, de aztán elengedem magam. Nyílnak és csukódnak az ajkaink, egyre szorosabban és szorosabban nyomódnak össze, mintha a csókban egy komoly ígéret rejlene.

Kate behajol a kocsiba (anyukáméba), és megint csókolózunk, a jelek szerint olyan hevesen, hogy meg se halljuk odalopakodni az apját.

– Khm – köszörüli meg a torkát.

Kate felegyenesedik, én véletlenül a gázra lépek, beizzítva ezzel a motort. Szerencsére be van húzva a fék.

– Apu – szólal meg Kate. – Minden rendben?

– Váltanék pár szót Jackkel, ha nem bánod.

Mint kiderül, ez azt takarja, hogy nekem el kell hagynom a kocsimat, és végig kell sétálnom a sötét járdán a barátnőm apjával.

– Jack, úgy gondolom, kicsit el kell beszélgetnünk rólad és a lányomról.

Bólintok.

Mr. Edwards folytatja:

– Nos, amint tudod, sok mindenen kellett keresztülmennie.

– Igen, uram.

– Egy szó, mint száz, a lányom kedvel téged, és te rendes gyerekek tűnsz. Nem örülnék, ha minden nehézségnek a tetejébe még össze is törne a szíve. A stressz az utolsó, amire szüksége van. Meg is ölheti.

– Nem akarom, hogy stresszeljen. Pláne miattam.

– Helyes. – Mr. Edwards a házuiktól egytömbnyire megtorpan. – Épp ezért gondolom úgy, hogy most kéne vele szakítanod.

– Elnézést, elvesztettem a fonalat.

– Ó, szerintem nem vesztetted el. Okos gyerek vagy te. Lehetnek nagyon tiszták a szándékaid, de ennek a dolognak közted és Kate között nem lesz jó vége. Még a gimit sem fejezted be, Jack. Most a legjobb, amit tehetsz Kate-ért, az az, hogy békén hagyod.

– Sajnos nem értek egyet, uram – dadogom. – Mármint minden tiszteletem, de ez a dolog, ahogy maga nevezi, Kate és köztem, szerintem mindkettőnknek jót tesz.

Mr. Edwards a szemöldökét ráncolja.

– Azt hiszed, jobban ismered a lányomat, mint én?

– Nem úgy értettem. Csak...

– Azt hiszed, többet tudsz nálam a szerelemről?

– Én nem ezt...

– Ha szereted Kate-et, engedd el, Jack! Ha azt akarod, hogy a

lehető legjobb életet élhesse, el kell engedned.

Csendben sétálunk vissza, Kate felpattan a tornác lépcsőjéről, és a karomba ugrik.

– Kedves voltál Jackkel, apu? – kérdezi.

Mr. Edwards elmosolyodik.

– Csak egy kis bizalmas beszélgetés volt, férfi a férfival. Aggodalomra semmi ok, kicsim! – Visszafordul felém, megszorítja a vállam. – Jack, nagyon örültem.

Bólintok, mert más válaszra nem telik tőlem. Mr. Edwards bemegy a házba.

– Szóval, nagyon jól sikerült a mai este – jegyzi meg Kate a vállamat átölelve, tágra nyílt, vidám tekintettel.

– Igen – próbálok mosolyogni. – Nagyon jól.

– Mi a baj? – Átlát rajtam.

– Biztos vagy benne, hogy jó ez így? Mármint hogy te meg én?

Kate oldalra biccenti a fejét.

– Hogy érted?

– Nem akarok rosszat tenni neked. Nem akarok én lenni az oka, hogy nem vagy a lehető legjobban.

– Mit mondott neked apukám?

– Semmit – hazudom. – Én csak... Nagyon törődöm veled és...

– Mindenki azt hiszi, ő tudja a legjobban, mi a jó nekem. Az miért nem számít, hogy én mit gondolok?

Közelebb húzom magamhoz, és látom mögöttünk meglebbenni a függönyt. Közönségünk van.

– Nem érdekel, mit mondanak mások. Ha akarod, hogy itt legyek, Kate, akkor nem megyek sehova.

Megcsókol.

– Akarom

Visszacsókolom. Visszacsókolom minden porcikámmal,

mindennel, ami én vagyok.

Még reggel hét óra sincs, mikor megkapom az üzenetet.

Tíz perc múlva legyél kint.

Kikászálódok az ágyból, mellőzöm a zoknit és cipőt. Már a tornácon vár. Leülök mellé.

– Ezúttal tényleg nagyon elcseszted a dolgokat, mi? – szólal meg Jillian.

A fogamat csikorgatom.

– Bűnösnek vallom magam.

– Mit gondoltál, mi fog történni, ha Franny rájön?

– Őszintén? Reméltem, hogy sosem jön rá.

– Mintha egyedül Kate-tel törődnél. *Kate* érzéseivel. Hogy megvédhesd *Kate-et*. De velünk mi van, Jack? A barátaiddal. Azokkal, akik mindig ott voltak neked. Az emberekkel, akikkel közös múltad van. Velem mi van?

– Jillian, ennek nem lett volna szabad így történnie.

– Ezt eltaláltad. Megígérted nekem, hogy mindig itt leszel. És még nagyon távol vagyunk a *mindigtől*, és te máris megszegted az ígéreted.

– Segíteni próbáltam Frannynek. Még mindig segíteni akarok.

– Nem segíthetsz úgy embereken, ahogy azt te elképzeled, Jack. Az, hogy jók a szándékaid, még nem jogosít fel rá, hogy idióta legyél.

Először Kate apja, most meg Jillian. Tizenkét órán belül másodjára közlik velem, hogy a jó szándék önmagában nem elég.

– Mit tehetek? Franny nem hív vissza. Nem válaszol az e-mailekre, az üzenetekre.

– Időre van szüksége. Valószínűleg jó sokra.

Régen azt gondoltam, csak időre van szükségem. De most...

- Mi van, ha az idő nem elég?
- Jillian összehúzza a szemöldökét.
- Muszáj elégnek lennie.

Mivel Franny érthető módon épp a *nagyon utálom Jacket* szakaszát éli az életének, és én nagyon szeretnék segíteni neki abban, hogy ezen túljusson, úgy döntök, figyelmen kívül hagyom a fenyegetését, miszerint komolyan bántani fog, és megpróbálok beszélni vele.

De sehol se találom.

Nincs otthon.

Nincs az edzőteremben.

Se Jilliannél.

Átfut az agyamon az az észszerűtlen gondolat, hogy az azóta eltelt hetvenkét órában, hogy megkímélte az életemet, esetleg máris talált egy új legjobb barátot, akivel együtt lóghat.

Mikor végre sikerül rábukkannom, nem az a kérdés, hogy *mit keres itt?*, inkább hogy *miért nem jutott ez hamarabb eszembe?*

Az Erdő. Az öreg faház, amit oly sok nyárral ezelőtt építettünk a házunk mögött álló kis ligetben. A falak málladoznak, és benőtte őket a moha. A tető átengedi az esőt és a napfényt egyaránt.

– Hé, azt hittem, világosan megmondtam neked, hogy nem akarok tőled semmit – mondja Franny abban a pillanatban, hogy bedugom a fejem a csapóajtón. Egy pillanatra azt hiszem, hogy leüt, de ehelyett csak elfordul tőlem, a faház egyetlen ablaka felé. Felhúزم magam, és a Frannyvel ellentétes falnak támaszkodom.

– Nem lett volna szabad a hátad mögött beszélnem az apukáddal. Hibát követtem el. Sajnálom, hogy ezzel megbántottalak. Te soha nem tetted volna ezt velem.

– Ebben igazad van. Én nem tettem volna.

– Csak annyit mondhatok, hogy elragadott a hév. Kate-tel kapcsolatban. Beteg. Nagyon beteg. És támadt egy ötletem, amivel pénzt kereshettem erre a kezelésre, de segítség kellett hozzá. Eszembe jutott apukád. De rád is gondolnom kellett volna. Nem gondoltam át, hogy ez mit jelent neked, Jilliannek. Önző voltam. És nagyon sajnálom. Csak annyit tudok mondani, hogy ha adsz még egy esélyt, mindent megteszek majd, hogy jobb legyek. Hogy helyesebben cselekedjek.

Franny a fejét csóválva fordul felém.

– Mi van? Most itt meg kéne bocsátanom? Valami olyasmit mondani, hogy *hé, haver, mind követünk el hibákat*, aztán lepacsizunk, és megöleljük egymást? Mert ez nem fog megtörténni. Nem állok rá készen. Közel sem.

Bólintok.

– Oké. Rendben.

– Basszus, haver, azért nem kell olyan fancsali fejet vágni! Csak azt mondom, hogy adj nekem egy kis időt! Aztán majd meglátjuk.

Úgy tűnik, mindenki csak az időről képes beszélni.

Békülő üzenetek

És úgy tűnik, az *egy kis idő* két napot takar.

CSOPORTOS ÜZENET NEKEM és JILLIANNEK FRANNYTÓL.

FRANNY: Próbálunk ma este, vagy teljesen le akarjuk égetni magunkat ezen a bulin?

ÉN: Öö, én határozottan az elsőre szavazok. Hol és mikor? ☺

JILLIAN: Nálam! Most! ☺

Franny nyaka köré kulcsolom a kezemet, mintha lassúznánk.

– Hiányoztál, nagyfiú – jelentem be Jillianék garázsa közepén állva.

Próbálja visszatartani a nevetést, úgy ragadja meg a fejem, mint egy kosárlabdát, amit épp bedobni készül.

– Hé – szól oda Jilliannek. – Mi baja a fiadnak? – De aztán elmosolyodik, és a világ máris kevésbé ijesztő helynek tűnik.

Jillian elvigyorodik, felénk rohan, felugrik a hátamra, és a régi, narancssárga kanapéra dönt minket. A hármasunk megint teljesen össze van gabalyodva. És ez jó érzés.

Próbáljuk lelökni egymást a kanapéről – ez egy régi játék, mikor úgy teszünk, mintha a kanapé mentőcsónak lenne, és csak egyvalakit bírna el, így a másik kettőt le kell róla taszítani. Szokás szerint Jillian győz, és ugrálni kezd a párnákon.

Frannyvel egymás mellett heverünk a festékfoltos betonpadlón. Felém fordul, és azt mondja:

– Szóval most jól megvagyunk, de ha még egyszer ekkora hülyeséget...

Felemelem a kezem, hogy megállítsam.

– Nem lesz még egy ilyen.

Bólint.

– Helyes.

Egymásra nézünk, ami azt jelenti: *remek, akkor csináljuk*. Aztán visszapattanunk a narancssárga kanapéra, és megkezdődik a küzdelem a túlélésért.

Föveg és talár

Elérkezik a diplomaosztó ünnepség napja, és apa teljesen Meg Kell Örökíteni a Pillanatot üzemmódra kapcsol.

Tegnap este ott ült a konyhapultnál, és megtisztogatta mind a tizennégy különböző lencsét a külön erre rendszeresített ronggyal, újra meg újra ellenőrizte a rekeszeket, valahogy úgy, mint ahogy egy vadász szemrevételezi a puskáját vadászat előtt.

Apu vadász. És a különleges alkalmak a prédák.

Ma apu engem választott fő célpontjának.

De nem panaszkodom. Megérttem, miért fontosak a szülőknek ezek a csillogó, fémes mérföldkövek a gyerekek előtt álló reményteli, sikerekhez vezető úton. Anyu tegnap este óta pityereg, még mindig a szemét törölgeti egy zsepivel.

– Anyu, jól vagy? – kérdezem. Még mikor tudod is, hogy örömkönnyekről van szó, a síró anyukád látványa a szívedig hatol.

– Az én kisbabám – mondja, mintha ennél több nem is lenne szükséges.

Én magam is nagyon büszke vagyok.

Szeretve érzem magam.

De félek is.

Csak arra tudok gondolni, hogy most mi lesz. Hogyan tovább?

A válasz részben az egyetem. De nagyrészt csak nem tudom.

Ránézek a föveges-taláros tükörképemre, és megszólítom: *sok szerencsét, haver!* Amire azt válaszolja: *szükséged lesz rá!* Én meg

nem ellenkezem.

Körbenézek a szobámban. Máris kezd olyan érzésem támadni, mintha nem tartoznék ide. Mintha ezek nem az én cuccaim lennének. Nem az enyém a kopott festék a falakon – akkoriban a neonkék zseniális ötletnek tűnt. Nem az enyém a különböző italoktól foltos szőnyeg, ami már úgy fest, mint valami földönkívüli állatminta. Nem az enyéme a szekrényre ragasztott plakátok. Nem az enyém a kopott, elnyűtt kedvenc takaróm se, ami magába itta az izzadságom és a testem szagát. A túl sok könyv alatt rogyadozó könyvespolc. Kihez tartoznak ezek a dolgok? Kinek az emlékei sorakoznak a fejemben? Úgy érzem, megteltem. Azon merengek, hogy férhetne be ide még bármi, bárki más. Hogy férhetne el még más a lényemben?

Az ajtókeretet tanulmányozom, ami mellett annyiszor egyenes háttal álltam, hogy apu megjelölhesse a magasságomat, aztán felírhasa a koromat az aktuális jelölés mellé. És nevetek, mert basszus, de alacsony vagyok!

Lekapcsolom a lámpát, és megszólal a csengő.

Anyu felkiabál:

– Jackie, itt van Kate!

Leugrok a lépcsőn, egyetlen szökkenéssel hagyva magam mögött a tizenkét lépcsőfokot, mint ahogy gyerekként csináltam, viszont ezúttal kis híján kitöröm a nyakam. Amiről eszembe jut az alkalom, mikor tényleg kitörtem a nyakam. A pillanat, amivel kezdetét vette ez az egész – bármi legyen is ez.

De nem érdekel. Mert jelenleg úgy érzem, soha többé nem fogok eltörni semmit. Sérthetetlen vagyok. A világ csoda szépen forog körülöttem.

Kate sugárzóan gyönyörű. Ami közhelyes és elcsépett. De akkor is...

Csak nézz rá!

Egy ragyogó jelenség, és a fénye soha nem alszik ki.

– Eljöttél – mondom neki, a szüleim a hátam mögül figyelnek.

Érzem a felém áradó *nem hiszem el, hogy a fiunk hazahozott egy tisztességes lányt* energiákat.

De én csak Kate-et látom. Csak Kate-et érzékelem.

Kate-et az álomszerű, fehér ruhájában és kék magas sarkújában, a jobb kezében kék táskával. Elmosolyodik, és végigjártsszuk azt a kínos *most csak öleljük meg egymást, vagy egy gyors szájra puszi még belefér?* koreográfiát. Kis híján sikerül csak elkerülnünk, hogy összekoccanjon a fejünk. Csókot nyomok az arcára, és melegnek érzem a bőrét. Vagy talán az én bőröm meleg. Felnyúl, hogy megigazítsa a sapkáját.

– Boldog diplomaosztót, Jack Attack! – mondja.

Vállat vonok.

– Ez csak a gimis.

De így, hogy itt van Kate, már sokkal többet jelent.

Még a nagy fényképezkedést se bánom.

Harmincadik

Húsz perccel a JoyToy színpadra lépése előtt (már ha a hátsó teraszunkat színpadnak lehet nevezni) anyu a bejárati ajtóhoz hív. Leteszem a kezemben lévő különleges kekszes izét, és épp időben érek oda, hogy lássam anyukámat átölelni valaki elképesztően ragyogót.

– Szia! – köszön Kate egy kis integetéssel kísérve, mikor kiszabadul anyu maciöleléséből.

– Szia – köszönök én is.

Anyu hátrébb lép, úgy kapkodja kettőnk közt a tekintetét, mintha teniszmeccset figyelne.

– Eljöttél – mondom végül. Ellépek anyu mellett, és kiterelem Kate-et a viszonylag privát tornácra. – És hű, nem mondom, te aztán... te aztán... Az első, ami eszembe jut, az, hogy *tüneményes* vagy, de nem akarok úgy hangzani, mint a dédapád.

Elmosolyodik.

– Ne aggódj! A dédapám sose mondott volna ilyet. Sokkal menőbb volt nálad.

– Bumm. Ez most szíven ütött! – kapok a mellkasomhoz. – De azért nálam menőbbnek lenni annyira nem nagy teljesítmény. Figyelemre méltóan bénának kellene lennie annak, aki engem szeretne felülmúlni, mert...

Pusztit nyom az arcomra.

– Ezt mivel érdemeltem ki? – kérdezem. – Azért kérdezem, mert

szeretném, ha megismételnéd.

– Hol is kezdjem?

– Nagyon örülök, hogy itt vagy – mondom, majdnem hozzátéve, hogy *ezúttal*, de még időben visszaszívom.

– Köszönöm a meghívást. Szóval... merre van a buli?

– Ja, igen. A buli. Nem csak azért jöttél, hogy a tornácon álldogálva bámuljunk egymásra?

– Azt hittem, azt jövő hétre terveztük – mondja.

– Ó, igazad van, az tényleg a jövő hét – helyeselek. – Ne haragudj, folyton összekeverem a napokat.

Kézen fogom, és kivezetem a hátsó kertbe.

– Azta, szép munkát végeztetek! Nagyon elegáns.

– Anyukám érdeme. Ő mutogatott, mi apuval meg addig tologattuk a dolgokat, míg elege lett, és úgy döntött, jó lesz így.

– Hát, nagyon jó ízlése van.

– Úgy érzem, nekem jobb – simítom végig a vállát az ujjaimmal.

Játékosan ellök magától.

– Fúj, ne a szüleid évfordulóján!

– Miért ne? Tudod, ha úgy alakulnak a dolgok, akár még a mi évfordulónk is lehet.

– Oké, ez magasan a leghátborzongatóbb dolog, amit valaha mondtál.

– Megmondtam, hogy nem vagyok menő.

– Hányszor mondjam még neked? Épp ezért szeretlek! – Újra megcsókol, és egy időre elvesztem az irányítást az izmaim felett.

– Hát itt van! A nő, aki jobb emberré teszi a legjobb barátomat! – kiabál át Franny az udvaron.

Jilliannel ugyanolyan napszemüveget viselnek, csak Jilliané fekete, míg Frannyé élénk rózsaszín.

– Menő a napszemüveged, haver – állapítja meg Kate.

– Ne már, Kate, most aztán jól megcsináltad! – mondom panaszosan.

– *Köszönöm*, Kate. Ahogy már mondtam ennek a Neander-völgyinek, csak egy igazi férfi viselhet valami ilyen bátrat, ilyen inspirálót – mondja Franny, aztán feljebb tolja a szemüveget, hogy nagyot kacsinthasson ránk.

– Készen álltok hatalmas bulit csapni, srácok? – kérdezi Jillian a színpad felé intve.

– Erre születtem – mondom a kezemet kinyújtva, amire Franny rögtön rácsapja a tenyerét.

– A Buli a harmadik nevem. – Frannynek sikerül úgy görbítene az ajkát, ahogy még sosem láttam.

– Akkor a második biztosan Hatalmas – jegyzi meg Jillian, lepacsizva Kate-tel, mielőtt a kupac tetejére tenné a kezét.

Kate nevet.

– Nos, mire vársz, Kate? – kérdezem. – Neked is csatlakoznod kell.

– De én nem vagyok tagja a bandának – tiltakozik.

– De határozottan tudsz bulit csapni, nem igaz? – kérdezi Jillian.

– Hatalmasat! – teszi hozzá Franny.

Kate még mindig nevetve csatlakozik a kézkupachoz.

– Oké, most már készen állunk – mondom.

– Hatalmas buli háromra – kiáltja Franny, magasra ívelve a szemöldökét. – Egy, kettő, három...

Annyira tökéletes ez a nap, hogy nehéz elhinni, hogy másnak is ma van az évfordulója.

Hogy ez volt az az este, mikor minden elsötétült.

De ez alkalommal Kate nincs kórházban.

Működik a kezelés. Még jobban, mint reméltük, ha hihetünk dr.

Sowunminak. Tucatnyi okom van az optimizmusra. A boldogságra.

Tehát a kérdés a következő: miért vagyok még mindig megrémülve?

– Talán maradhatnál ma este – javaslom Kate-nek.

Nevet.

– Mármint itt nálatok, a szüleid engedélyével?

– Miért ne? – És nem, nem vagyok benne biztos, hogy a szüleim odalennének a Jack–Kate-pizsiparti ötletéért, de ma este nem akarom szem elől téveszteni.

Hiába próbálkozom, Kate-et lehetetlen meggyőzni.

– Reggel programom van Kirával, neked pedig a szüleiddel kéne töltened a mai estét.

Ragaszkodik ehhez, nem tudom jobb belátásra bírni.

Még azt se hagyja, hogy hazavigyem a szüleihez.

– Menj be, és idd le magad a szüleiddel! – parancsol rám mosolyogva.

– Ne aggódj, Jack! – nyugtat meg Jillian, ahogy beindítja a kocsit. – Biztonságban hazaviszem.

A szüleimmel megiszunk egy üveg bort, hallgatom, ahogy visszaemlékeznek arra, amikor még csak együtt jártak, aztán hogy milyenek voltak a házasság első évei. Eltűnődöm, milyen lett volna ismerni a szüleimet fiatal korukban. Menőnek tartottam volna őket? Talán barátok lettünk volna? Milyen lenne, ha annyira visszautaztam volna az időben, hogy elvihessem anyukámat a bálba, mint a *Vissza a jövőbe* című filmben? Kissé nyugtalanító ebbe belegondolni (legalábbis az utóbbi kérdésbe).

Mielőtt bemásznék az ágyba, még fülsiketítő hangerőre állítom a telefonom, biztos, ami biztos.

Felhívom Kate-et, de nem veszi fel. Írok neki, hogy hívjon, amikor csak tud.

Frannyvel és Jilliannel hajnalig beszélgetünk a közös csoportunkban. Elhatároztam, hogy egész éjszaka ébren maradok, hátha ez az, ami változtat valamin.

Az ébresztőm ráz fel, látszólag az éjszaka közepén.

Kirázom az álmot a fejemből, a telefonoméért nyúlok.

De nem az ébresztő volt.

– Jack, nem tudom, mi történik velem – nyöszörgi Kate a telefonba.

– Várj, hogy érted ezt? Mi folyik ott?

– Szerintem rohamom lesz – mondja.

– De az nem lehet. A kezelés. Dr. Sowunmi azt mondta...

– Jack, én félek... most ez más. Rosszabb, mint eddig volt... nem tudom, mit tegyek.

– Hol vagy?

Kate szaggatottan veszi a levegőt.

– Kate, hol vagy? Odamegyek. Hívok egy mentőt. Csak mondd el, hol vagy...

A lépcsőhöz rohanok. Nem hiszem el. Újra megtörténik.

– Jack... – szólít halványan. Tompa puffanást hallok, mintha elejtette volna a telefonját.

– Jövök – ígérem neki, pedig nem tudom, hol van.

Leszáguldok a lépcsőn, odafigyelve, hogy egy fokot se hagyjak ki. Sikerül lejutnom az aljára esés nélkül. Csak semmi nagy zuhanás. Semmi feketelyuk-meglepetés.

Húsz másodperccel később apu autójával tolatok kifelé a kocsifelhajtóról. *A másik injekció*, jut eszembe. Kate-nek a másik injekcióra van szüksége.

A kocsiban tárcsázok. Olyan sokáig cseng ki, hogy már hangpostára számítok, de aztán...

– Halló?

– Hazudott – mondom.

– Tessék? Ki maga?

– Azt mondta nekem, meg tudja menteni.

– Jack?

– De így is meg fog halni, nem igaz?

– Jack – mondja. Hallom, hogy valaki mond valamit a háttérben, letakarja a kezével a telefont, minden csak tompán jut el hozzám. – Jack, figyelj rám! – kezdi újra.

– Csak mondja meg az igazat, doktor!

– Az egyetlen igazság az orvoslásban... az az, hogy nincs igazság. Nem tudjuk. Csak praktizálunk, és nem mindig van igazunk. Néha nagyon elrontjuk a dolgokat.

– De maga más. Kate, a családja, mind hisznek magában! Mindenki szerint maga a legjobb.

Hosszú szünet, majd egy hosszú sóhaj.

– Bár jobb lehetnék!

– ...

– Jack? Jack? Ott vagy?

– Jó éjt, doki! – Az anyósülésre hajítom a telefonom.

A gázra taposok, és a kocsى előrelelendül.

Nem tudok nem arra gondolni, hogy mégis mit művelek. Van rá esély, hogy ebből semmi se valódi? Talán kómában vagyok, és ez mind az én bedrogozott agyam szüleménye. Vagy talán az egész életem egy alaposan megtervezett műsor, valami B kategóriás valóságshow, és minden ismerősöm egy fizetett színész, mint abban a *Truman Show*-ban. Mi van, ha anyu és apu nem is az igazi

szüleim? Mi van, ha Jilliant és Frannyt fizetik, hogy a legjobb barátaimat játsszák? És Kate. Mi van, ha ő... mi van, ha valójában mi nem vagyunk szerel...

Aztán hirtelen bomba robban.

Vagy legalábbis a becsapódás alapján erre tippelek először. Az autó orra teljesen felgyűrődik, úgy hajlik, mintha csak papír lenne, fém görbül és szakad. Hőséget és tüzet érzékelek. Füst szagát érzem. Valami, valaki sikít. De honnan? Aztán rájövök, hogy én vagyok az. Én sikítok. És nem tudom abbahagyni. Nem megy. De nem számít a sikoly, mert nem a gyengeség vagy a félelem jeleként tekintek rá. Ez a csatakiáltásom. Mert akkor is eljutok Kate-hez, ha négykézláb kell odamásznom, vagy egy lábon sántikálva, nem érdekel.

Talán a végén kiderül, hogy ez mind nem is történt meg valójában.

De számomra valódi.

– Kölyök, kölyök, jól vagy? – kiabál be egy hölgy az ablakomon. – Istenem, istenem, nem láttalak! Esküszöm, körülnéztem minden irányba, de a semmiből bukkantál elő...

Megpróbálom kinyitni az ajtót, de az meg se moccan.

– Menjen hátrébb! – szólok rá a nőre. Kirúgom a maradék üveget, és kimászok a vezetőoldali ablakon. De a lábaim felmondják a szolgálatot, és a földre rogyok.

A nő megérinti a vállamat.

– Nyugton kell maradnod! Már hívtam a mentőket.

De én akkor is felállok. A lábaim kissé ingatagok, de megvagyok. Rendben leszek.

– Istenem, mit művelsz? Nem kéne mozognod. Lehet, hogy tovább rontasz a dolgokon. Talán agyrázkódásod van. Talán eltört valamid, vagy...

Ellépek mellette, és elindulok az út mentén.

– A barátnőm – mondom neki. – Oda kell érnem hozzá. Haldoklik.

Néhány utcányira szirénák harsannak fel, és én megszaporázom a lépteimet, bár még így se vagyok valami gyors, hiszen lángol a tüdőm, és azt hiszem, eltört a térdkalácsom. Sosem merült fel bennem, hogy az ember összetörheti a térdét. Sose hallottam, hogy valaki azt mondaná, *ja, rendben leszek, csak egy törött térd.*

– Te jó ég, más is volt a kocsiban? A barátnőd? Úton van a mentő. Majd a mentőorvosok...

De nem hallom az ezután következő szavait.

Csak arra tudok gondolni, hogy én igyekeztem. Annyira igyekeztem mindent jól csinálni. De elbuktam.

Éles fény villan a pupilláim mögött. Az agyam pörögni kezd a koponyámban. A fogaim székfoglalózni kezdenek a számban. És a szívemet mintha elektromos forgószél ragadta volna magával.

Vagyis megtörténik az.

Megint megtörténik.

NEGYEDJÉRE IS

Eddig bírtam

Elveszíteni azt, akit szeretünk – ennél csak egyetlen rosszabb dolog van: még egyszer elveszíteni őt.

Azt szokták mondani, *bármit megtennék, hogy újra láthassam, csak még egyszer hallhassam a hangját*, de azt nem veszik számításba, hogy akkor megint el is veszítenék az illetőt. Hogy nem lesz könnyebb. Sőt, nehezebb lesz. Sokkal nehezebb.

– Bocsi, tesó, de kissé eltorlaszolod a lépcsőt – szólít meg Kate.

– Bocs. Elállok az utadból. – És tényleg így teszek. Elállok az útjából, minél messzebb mindentől, ami Kate.

Mert hiába mentünk annyi mindenben keresztül, hiába örülök, hogy újra élve láthatom, én nem tudom ezt újra végigcsinálni.

Sajnálom. Képtelen vagyok.

Ne utálj, de most mondani fogok valami nevetséges, fájdalmas, *ennek nincs ki mind a négy kereke* hülyeséget. Egy sportból eredő szabállyal fogom érzékelteni, hogyan menekülök Kate elől.

Három próbálkozás után kiesel a játékból.

Látod, bennem csak most ötlött fel (nos, igazából felötlött bennem korábban is, de száműztem a gondolatot az agyam legsötétebb, pókhálókkal borított részébe), hogy talán nem kell megmentenem Kate-et. Hogy talán nem is kéne megismernünk egymást. Talán azzal mentem meg, ha teljesen békén hagyom.

Megvolt a három esélyem, de én eljátszottam, csúnyán eljátszottam.

Most pedig kiestem.

És megteszem azt, amit eleve kellett volna. A tömegben keresztülfurakodva kiviharzok a konyhába, annyira azért megállok, hogy odaszóljak a tévé körül csoportosulóknak, hogy figyeljenek, mindjárt visszavág a State, amit persze nem hisznek el, de én nem állok le vitatkozni. Addig kerülgetem a táncolókat és iszogatókat, míg végre megérkezem mögé.

Megfordul, és mintha tudná, mi következik. Mintha várt volna rám.

– Jack – szólal meg Jillian. – Mit művelsz?

– Amit már nagyon régen meg kellett volna tennem.

Magamhoz húzom, a szemébe nézek, az ajkához nyomom az ajkam, és várom, hogy ellökjön. De nem mozdul, csak kinyitja a száját, meleg nyelve az ajkaim közé csusszan, az ujjai a hajamban kalandoznak, és nem pont így képzeltem a dolgokat, de rendben lesz.

Minden rendben van.

Hogyan hagyj cserben mindenkit

Az egyetlen dolog, ami meglep, az az, hogy Franny nem vert meg... egyelőre.

Ellökött, nekem jött, kiosztott jó pár vérfagyasztó, anyagyilkos pillantást az iskola folyosóján, de eddig még nem döntött úgy, hogy meg akar ölni.

Tudom, hogy bármilyen fájdalmas büntetést is ítél végül nekem, meg fogom érdemelni.

Franny kedves Jillianhez. Talán még kedvesebb, mint eddig, ha van ennek értelme. Lehet, hogy igaz, amit mondanak, hogy csak akkor értékelisz valamit igazán, miután elveszítetted.

Nekem nem kell Kate nélkül lennem ahhoz, hogy értékeljem.

De attól még nélküle vagyok.

Nehéz dolog seggfejnek lenni, legalábbis tudni, hogy a volt legjobb barátod szemében te vagy a legnagyobb seggfej a világon, pláne, hogy tulajdonképpen egyet kell vele értened.

Talán nem éppen a boldogságtól kavarog a gyomrom, de azért egész boldog vagyok Jilliannel. Ő megért engem. És igazán ismer. Van abban valami, mikor négy évet töltesz valakivel, együtt nőtok fel. Ő ott volt nekem. És még mindig itt van.

Az ősök csalódottsága

Sokáig húzom az időt, mielőtt beavatnám a szüleimet.

Természetesen folyton kérdezzetik: *Hol van Franny? Minden rendben vele? Minden rendben kettőtökkel?*

A kezembe veszem a villám, felszúrok rá pár kelbimbót. Miért a kelbimbó az egyetemes jel a feszültségre? Valahányszor nyugtalanság lengi be a vacsorát, nagy valószínűséggel kelbimbó van az asztalon. Kicsit sajnálom szegény zöldséget. Hálátlan egy feladat. Mindenki utálja, vagy azért, mert senki nem tudja rendesen elkészíteni, vagy mert valami szörnyű, rossz híreket hozó vacsorára emlékeztet. Szegény kelbimbó. Én tulajdonképpen nagy rajongója vagyok. Mert általában anyu irtó finomra csinálja.

De ma valahogy nem az igazi.

És magabiztosan kijelenthetem, hogy még sosem láttam ilyen mérgesnek a szüleimet.

Főleg nem rám.

Az átláthatóság kedvéért összeállítottam egy táblázatot a legfontosabbakról.

**Anyu és Apu Legvégsőbb Szomorúságának
és Végtelen Csalódottságának táblázata**

ANYU	APU
Nem akarom elhinni, hogy ezt tetted Frannyvel! Ő a legjobb barátod, Jack! Anno még együtt is fürödtetek!	Hányszor aludt itt nálunk? Ezer-szer? Háromezerszer? Szerin-tem az ezer nagyon is reális becslés.
Nem is tudom kellően kihang-súlyozni, milyen elképesztően csalódtam most benned. Bár ki tudnám valahogy fejezni, de képtelenség.	Anyáddal mindent megtettünk, hogy rendesen neveljünk fel. A barátaink folyton áradoz-nak, hogy milyen jó gyerek vagy. Most mit fognak gondolni?
Oké, talán egy csalódottság-skálán. Egytől tízig terjedő ská-lán, ahol a tízes a legrosszabb, mondjuk gyilkosságot követ-tél el, vagy valami. Ez legalább 8,5.	Nem sok jó dolog történt sze-gény Frannyvel élete során, és most még az „elárult az állí-tólagos legjobb barátom”-at is hozzáadhatja a listához.
Jilliant választani Franny he-lyett? Soha nem helyezzük a csajokat előtérbe! Ezt még én is tudom. Nem hallottál még a tesókódexről?	Gratulálok!
Franny minden mérkőzésén ott vagyok. Soha egyet sem hagytam még ki. Tudod, milyen kínos lesz ezután is járnom a meccsek-re, úgy, hogy a fiammal már nem is barátok? <u>Ebbe</u> nem gondoltál bele, Jack?	Egyszerűen nem értem. Nem ta-nítottunk eleget a <u>barátságban</u> rejlő értékekről?
Minden héten tekintettel vagyok Frannyre a bevásárláskor, mert tudom, hogy itt lesz. Most mi lesz? Újra kell gondolnom a teljes bevásárlási stratégiámat?	Ki vagy te egyáltalán? Mert nem az a Jack vagy, akit én ismerek. Hol van a fiam Jack? A barátom Jack? Csak erre vagyok kíváncsi.
	Nem, most komolyan, ki vagy te?

Jack, egy barom vagy, haver

És persze értem én.

Én is haragszom magamra.

De most mondd meg, mit kellett volna tennem!

Ugyanazzal próbálkozzak újra meg újra?

Az nem működött.

Sajnálom.

Megpróbáltam, és elbuktam.

Aztán próbálkoztam, és elbuktam megint.

Milyen választásom maradt?

Nem, de most komolyan, segíts kitalálni. Megvárom.

Fene tudja, hányadik lecke: Ne keverd össze a sokszor újrajátszott jeleneteket!

Mikor többször átélted már ugyanazokat, vagy legalábbis egymáshoz nagyon hasonló pillanatokat, az agyad hajlamos ezeket összegyúrni egy jelenetté.

Ezzel az a probléma, hogy mondasz dolgokat, amiket a másik nem ért, mert néhány dolog – kicsi apróság – nem pont ugyanúgy alakul.

JILLIAN: Hali, merre vagy?

ÉN: Nézz fel!

Mikor felnéz a pizzatészta-dagasztásból, engem pillant meg a kirakatban, ahogy valami furcsa, rögtönzött táncot járok az étterem logója mellett. Kinyitom az ajtót, mellettem beszökik a szél, csilingel

az ajtócsengő.

– Késtél, Jack King – jegyzi meg Jillian karba tett kézzel.

– Jobb később, mint... – De nem fejezem be a mondatot. Helyette a pult mögé lépek, és megcsókolom, az orra az enyémnek nyomódik.

Hányszor álmodtam én erről?

Hogy megcsókolom Jilliant.

Hogy Jillian visszacsókol.

És most ez történik.

Abbahagyjuk a csókolózást, vigyorogva csípőre vágja a kezét.

– Szóval segítesz a franciában, vagy csak azért jöttél, hogy felfald az arcom?

– Hmmm – mondom az államon kopogtatva. – Határozottan az utóbbi. – Odahajolok egy csókra, ő meg játékosan kitér előlem.

– Kicsim, gyerünk, légy szíves! – kérlel. – Szörnyen állok franciából.

– Nem állsz szörnyen. Csak te látod az ötös alatt szörnyűnek.

– Hát, ha külföldön akarok tanulni az egyetem ideje alatt, akkor meg kéne tanulnom a nyelvet, nem gondolod? Különben hogy fogok magunknak szobaszervizt rendelni?

Összeszorul a torkom, mert ha őszinte akarok lenni, még mindig nehéz komolyan belegondolnom egy Kate nélküli jövőbe.

És mintha Jillian gondolatolvasó lenne, mert azt kérdezi:

– Szerinted helyesen tettük? Hogy úgy döntöttünk, együtt leszünk?

Nem először tűnődünk ezen hangosan. Minden alkalommal ugyanúgy válaszolok.

– Ahogy álltak a dolgok, ez tűnt az egyetlen lehetséges döntésnek.

– Ja – mondja nem túl meggyőzően. – Ugye jössz ma este vacsorára? Anyu a kedvencedet csinálja.

– Fehérbabos-kolbászos csilit?

– El vagy kényeztetve.

– Hogy van egyébként anyukád?

Jillian a fejét ingatja.

– Megint összeszólalkoztunk.

– Apukád miatt?

– Ebben a helyzetben, amiben amúgy rengeteg mindent lehet utálni, nem is anyukám látványát utálom a legjobban, hanem hogy mit tesz velem, hogy így kell látnom. Ami tudom, önzőn hangzik, de...

– Ez nem önzőség, J. Jogod van az érzéseidhez.

– Soha nem kéne szánalmat érezned a szüleid iránt. Így nem. – Abbahagyja a dagasztást. – Valahányszor hazaérek, úgy érzem, mintha csak arra várna egész nap, hogy lecsaphasson rám. Mintha minden energiát, amit eddig apuba ölt, most felém irányítana. Én szeretem anyukámat, de... néha egyszerűen már túl sok. És teljesen kiszámíthatatlan. Egyik pillanatban boldog, a másokban szomorú, egyikben nevet, a másokban dühös... sok ez nekem. Arról nem is beszélve, hogy átrendezi az egész házat.

– Mármint a bútorokat? Ez mindig is szokása volt, nem?

– Nem csak a bútorokat. A teljes berendezést. Tegnap meg arra mentem haza, hogy minden edény, fazék és serpenyő, az összes kajánk, sőt, az egész spájz a konyhaasztalon, a pulton meg a padlón kiterítve hevert.

– Micsoda? Miért?

– Mert úgy érezte, jobban is el lehetnének rendezve a dolgok.

– Uff.

– Ja.

– Ez elszomorít.

Jillian bólint.

– Egy részem azt szeretné, hogy apu visszajöjjön, és jóvá tegye a dolgokat, hogy anyu aztán megint önmaga lehessen. Egy másik

részem viszont soha többé nem akarja látni. Ha megkérdezel, hogy szeretném-e látni, vagy inkább soha többé, a válasz folyton változik, attól függően, hogy mikor teszed fel a kérdést. Most nézd meg, micsoda káosz van, ő meg csak fogta magát, és lelépett. Hogy hagyhatott így itt, Jack?

– Nem tudom. Biztosan hiányzol neki. Biztos szomorú, és bűntudata van, bármerre is jár.

– Remélem – mondja Jillian. – De valahányszor magam elé képzelem, mindig boldognak tűnik valahol. Látom, ahogy nevet, hátravetett fejjel, mint egy farkas. Hah.

– Gondolod, hogy Franny úgy érzi magát, mint anyukád?

Jillian vállat von.

– Anyu elvesztette a szerelmét és a legjobb barátját. Franny elvesztette a szerelmét és a két legjobb barátját. Számold ki te!

– Utálom a matekot.

Jillian a kötényébe törli tésztás kezét.

– Úgy hallottam, szabadon engedték a Kupont.

– Ó, igen? – vonom fel a szemöldököm.

De én ezt már tudtam.

Holnap találkozom Franny apjával.

Honnan tudtam?

– Mr. Hogan – szólítom meg, és felé nyújtom a kezem.

De Franny apukája nevetve ragadja meg a vállam.

– Ohó, nézzenek csak oda, kész férfi vagy! Pihés az állad, meg minden.

Majdnem rávágom, hogy *hát bizony eltelt nyolc év*. De inkább csak mosolygok.

– Jó látni magát, uram.

– Vagy Franciscónak hívj, vagy sehogy! És eszedbe se jusson még egyszer uramnak szólítani!

– Oké – mondom, és magamban elhatározom, hogy akkor sehogy se fogom hívni Franny apukáját. – Szóval azért akartam, hogy találkozzunk, mert...

– Várj csak! – vág közbe, hogy a pincérnő felé inthessen. – Van valami finom csapra verve?

A pincérnő elhatarja a kínálatot.

– Abból az utolsóból kérek, bogaram – mondja, és olyan mosolyt villant a pincérnőre, amibe az belepirul. Úgy tűnik, a milliówattos mosoly örökletes. Visszafordul felém. – Na, miért vagyunk itt?

Három percig nem bírja abbahagyni a nevetést, mikor beavatom. De beleegyezik, hogy segítsen.

– Lenne még valami, Mr. Hogan.

Attól még, hogy Franny gyűlöl, engem igenis érdekel, mi van vele. Ahogy Kate-tel is. Bár ezúttal más döntéseket hozok, szeretném,

hogy mindketten boldogok legyenek, és mindenük meglegyen.

– Megmondtam, hogy hagyd ezt a miszterezést.

– Elnézést. Az a helyzet, uram, vagyis öhm... az a helyzet, hogy szerintem nem is érti, mennyire hiányzott Frannynek.

Franny apukája egy fogpiszkálót rágcsál. Az általa választott helyen vagyunk, ami egyszerre grillétkerem és bár. Azt állította, itt csinálják a legjobb szózott marhahúst, ennek ellenére főleg sört fogyaszt.

Megvárom, hogy nagyot harapjon a szendvicsébe, mielőtt belekezek azoknak a dolgoknak az elmesélésébe, amiknek Franny valószínűleg nem örülne.

– Franny a tizenkettedik szülinapján vagy három órán át várt magára az ablakban, hátha felbukkan. Pedig Abuela megmondta neki, hogy nem fog eljönni. Pedig a szíve mélyén tudta, hogy nem fog eljönni. Hogy nem jöhet. Ez volt az egyetlen alkalom gyerekkorunkban, mikor Frannyt sírni láttam.

– Franny? Sír? Elég nehéz elhinni, hogy érdeklém annyira, hogy sírjon miattam.

– Tudta, hogy száz e-mailt írt magának, amíg börtönben ült?

Rám mered.

– Egyet sem kaptam meg.

– Mert sose küldte el őket.

– Miért tett volna ilyet? Miért írt leveleket, ha úgyse küldte el?

– Mert félt, hogy nem fog válaszolni. Gondolom, egyszerűbb volt egyáltalán nem hallani az apjáról, mint írni neki, és nem kapni választ.

– Ez hülyeség – mondja, de a hangjából érzem, hogy nem gondolja komolyan.

– Tudta, hogy Franny azért választotta a kosárlabdát, annak ellenére, hogy fociban ügyesebb volt, mert emlékezett, milyen volt

figyelni magát gyerekként a parkban?

– Emlékszik rá?

– Még mindig van magától egy cetli Frannynél. Valószínűleg maga nem is emlékszik már rá, de firkantott néhány szót egy zöld post-itre, és Franny uzsonnás zacskójára ragasztotta sulis előtt. Még mindig megvan. Franny a zoknis fiókjában tartja.

– Kizárt dolog.

– Így igaz. Akkor veszi elő, mikor azt hiszi, nem látom.

És tudom, hogy ezzel megint elárulom Frannyt, kiteregetem a legrejtettebb titkait.

De néha a jó cél érdekében rosszat kell tenned.

És jött a doktor...

– Mik ezek az injekciók tulajdonképpen?

– Cink-ujj nukleázok.

– És mindkét injekcióra szüksége van?

Dr. Sowunmi bólint.

– Ha nem kapja meg mindkettőt, akkor idővel visszatérne az eredeti állapotához, igen.

– Értem.

– Ez problémát jelent, Jack? Hogy Kate megkapja mindkét dózist?

– Nem – mondom. – Nem jelent problémát.

– Mert harmadjára vagy negyedjére hozod fel. Ha a fizetés miatt aggódsz, már elmondtam, hogy...

– Nem a pénzről van szó. Csak biztos benne, hogy nem lehetséges hamarabb beadni a második injekciót?

– Csak jelentős kockázatokkal, Jack.

– Ezt onnan tudja, hogy már kipróbálták?

– Nem, nem próbáltuk ki – vallja be. – De a kutatás alapján...

Előrébb hajolok.

– Doktor úr, nem kéne egy kis teret hagyni a csodáknak?

– Pardon?

– Mármint, itt nyilván tudományos alapon dolgoznak, de nincs-e vajon ugyanakkora szükség a hitre? Egy kis reményre?

– A hit és remény is szerepet játszik, tagadhatatlanul, Jack, de ha...

– Elhallgat. – A hit és remény fontos, persze.

– Én hiszek magában, doktor.

Dr. Sowunmi az asztal túloldaláról tanulmányoz. Folytatom.

– Tehát felveszi a páciensei közé?

– Előbb szeretnék találkozni vele. Megismerni, mielőtt egyáltalán fontolóra vesszük a kezelést.

– Rendben – mondom. – De hadd figyelmeztessem! Ha megismeri, akkor már biztosan kezelni is fogja. Lehetetlenség nem segíteni neki, ha egyszer az ember ismeri Kate-et.

Dr. Sowunmi összekulcsolja a kezét az asztalon.

– Mióta ismered Kate-et?

Nos, doki, gyakorlatilag több mint egy éve ismerjük egymást, de jelenleg tökéletesen idegen vagyok Kate számára, mert a jelek szerint bent ragadtam egy időhurokban, és ahelyett, hogy megint ugyanúgy végigszenvedjem a dolgokat, nyámnyila módon a menekülés mellett döntöttem, szóval...

– Ami azt illeti, mi nem igazán... öhm, az a helyzet... kissé furcsa a szituáció, de... Talán érthető, hiszen néha nem kell ismerni valakit ahhoz, hogy *ismerjük* őt, érti, mire gondolok?

– Jack, azt akarod mondani, hogy Kate-nek fogalma sincs, ki vagy?

– Azt nem mondanám, hogy fogalma sincs. Nem igazán.

– Valóban? Akkor hogyan jellemeznéd a Kate-tel való kapcsolatod?

– Bonyolult.

– Bonyolult – ismétli dr. Sowunmi, és először mosolyodik el, amióta beléptem a rendelőjébe. – Bár mondhatnám, ahogy idősebb leszel, egyszerűbbek lesznek a dolgok, de orvosként esküt tettem, hogy nem ártok senkinek.

– Jó tudni, hogy nem csak én vagyok béna a szerelemben.

– Viszont ha Kate nem *ismer* téged – mondja, visszatérve a *velem senki se szórakozzon* arckifejezéséhez –, akkor hogy győződ meg

arról, hogy eljöjjön hozzám? Hogy veszed rá, hogy hagyjon egy idegent fizetni a kezelésért?

– Van egy tervem.

Dehogyan van.

Aztán mégis lesz.

De tartsd észben, sose állítottam, hogy jó terv!

– Halló, Mrs. Edwardsszal beszélek?

– Ki keresi?

– Elnézését kérem. A nevem... öhm... Thurgood Marshall Thomas, az ifjabbik. A Whittier igazgatóságának tagja vagyok. De majd később visszatérünk az, öhm, referenciáimra.

– Valami gond van Kate-tel?

– Hm? Vagyis, öhm, hogy érti ezt, Mrs. Edwards?

– Tudom, hogy kissé romlottak a jegyei. Az elmúlt szemeszterben többször be kellett mennie a kórházba, de biztosíthatom, hogy teljesen elkötelezett hallgató.

– Semmi szükség a bizonygatásra, asszonyom. Épp ezért kerestem fel. A célom hozzásegíteni Kate-et, hogy továbbra is profitálhasson a Whittieren a tanulmányaiból.

– Nem teljesen tudom követni.

– A betegsége, Mrs. Edwards. Szeretnénk segíteni a felépülésében.

– Szeretnének... azt hiszem, nem értem.

– Készen állunk felajánlani egy nagyobb összeget Kate érdekében a világ egyik legjobb hematológusának. Abban reménykedünk, hogy legalábbis sikerül kontroll alatt tartani a sarlósejtességet.

– Kizárt dolog, hogy ezt meg tudnánk engedni magunknak. Az apja és én nem...

– Már el van intézve, Mrs. Edwards. Önnek és a családjának

semmit nem kell kifizetnie.

Hosszú szünet.

Letette volna?

– Mrs. Edwards, itt van még?

– Igen... Itt vagyok... Mr....ööö?

– Thomas.

– Mr. Thomas, feltehetek egy felettébb otromba kérdést?

Megpróbálok úgy kuncogni, ahogy szerintem egy tehetős jótevő tenné, félúton valahol a *ne legyen nevetséges* és az *ötvendollárosokkal törölöm ki a fenekem, mert miért ne* között.

– Kérdezzen csak, Mrs. Edwards!

– Ön és a lányom... maguk ketten... ön a lányom a szeretője? Ezért akar rajta segíteni?

– Mrs. Edwards, hogy őszinte legyek, még csak be sem vagyok mutatva a lányának. De biztosíthatom, hogy nem történt itt semmi illetlenség. A bizottság minden évben tucatnyi pályázatot vizsgál meg, amelyeket olyan hallgatók nyújtottak be, akiknek valamilyen támogatásra van szükségük. Ez egyfajta hagyaték attól a számos, hogy úgy fogalmazzak, *jómódú* öregdiákunktól, akik buzgón igyekeznek szeretett iskolájuk segítségére sietni. Idén a lánya pályázatát választottuk.

– Tehát erre Kate jelentkezett? Kitöltött valami jelentkezést?

– Nem, jelöléses alapon működünk. Kate-et az egyik társa nevezte be.

– Meg tudja mondani, hogy kicsoda? Ki jelölte Kate-et?

– Attól tartok, nem. De annyit mondhatok, hogy ha ön és Kate áldását adja a dologra, mi alig várjuk, hogy kezdetét vegye a kezelés. Szeretném egyeztetni önnel a levelezési címét, illetve a legalkalmasabb kapcsolattartási módot, hogy összeköttetésben maradhassunk, Mrs. Edwards!

Újabb csend.

– Mrs. Edwards...

– Csak nem hiszem el, hogy ez történik. Hálás vagyok. Igazán. De... nos nézze el a cinizmusom, de...

– Elküldöm a hivatalos papírokat, kedves. Majd meglátja. Már mozgásba is lendültek a dolgok.

– Nem is tudom, mit mondjak.

– Ne mondjon semmit, kedves! Kivételes gyermeket nevelt fel. Az iskola tartozik önnek köszönettel. – Megköszörülöm a torkom, érzem, hogy mindjárt elcsuklik a hangom. – Tehát, belevághatunk?

Dilemmák, dilemmák

Kate anyukája (érthető módon) még a kettes számú Thurgood Marshall Thomas-akció után is (vagy talán éppen amiatt) elég szkeptikus, de végül, miután elküldök neki minden rendelési információt, egy Whittier-fejléccel ellátott magyarázó levéllel (éljen a Photoshop!), amiből kiderül, hogy a kezelési díj már számlázva is van, valamint kérdések esetére az elérhetetlen Whittier Öregdiák Bizottság telefonszámával egyetemben, lassan elkezd hinni a dologban.

Mindent megteszek, hogy a távolból figyelemmel követhessem Kate-et.

Ez elég nagy szívás, hiszen valakit a távolból figyelni pont olyan, amilyennek hangzik – mintha távcsövön keresztül figyelnéd. Persze, rá tudsz közelíteni, és közeli, felnagyítva láthatsz mindent. De állíthatod igazán, hogy ismered őt, mikor a részletekről, hogy mi történik körülötte, hogy mit érez igazán, min megy keresztül, arról mind lemaradsz?

És elkeserítő, mert az utóbbi időben Kate volt a legjobb dolog az életemben. Csakhogy ebben az életben nem is ismerhetem. Nem a barátnőm. Nem a barátom. Még csak nem is vagyunk ismerősök. Semmi vagyok számára, és elvileg ő is semmi számomra.

És mégis...

Ez az egyetlen, ami soha nem lesz.

Néha úgy érzem, megcsalom Jilliant, mert annyi időt fordítok

arra, hogy megszervezzem a dolgokat, nyomon kövessem Kate előrehaladását, és tartsam a kapcsolatot dr. Sowunmival, aki közölte, hogy mivel Kate nem írt alá hozzájárulást, nem beszélheti meg velem a kezeléssel kapcsolatos konkrétumokat, sőt, még ilyen nagy vonalakban sem lenne szabad beszámolnia, mint ahogy eddig tette.

Ma szakított rá három percet a páciensei között, hogy fogadjon.

– Nem akarom magát bajba keverni – kezdem. – Ha kényelmetlen önnek a munkájáról beszélni, megértem. Nem akarom, hogy kötelességének érezze!

– Azt hiszem... úgy érzem, megérdemled, hogy tudj *valamit*. Nem is tudom, Jack. Bonyolult.

Nevetek.

– Tehát miért pont ez a lány, Jack?

Vállat vonok.

– Kicsit több jó cselekedet kell ebbe a világba.

A szemét forgatja.

– Ugyan már, Jack! Tudsz te ennél jobbat is.

– Azért, mert ő olyan ember, aki egész életében törődik másokkal, tesz valamit értük. Megérdemli, hogy valaki érte is tegyen valamit. Okos és vicces, és ennek a bolygónak minél tovább szüksége van rá.

– Tehát szereted őt.

– Nem mondom, hogy nem szeretem.

Jilliant azonban nehezebb meggyőzni.

Tudni akarja, miért látogatok el dr. Sowunmi kórházába.

Vagy hogy miért érdekel hirtelen ennyire a sarlósejtes vérszegénység.

Vagy hogy mit fogunk csinálni, ha Frannynek sikerül bejutnia a

Whittierre.

És ki veszi át a helyét a bandában?

Ami mind nagyon jó kérdés.

És én egyikre se nagyon tudok választ adni.

A beszélgetés

Épp az iskolába tartunk, mikor Jillian elmondja.

– Franny azt mondta, beszélnie kell velem.

– Mikor?

– Suli után.

– Ma?

– Ma.

– Jó.

– Ja.

– Ott kéne lennem nekem is?

– Szerintem nem.

– Ja.

– Mármint nem akarom még tovább súlyosbítani a helyzetet, tudod?

– Nem, persze. Érthető.

– Szóval haza tudsz jutni máshogy? Suli után?

– Persze.

A nap hátralévő része úgy telik, hogy csak ülök az órákon, de képtelen vagyok figyelni, egyre az jár a fejemben, hogy Jillian beszélni fog Frannyvel az árulásunkról és arról, hogy összejöttünk a háta mögött.

– Hogy ment? – támadom le rögtön, ahogy megjelenik az

alagsorban.

– Megbántottuk, Jack.

– Aha.

– Nem – mondja, és felvesz egy párnát a kanapéról, hogy leülhessen a helyére. – Tényleg nagyon megbántottuk.

– Mit mondott?

– Igazából nem sokat. Főleg én kértem bocsánatot. Aztán a végén rám nézett, és azt mondta: *Nem hinném, hogy valaha is megtudnátok érteni, mennyire szerettelek titeket.*

Nem erre számítottam. Megint olyan érzés, mintha belém dőfték volna valamit.

– A francba – szólalok meg. – És erre mit mondtál?

Jillian megrázza a fejét.

– Semmit. Csak ültem ott, és utáltam magam. Aztán kézen fogott, és azt mondta: *Mindig azt akartam, hogy boldog légy. És még mindig ezt akarom.*

– Azt hiszem, most kéne kiállnom a kivégzőosztag elé.

– Neked és nekem is – helyesel Jillian. – És még könnyen megúsznánk.

Egy beteg vakbél

Jilliannel épp az unokatestvérét látogatjuk meg a kórházban, akinek kis híján perforált a vakbele, mikor belép a liftbe az az ember, akinek megjelenésére a világon a legkevésbé számítottam, és rám parancsol:

– Hatodik emelet, tesó.

Normális esetben nem szeretem felvenni a szemkontaktust a liftben. A lift mint jelenség már önmagában is elég kényelmetlen – csendben és mozdulatlanul ácsorogni egy szűk fémdobozban, mindössze pár centi távolságra random idegenektől.

De aztán ott van ennek a csávónak a hangja. Ahogy *tesót* mond *légy szíves* helyett, mintha az én dolgom lenne teljesíteni a parancsait, mintha én működtetném a liftet, és itt várnék kinyújtott ujjal, bármikor készen állva egy seggfej utasításaira.

Rögtön felismerem, de persze neki nincs oka tudni, hogy ki vagyok. És ha még ismerne is, olyan srácnak tűnik, akit mindenhol felismernek, de ő sosem zavartatja magát, hogy megjegyyezze a neved vagy azt, hol találkoztatok már. Tehát inkább *letesóz*.

De bevallom, elfogult vagyok.

Csettintek egyet.

– Hé, te nem... – Már mondanám, hogy *Flanders* vagy *Sanders*, hogy visszafizessek a *tesóért*, de annyira megörülök a srácnak, hogy nincs kedvem a kicsinyeskedéshez. – A Whittierre jársz, nem? – kérdezem.

Xander felnéz a telefonjából.

– Ismerlek? – kérdezi.

– Nem, csak láttalak a campuson.

Xander egyetlen szó nélkül visszatér a görgetéshez.

– Szóval, öhm, mi szél hozott ide? – kérdezem.

– Tessék?

– Mit keresel a kórházban? Minden rendben?

– Ja, minden remek. Csak halas tacóért jöttem.

Összeráncolom a homlokom.

– Várj, mi?

– Csak szívatlak, tesó, nyugi. A barátnőm beteg, szóval azért.

– Ó, itt ápolják?

– Bezony.

– Rendbe fog jönni?

Xander vállat von.

– Ez nem új neki. Gyakorlatilag az egész életét kórházakban éli le. Szerintem már hozzászokott.

– Nem hinném, hogy ehhez hozzá lehet szokni.

– Meglehet. – Xander újfent a telefonjába temetkezik. – Tanulnom kéne, de helyette itt kell lennem. Játszani az odaadó, támogató barátot.

– Nem kell.

– Mi?

– Semmit sem kell csinálnod. Senki nem kényszerít rá.

– Hah. Próbálj csak meg dobni egy beteg csajt!

Mostanra már tudod, hogy nem vagyok egy erőszakos ember.

De esküszöm neked, hogy minden meglévő, valaha volt és jövőbeni erőmre szükségem van ahhoz, hogy visszafogjam magam, és ne rúgjam szét Xander halastaco-evő seggét.

Csakhogy eszembe jut: én is dobtam a beteg csajt.

Tehát akkor, B terv.

Először is megkérdezem a szobaszámát az információs pultnál.

Aztán elrohanok az ajándékboltba, és megveszem AZ ÖSSZES VIRÁGOT. Az önkéntes eladó kölcsönöz nekem egy kocsit, amivel el tudom szállítani. Alig férek be a liftbe, mindenfelé virágok ágaskodnak. De végül sikerül betuszkolnom a kocsit, nagyjából sértetlen szirmokkal. A kabin megindul felfelé, kavarog a gyomrom, de nem az emelkedéstől érzem magam furcsán.

Az ajtó előtt megtorpanok, most már émelygek. *Mit művelsz itt, Jack?* De a kezem a beleegyezésem nélkül máris kopogtat.

– Szabad! – kiált Kate.

Betolom a kocsit. Nem látom őt, és feltételezem, hogy ő se engem, elválaszt minket a növényfal.

– Szerintem rossz szobába jöttél – mondja.

Megkerülöm a kocsit, és ott van, könyvvél az ölében fekszik az ágyban, és bár egyenesen rám néz, egyértelmű, hogy nem ismer fel. Ami, noha várható volt, elmondhatatlanul brutális érzés.

– Nem te vagy Kate Edwards?

– De, én vagyok – ismeri el.

– Akkor nincs hiba.

Felnyalábolok annyi csokrot, ahányat csak tudok, és elkezdem megtölteni velük a szobát.

– Kitől vannak? – kérdezi.

Egy vázányi sárga és piros tulipánt helyezek az ablakpárkányra. Egy kupac könyv és film hever ott. *Átmeneti állomás*. Ezt együtt néztük meg. Vagyis én néztem, ő meg engem figyelt a kedvenc részeinél. *Mit csinálsz?* – kérdeztem, belepirulva a tekintetébe. *Csak szeretném látni a reakciódat*, mondta. *Hogy rád is olyan hatással*

van-e. Abbahagyjam? Kiakasztalak vele, ugye? Nem, mondtam, ne hagyd abba!

– Van hozzá kártya? – kérdezi.

– Öhm, nem, hölgyem. Nem találkoztam vele.

Felnevet.

– Kérlek, soha többet ne hívj hölgyemnek!

– Ó, igen, elnézést.

– Semmi gond. – A kocsira mutat. – Nem értem, ki tenne ilyesmit.

– A barátod? – vetem fel.

– Egyértelmű, hogy nem ismered a barátomat.

Oké, bevallom, ez boldoggá tesz. De szomorúvá is, mert olyan barátot érdemel, aki virágokkal tölti meg a szobáját. Bár az is igaz, hogy olyan barátot érdemel, aki nem hagyja magára, csak mert nehézre fordulnak a dolgok, tehát talán magamat se kéne olyan lelkesen fényeznem.

– Szülők esetleg? Testvérek?

– Nem az ő stílusuk.

A szemét tanulmányozom. Nem tudok nem arra gondolni, hátha valahol nagyon mélyen, a nehezen kinyerhető emlékek szintjén emlékszik még rám. Hátha, ha elég mélyen beleássa magát a tudatalattijába, akkor a nyomunkra bukkan. Talán a megfelelő szavakkal, vagy ha egy bizonyos módon mozdulok, felidéződik benne valami. De felkapja a telefonját, a képernyőt kezdi nyomkodni.

– Rájöttél? – kérdezem.

Felpillant, elmosolyodik.

– Hacsak nem lép elő valaki, hogy felvállalja ezt a virágostromot, attól tartok, rejtély marad.

– Értem – bólintok.

Visszatér a telefonjához.

– Hát, ez volt az utolsó – jelentem be. Az utolsó csokrot szándékosan a mellette álló asztalra hagytam.

– Köszí – mondja anélkül, hogy felnézne.

– Nincs mit. Szívesen. – Habozok, nem akarok elmenni. De ha tovább maradok, az fura lesz. Talán hívná a biztonságiakat. Az ajtóban még megállok. – Hát akkor... vigyázz magadra! Remélem, hamarosan jobban leszel.

A folyosón úgy kalapál a szívem, hogy a falnak kell dőlnöm támaszáért.

– Hé, várj! – kiált utánam. – Hé!

Lehetséges? Érez valamit? Valahogy emlékszik?

Visszalépek.

– Igen?

– *Phalaenopsis* orchidea. Honnan tudtad?

– Tessék?

– *Phalaenopsis*, más néven lepkeorchidea.

– Ó. Tényleg. A phalen... phalengás... amit te mondtál.

Felnevet.

– Szóval honnan tudtad, hogy ez a kedvencem?

– Hogy érted?

– Az összes virág közül épp az orchideát tetted az ágyam mellé – vigyorog. – Ki vagy te valójában? Ismerjük egymást? Valaki megkért, hogy lepj meg?

– Én csak egy kórházi önkéntes vagyok.

– Ó, igen? Akkor hol van a piros önkéntes mellényed?

Jogos.

– A tisztítóban – válaszolom. Nagyon vissza kell fognom magam, hogy ne csapjam magam homlokon.

Úgy bámul rám, mint aki nem hisz nekem.

– Mindenesetre köszí. Feldobtad a napom.

– Örülök, hogy segíthettem – mondom, és közben azt kívánom, bár mondhatnék többet. Bár odahúzhatnék mellé egy széket! Megtudakolhatnám, hogy van. Bocsánatot kérhetnék, amiért magára hagytam.

De nem lehet.

Kikullogok a folyosóra, behúdom magam után az ajtót. Miközben becsukódik, még egyszer utoljára szemügyre veszem. Kate az orrához emeli a tigrisliliomot, és tekintete az ablak felé vándorol, mintha az illat egy emléket idézne fel.

Az ajtó egy kattanással bezárul.

Jillian az unokatesója szobája előtti váróteremben aszalt vörös áfonyát majszol.

– Á, itt vagy – mondja.

– Minden rendben? – érintem meg a karját. – Jól van az unokatesód?

– Nincs semmi gond. Csak aggódtam érted. Felszívódtál. És nem vetted fel a telefonodat.

Előhalászom a telefont. Kilenc nem fogadott hívás, SMS-áradat. Egy üzenet kivételével mind Jilliantól van. Az az egy anyukámtól, hazaérek-e vacsorára.

– Ne haragudj, J.

Hozzám bújik.

– Hiányoztál, babám.

Köré fonom a karomat. Jó érzés a karjaimban tartani. Olyan meleg és kényelmes.

– Jack?

– Igen?

– Csemeték között voltál?

– Miért? – kérdezem lepillantva a feje búbjára. – Ne mondd, hogy valami kisgyerek lebüfizett, és nem vettem észre!

– Facsemetékre gondoltam. Mintha kertészetben lettél volna. Olyan illatod van, mint aki valami virágágyásban fetrengett.

Tudod, a filmekben mindig van ez a két ember, akik szerelmesek, és végül elkerülhetetlenül egymás mellett kötnek ki, de előtte mindenféle akadállyal kénytelenek megküzdeni. Mi meg, a közönség, figyelemmel kísérjük, ahogy a két szerelmes leküzdi ezeket az akadályokat az igaz szerelem nevében, és bár nem segíthetünk nekik, drukkolunk, hogy bármi áron is, de összejöjjenek. Nem számít, mi van, együtt *kell* lenniük, nem igaz?

Azonban megesik, hogy legalább egyikük, vagy sokszor mindketten már többé-kevésbé komoly kapcsolatban vannak. És mindenki tudja, hogy a két főszereplőnek valamennyire szerethetőnek kell lennie, ezért nem dobhatják csak úgy, seggfej módon a párjukat. Szóval, hogy hihetőbb legyen az elkerülhetetlen boldog befejezés, az írók a párjaikból faragnak teljes seggfejt, hogy ezeket a karaktereket utáljuk, és büntudat nélkül szurkolhassunk a két kedvencünknek, hogy rúgják már fel végre a meglévő kapcsolatukat, és vessék bele magukat az igaz szerelmük, a lelki társuk karjaiba...

És bumm, kész is a hollywoodi boldog befejezés. Mindenki nyer.

Csakhogynem nekem nem szörnyű a Jilliannel való kapcsolatom. Majdhogynem tökéletes a lány. Az egyetlen hibája, az olyan apró vétkeken kívül, minthogy az alján nyomja a fogkrémes tubust (uh, *fura*), vagy hogy lehajtva hagyja a vécéülőkét, mikor végzett (van pofája!), az az, hogy nem Kate.

Ő nem Kate.

Hát persze hogy nem.

Ő Jillian.

És Jillian a maga módján elképesztő lány.

És nagyon boldogok vagyunk együtt, igaz?

Igaz.

Akkor miért érzem mégis úgy, hogy hibát követtem el?

Nem így, mint most

– Volt idő – vallja be Jillian –, mikor gondoltam arra, hogy mi egyszer egymás mellett fogunk kikötni. Mostanra már, hogy történt, ami történt, ezt magamtól is összeraktam, de egészen más az ő szájából hallani ezeket a gondolatokat, amik az én fejemben is olyan sokáig keringtek.

– Tényleg?

Oldalra hajtja a fejét, mintha még a mondat közben is fontolgatná a dolgot.

– Talán nem a *közeljövőben*. Határozottan nem így...

Mindketten tudjuk, mit nem mond ki.

Nem így, *mint most*.

De ezek a szavak nem hangzanak el. Szellemként lebegnek csak a fejünk felett.

– De akkor is – folytatja. – Azt gondoltam, talán egyetemen történik majd valami. Vagy ha nem egyetemen, akkor diploma után, mikor máshol tanulunk tovább.

– Aha.

– Vagy mikor te már menő író vagy, én meg egy egész jó szórakoztatóipari ügyvéd...

– *A legjobb* szórakoztatóipari ügyvéd – szólok közbe.

– ...besétálnánk ugyanarra a megbeszélésre, és mindketten felnőttek lennénk, és szinglik, és végre készen állnánk. Vagy ilyesmi.

– Igen – helyeselek. – Valami ilyesmi.

De talán nem így, *mint most*.

Egy sporttáska súlya

Hitetlenkedő arccal nyom a kezembe egy fekete sporttáskát.

– Ne már, ne csináld ezt velem! Muszáj elmondanod, honnan a fenéből tudtad!

Nem ellenőrzöm, mi van a táskában. Csak egyszer tartottam kétszázezer dollárt a kezemben, de az nagyjából ilyen nehéz volt.

– Mázhim volt.

– Fejezd be! Ez nem mázli volt. Valahonnan tudtad. Tudtad. És most nem akarsz elárulni annak az embernek, aki segített neked.

– Mit akar, mit mondjak?

– Mondjuk az igazságot, Jack.

– Fél évvel a jövőből jöttem, és tudtam, hogy a Mandrake győzni fog.

Franny apja leint.

– Jó, ne mondd el! De ez volt az utolsó fogadás, amit helyetted intéztem. Nem volt egyszerű begyűjteni a nyereményt. Ha még egyszer trükközni próbálsz, mindketten az Erie-tóban lebegve végezzük.

– Végeztem a szerencsejátékokkal.

– Helyes – mondja, és összefonja a karját.

– Viszont van még valami.

– Jó, a kocsmában elmondhatod. Te állod a piát. De előbb biztonságba kell helyoznünk ezt a pénzt. Nem vagyok az az idegeskedő fazon, de a fenébe is!

A bár teljesen néptelen.

A sarokban egy pár üldögél fancsali arccal, a nő időnként felemeli a poharát, hogy meglögybölje benne az olvadó jeget.

Miután Franny apja rendel, felém fordul, és felteszi a kérdést:

– Szóval miről akartál beszélni?

Úgy döntök, nem kerülgetem a forró kását.

– Nem találkozott Frannyvel.

Előregörnyed a bárszéken, meghúzza a söröskorsót.

– Ja, hát elfoglalt voltam. Majd foglalkozom vele, ha eljön a megfelelő idő.

– Elfoglalt volt. Majd foglalkozik vele – ismétlem. – Hetek óta szabadlábon van, és arra sem képes, hogy felhívja telefonon? Az egyetlen fiát?

– Honnan tudod, mit tettem, és mit nem? – kérdezi.

Igazság szerint nem tudtam teljes bizonyossággal. De elég esélyesnek tűnt.

– Jack, szívességet tettem neked, mert a fiam barátja vagy, de ezzel le is zárult a köztünk lévő dolog. Egy pillanatra se hidd, hogy barátok vagyunk! Hogy veled fogom megvitatni a fiammal való ügyeimet. A kettőnk kapcsolata nem tartozik rád.

– Kapcsolat? Viccel? Milyen kapcsolat?

Franny apja felpattan, mögötte megnyikordul a szék, rám emeli az öklét.

– Ne akard, hogy elfajuljanak a dolgok, kölyök!

– Nézze, sajnálom, ha...

– Ha egy perccel is tovább maradsz, akkor tényleg sajnálni fogod!

– Jó. – Előhúzok egy húszast a zsebemből, és a bárpultra hajítom. – Én fizetek – mondom. – Maga meg csak folytassa a baromságait!

Anyut és aput szölongatom, de senki sincs otthon.

Lerúgom a cipőmet, hozok egy pohár vizet a konyhából. Lerogyok a bevetetlen ágyamra, és hosszas plafonbámulásba kezdek.

Ekkor jut eszembe:

A táska.

Az ágy alá nyúlok, a fül után tapogatózok. Semmi. Újra próbálkozom, még mindig semmi. Térdre rogyok, hogy jobban lássak, és elszorul a gyomrom.

Mert már azelőtt tudom, hogy odanéznék.

A táska eltűnt.

Kibaszottul kiakadok. Keresem a párnák alatt, félrehányom az ágyneműt, a legnevetségesebb helyeket is átkutatom – benézek az asztalfiókokba, a szőnyeg alá, mintha legalábbis beleférne a boríték méretű fiókokba kétszázezer dollár, vagy egyszerűen becsusszanhatna egy ócska tucatszőnyeg alá.

Végigviharzok a házon.

Mindent tűvé teszek érte, többször is ellenőrzök minden egyes zugot. Mindeközben teljesen eredeti káromkodásokat üvöltözök. Olyan *most vesztettem el kétszázezer dollárt!* típusúakat.

Csak semmi menőt, nehogy azt hidd!

Főleg képtelenségeket. Határozottan észszerűtlen dolgokat.

Azt-az-anyagyörmöszölő-tigrisliliomos-gennyes-szaros-gatyáját-neki.

Ilyesmiket.

De végül minden, a ház elpusztítására szánt igyekezetem ellenére csak annyit érek el, hogy ott állok kifulladásra, remegve, sírva.

Felhívom anyukámat. Hangposta. Nem sok kell, hogy falhoz vágjam a telefont, de visszafogom magam. Megpróbálkozom apuval.

– Apu, találtál, öhm... – hebegek, a hangom tele pánikkal és iszonyattal.

– Jack, jól vagy, fiam? Mi a baj?

– Nem, nem vagyok jól. Tudnom kell, hogy találtál-e valamit.

– Mit találtam volna? Miről beszélsz?

– Egy táskát, apu – bököm ki, bár mostanra egészen biztos vagyok benne, fogalma sincs, miről beszélek.

– Milyen táskát? Valamiféle bajba keveredtél, Jack? Szükséged van...

De a mondat maradékát már nem hallom, mert elemelem a telefont a fülemtől, hogy a képernyőre pillantsak.

Egy üzenet jelenik meg.

Van nálam valami, ami a tiéd.

20 perc múlva legyél az Erdőben.

Nem tudnám megmondani, miért hívjuk így: „az Erdő”. Talán mert az erdőben van, bár azon belül egy nagy tisztás közepén, a legkevésbé erdőre emlékeztető részen.

Akárhogy is...

Amikor bedugom a fejem a csapóajtón, Franny a falnak dőlve, karba tett kézzel vár, a sporttáska a lábánál hever.

– Szia! – mondom.

– Honnan a fenéből szedted ezt a pénzt?

– Kiraboltam egy bankot?

– Az igazat, Jack. Most!

Mi van mindenkivel, hogy ennyire az igazságot követelik?

Az igazat? Az igazat? Nem tudnád elviselni az igazságot!

Nem, komolyan mondom. Én tudom az igazat, és alig tudom elviselni.

– Fogadáson nyertem.

Franny szemöldöke magasra szökik.

– Fogadáson? Ennél jobbat nem tudsz?

– Ez az igazság.

– Nem vagy egyszerű eset, King, ugye tudod?

– Fogadtam, hogy a Mandrake megnyeri a bajnokságot.

– Hogy mit csináltál? Csak egy bolond fogadna erre.

– Eladtam a kocsimat, felhasználtam az összes megtakarított pénzemet, és feltettem a Mandrake-re.

– Még ha igaz is lenne, nem tudnád, hogyan intézz egy ekkora fogadást.

– Megkértem valakit, hogy intézze helyettem.

Franny felnevet.

– Biztos vagyok benne, hogy King mama és papa nem fogadott helyetted.

– Nem ők voltak – ingatom a fejem.

– Akkor ki?

– Nem számít, Franny.

– De, szerintem igen. Nekem számít. Tudni akarom.

– Mit kerestél egyáltalán a házunkban? Azt hiszed, bármikor felbukkanhatsz csak úgy bejelentés nélkül? Zuhanyozni egyet, vagy harapni valamit, vagy ellopni valaki pénzét az ágya alól?

Franny vállat von.

– Nálatok hagytam néhány ruhámat. Meg a telefontöltőmet. Kopogtam, de senki nem volt otthon, ami tulajdonképpen még kapóra is jött. Nem akartam, hogy találkozzunk... jobb volt így. Előszedtem a pótkulcsot a kőből.

Az a rohadék pótkulcstartó, Kate-megmentését-elcsesző műkő!

– Csak add ide a pénzt, és én...

– És mit teszel, Jack?

– Elfelejttem ezt az egész betörés dolgot.

– Ahhoz képest, milyen okos vagy, olyan hülye tudsz lenni. Honnan van a pénz? Hm, Jack? Mondd el, aztán végeztünk.

– Az apukád volt, oké? Kész! Most már tudod! Most boldog vagy? De Franny csak a fejét ingatja.

– Már tudtam, ember. Csak hallani akartam, hogy bevallod. – Felém rúgja a táskát, az végigszánkázik az egyenetlen deszkákon. – Vidd a pénzed, és tartsd magad tőlem kibaszott távol!

– Franny...

– Abuela életére esküszöm, ha most nem mászol le azon a létrán, akkor a saját kezemmel doblak le, te hazug, hátba támadó seggfej! Hiszek neki.

De egy részem még egy kicsit szeretne ott maradni a létrán, csak hogy szembeszegüljek Frannyvel, és megkapjam azt a jól megérdemelt seggbe rúgást, amitől igazán nem kéne megkímélnie.

– Mi az? Azt hiszed hazudok? Hogy nem teszem meg? – Csak úgy köpködi felém a szavakat. A dühöngéstől összerándul az arca, összeszorul az ökle.

– Nem – mondom. – Hiszek neked.

Monddj, amit akarsz, de Franny legalább betartja a szavát.

Ami jóval több, mint amit rólam el lehet mondani.

A földre ejtem a táskát. Elengedem a létrát.

A bál és a diplomaosztó gyorsan eltelik a végzős év forgatagában.

A bál nagy buli Jilliannel. Egész éjjel táncolunk. De az este jó részében azon tűnődök, vajon mi lesz, ha Franny felbukkan. De nem jön el.

Új magasságokba emelem a Franny elkerülésére kidolgozott taktikámat. Ő is hasonlóan tesz. És így alig látjuk egymást.

A Párducok jobban teljesítenek a bajnokságban, mint eddig, és kíváncsi lennék, mekkora szerepet játszott ebben a Frannytól való eltávolodásom. Persze lehet, hogy ennek semmi köze az egészhez.

Jilliannel elmegyünk a harmadik döntő mérkőzésre, és mikor Jillian leintezet Frannynek a lelátóról bemelegítés közben, ő egy kis mosollyal válaszol. Rita Marquez, aki a pletykák szerint az új barátnője, három sorral alattunk áll, és egy filctollal kidekorált plakátot tart a kezében, amin egy hatalmas, a fejére mutató rózsaszín nyíl látható, valamint egy *Cisco Szurkolólánya* felirat. Úgy lengeti a poszttert, mintha legyezni próbálná a szurkolókat, mintha egy személyben akarná lehűteni az egész tornatermet.

Franny megállíthatatlan a pályán. Nincs olyan visszapattanó labda, amit ne szerezne meg, olyan bedobás, amiért ne küzdene meg az ellenféllel. Szokás szerint nem igazi csapatjátékos, egymagában szerez huszonnyolc pontot, ötször passzolja le a labdát bedobás előtt.

Ezúttal a játéka győzelmet hoz az Elytown giminek.

Az évfolyamtársaink és a csapattársai mind köré özönlenek a pályán.

Átfut az agyamon, hogy gratuláljak neki, de inkább nem akarom kihúzni a gyufát. De aztán áttör a tömegben, felszalad a lelátóra, és magához szorítja Ritát, és így már fura lenne nem mondani *valamit*.

– Jó meccs volt! – próbálkozom.

– *Jó?* – ingatja a fejét.

– *Nagyszerű* meccs volt – javítom ki magam.

– Megállíthatatlan a babám, igaz? – gügyögi Rita. Tenyerébe veszi Franny arcát, és megcsókolják egymást. Én már azon gondolkozom, hogy bizonyára ez a jel, hogy Jilliannel indulnunk kéne.

De aztán Franny azt mondja:

– Jöttök a győzelmi bulira, ugye?

– Remélem, nem gáz. Mármint a város vagyonosabb felében van, szóval sose lehet tudni – mondja Rita. – Ó, várj csak, te nem arra laksz, Jack?

Nem igazán tudom hova tenni a kérdését.

– Néhány tömbnyire, ami azt illeti – válaszolom.

Jillian mosolyog.

– Biztosan jobban éreznétek magatokat, ha tudjátok, hogy mi nem vagyunk ott. De köszö, Franny! Ez nagyon kedves tőled.

Franny rám bámul.

– Az idő minden sebet begyógyít. Nem igaz, Jack?

– Így van – mondom.

Pedig én tudom, hogy maga az idő is okoz sebeket.

Jillian békeajánlatnak nyilvánítja Franny meghívását.

– Mindezek után hogy is hagyhatnánk ki? – érvel.

Szóval bepattanok apukám autójába, és meglepetten fogadom, mikor Franny csusszan be az anyósülésre, és bekapcsolja a biztonsági övét.

– Rita is kocsival jött. Ezért megkérdeztem Jilliant, nem bánná-e, ha vele kellene utaznia. Gondoltam, menjenek külön a lányok és a fiúk.

– Öhm, oké – mondom.

– Amúgy is úgy voltam vele, hogy beszélünk kéne.

– Ahha. Oké. Beszélni jó.

Az első pár percben csendben ülünk. Aztán Franny rögtönzött ritmusban kopogni kezd az ablakon.

– Hogy megy a banda? – kérdezi végül.

A rádió gombjaival matatok, de nem kapcsolom be. A megfelelő szavakat keresem.

– Nélküled már nem ugyanaz.

– Hmm.

– Figyelj, Franny... te... Ez... ez bizonyára nem meglepő, de én mindig is féltékeny voltam rád.

– Hogy micsoda? – nevet Franny.

– Komolyan beszélek. Mikor összejöttetek Jilliannel, én előtte egy hónapig gyűjtöttem a bátorságot, hogy végre elhívjam randizni.

– Soha nem említettél semmit.

– Mit kellett volna mondanom? „Hé, Franny, lenyúltad a barátnőmet”?

– Valamit mondanod kellett volna. Tudod, még mielőtt teljesen beleestem.

– Talán – ismerem be. – Gondolom, azt reméltem, hogy majd túlteszem magam rajta.

– De nem sikerült. Ehelyett aljas módon elárultad az állítólagos legjobb barátodat.

– Nem is értettem, miért kell neked Jillian. Bárkit megkaphatnál!

– Ha ezt nem érted, akkor talán te vagy az, aki nem érdemli meg a lányt!

Igaza van. Úgy teszek, mintha csak én vehetném észre, mennyire fantasztikus lány Jillian, mintha az én személyes előjogom volna látni, milyen elképesztő ember. Az fel se merült bennem, hogy Franny ezt ugyanúgy megláthatta. Mindvégig azt mondogattam magamnak, hogy senki nem értheti a Jillian és köztem lévő kapcsolatot, hogy mennyire összeillünk. De talán Franny ugyanígy érzett.

– És mintha a Jillian dolog nem lett volna elég, utána még a Kuponnal is elkezdte járni a hátam mögött. Ez mire volt jó, haver? Azon kívül, hogy kihasználta, hogy pénzt szerezzen neked?

– Öhm, én csak, izé, hallottam, hogy szabadon engedték, és öhm, nem is tudom, abban reménykedtem, hogy tudok segíteni...

– Mármint magadon segíteni. Mindent magadért teszel, Jack. Ne áltasd magad!

– Azt akartam, hogy tudja, milyen klassz fia van, annak ellenére, hogy bánik vele. Hogy örültség volt nélküled vesztegetnie az idejét annyi éven át. Hogy te sokkal jobbat érdemelsz, Franny!

– Csak tartsd magad távol a családomtól!

– Franny, én csak... – Nem tudom, hogy fejezhetném be ezt a mondatot. Mit akartam tenni? Elcseszni a barátságunkat? Szenvedést okozni neki? Mert valószínűleg végezhettem volna sokkal jobb munkát ezeknek az elkerülésében.

– És elhagyhatod ezt a *frannyzést*, oké? Neked csak Francisco.

– Sajnálom.

– Ki akartalak nyírni, azok után, amiket tettél. De nem tettem. Legalább egy kicsit el kellett volna látnom a bajod. De... hát nem tudom... azt hiszem, túlságosan hiszek a hűségben. Tehát elengedtem neked. De többet nem fogom, kölyök. Ha továbbra is olyan dolgokba ártod magad, amikhez semmi közöd, akkor teszem, amit tennem kell, megértetted?

Bólintok.

– Megértettem.

– Ajánlom is.

– Sajnálom Frann... Francisco. Nagyon sajnálom.

– Nem sajnálok. Büntudatod van. Tanuld meg a különbséget!

– Tényleg sajnálom. És büntudatom is van, asszem.

– Az egész kosárcsapat meg akart leckéztetni, de leállítottam őket.

– Nem tudom, mit vársz, mit mondjak. – A szokásosnál hosszabb időre állok meg egy stoptáblánál, hogy ránézhessek. Hogy igazán meghallhassam.

– Semmit nem tudsz mondani. – Kinyitja az ajtaját, kislisszan a hűvös éjszakába.

– Hova méész, haver? Még vagy öt-hat tömbnyire vagyunk.

Franny a vállát vonogatja.

– Sétálni támadt kedvem. Eddig bírtam a hülyeségeidet.

– Franny, minek szálltál be egyáltalán a kocsimba, ha ennyire utálsz?

Újabb vállvonás.

– Gondoltam, talán érdemes megmenteni valamit a barátságunkból, ha már annyi ideje tart, de ez egyértelműen hiba volt.

– Ne már! Megértem. És minden, amit mondtál, igaz. Csak hadd vigyelek el ebbe a buliba, és aztán... ha soha többé nem akarsz velem beszélni... oké... Én csak azt sze... Valahogy majdcsak elfogadom.

Franny a nyitott ajtóhoz hajol, és ismerős kifejezés jelenik meg az arcán, amilyen általában azelőtt szokott, hogy valakit egy jól irányzott ütéssel szebb tájakra küld.

– Azt mondd, te voltál féltékeny *rám*, Jack. *Te* voltál *rám* féltékeny? Mikor neked szinte szó szerint megvan mindened. Szülők, akiket érdekel, mi van veled, és akik egész életedben törődtek veled, egy biztonságos környéken álló szép ház, étel az asztalon, amit nem neked kellett valahogy összekaparnod, több ruha, mint amit meg tudnál számolni. Szó szerint egy zsáknyi pénz. És nekem mim van? Öregem, nem is tudom. De legalább ott voltál nekem te. Egy legjobb barát, tudod, akitől kicsit jobb helynek tűnt ez a világ. Aztán szerencsém lett, és megjelent még egy jó ember az életemben... Jillian... és ő mindent elviselhetővé tett, jobbá... és aztán te elvetted tőlem, mint ahogy mindig minden jó dolgot elvettek tőlem... és az a legrosszabb... hogy én soha nem tettem volna veled ilyet. *Soha*. Az én szememben testvérek voltunk, haver. De gondolom, ez hazugság volt, mert a testvérek nem tennének ilyet

egymással.

Én meg csak ülök ott, a stoptáblánál, várva, hátha visszafordul, hátha meggondolja magát, de nem tér vissza. A fejére húzza a kapucniját, és megy tovább.

Csak hosszú idő múltán érkezek meg a buliba. Úgy vagyok vele, hogy hagyok időt Frannynek lenyugodni. Úgy vagyok vele, hogy ha elég sokáig kocsikázok, akkor csak sikerül kitalálnom valamit, hogy ne utáljon ennyire. De mikor odaérek, ő még nincs ott.

– Hol van Franny? – kérdezem Ritát.

– Ugyanezt akartam kérdezni én is – mondja. – Nem veszi fel a telefont. – Aggodalom tükröződik az arcán. Ahogy Jillianén is.

Szeretnék valami megnyugtatót mondani, de végül nem emlékszem, mondok-e egyáltalán bármit. Ami nem is baj, mert valószínűleg valami olyasmi hülyeséget mondtam volna, hogy *biztos jól van*.

Ami nem igaz.

Franny sosem érkezik meg a buliba.

Mint kiderült, rövidebb utat választott, ami végül nem bizonyult olyan rövidnek.

A legrosszabb dolog a világon

A parti már kókadófélben van, mikor megkapjuk a hírt.

Egy Mike Whitney nevű gyerek lehalkítja a zenét, mindenkre rászól, hogy fogja be, mielőtt bejelentené:

– Franciscót meglőtték!

A sürgősségi váróterme szomorú emberekkel van tele, de mintha köztük is mi lennénk a legszomorúbbak. Abuela nagy lendülettel, kifulladásra esik be, magánkívül van, mi hárman próbáljuk kicsit megnyugtatni. Nem sokkal később a szüleim is befutnak, ők beszélnek a rendőrökkel a történetekről.

Mint kiderül, egy gyanakvó lakó, aki mindig éberén figyeli a környéket, észrevette a lakóparkon átvágó Frannyt, és telefonált a rendőröknek. Aztán úgy döntött, papucsban és otthonkában a nyomába szegődik.

– Hívtam a rendőröket! – kiáltott utána. (Legalábbis a nő ezt állította a rendőröknek, ami persze nem biztos, hogy híven tükrözi a valóságot.)

Franny erre vállat vont, vagy megrázta a fejét, vagy valami hasonlót tett, és azt mondta:

– Mindegy, asszonyom. Jöjjenek csak!

Amivel végképp kivívta a nő haragját.

– Vedd ki a kezed a zsebedből, és ülj le a járdaszegélyre! – rivallt

rá a nőszemély Frannyre.

- Rohadjon meg! Hazamegyek.
- Tartsd fel a kezed, hogy jól lássam!
- Maga nem a rendőrség. Hagyjon békén!

Aztán *hirtelen mozdulattal a zsebéhez nyúlt*, és elővett valami fényeset. *Féltettem az életemet. Csak reagáltam. Nem volt időm gondolkodni*, mondta a nő. Ezért rálőtt. *Bumm*. Egyenesen a mellkasába. Végignézte, ahogy a földre rogy, az arcán állítólag furcsa mosoly ült. A nő azt mondta, csak ezután hallotta meg a zenét, talán már hallotta valahol, de csak a lövés után fogta fel. A Bee Geest hallotta, egy húsz másodperces csengőhangot, a csillogó telefonból jött, amit Franny a kezében tartott.

- Bee Gees? – kérdezem a rendőrt. – Biztos benne?
- Igen – mondja a zsaru a jegyzeteire pillantva. – Legalábbis ezt állította a nő.

Bólintok, mert tudom, miért akarta Franny ennyire felvenni a telefont.

- Az az apja csengőhangja.

Nem mehetünk be hozzá.

De azt elmondják, hogy végeztek a műtéttel, most az ébredőszobában van. Ha minden jól megy, majd átviszik az intenzív osztályra.

Abuela nem tudja abbahagyni a zokogást.

Végre felbukkan Franny apukája is, rózsaszín szemekkel, mintha ivott vagy sírt volna. Vagy talán mindkettő.

- Hogy van a fiam? – kérdezi a váró túlsó feléből.

Felállok.

- A ébredőben van. Várjuk, hogy bemehessünk hozzá.

A Kupon bólint, megöleli az anyját, aztán ellép.

– Kell egy kávé.

– Elkísérem – ajánlkozom.

Nincs messze az automata, de engem nem a nyolcvanöt centes latték érdekelnek.

– Hol volt ma este? – kérdezem, mikor hallótávolságon kívülre érünk a többiektől.

– Pardon? – mondja.

– Nem volt ott a meccsen.

– Felhívtam.

– Ja, utána – mondom, pedig azt akarom mondani: *ja, felhívta, részben ez az oka, hogy most kórházban van egy lőtt sebbel*, de a másik ember, aki még felelős, az automata csillogó felületéről néz vissza rám, szóval...

– Nyugi, Oprah! ¹⁵ – mondja a Kupon. – Nem tartozik rád, mit csinálok a fiammal.

Még engem is meglepnek a számból elhangzó szavak:

– Igenis rám tartozik, mi történik azokkal, akiket szeretek. És ez a lehető legrosszabb. Az, hogy hol itt van, hol nem, hogy néha visszajójozik az életébe! Elég volt ebből! Ez önző, és már unalmas is, és csak árt vele. Fel se fogja, milyen klassz fia van! De nem is akarja tudni, nem igaz? Mert akkor esetleg igazi apaként kéne viselkednie, tizenhét év után először.

A Kupon keményen a kávéautomatának lök.

Várom, hogy közbeavatkozzon valaki, de üres a folyosó.

– Pocsék apa vagyok, ezt akarod hallani? Mi? Tessék, kimondtam. Most már visszamehetünk élni az életünket, oké? A titok kiderült. – A Kupon lazít a szorításán, elengedi a pólómat. Elindul, de aztán megáll. – Van róla fogalmad, milyen érzés úgy járkálni a világban, hogy tudod, szart sem érsz? Hogy semminek, amit valaha tettél,

nincs jelentősége? Mikor az égre nézel, és nem egy végtelen látóhatár terül el előtted, mikor neked nem ragyog úgy az égbolt, mint másoknak, mikor tudod... amikor TUDOD, hogy semmi jó nem vár rád, mert már elvesztettél minden jó dolgot, amire vigyáznod kellett volna? Nagyon régóta nem ébredtem boldogan, Jack. Már nem is tudom, létező dolog-e a boldogság. Azt gondolod, hideg vagyok? Túl kemény? Bizony, hogy az vagyok! Csak így tudom túlélni a napot. Így éltem túl a börtönt, a tudatot, hogy szar apa, szar fiú vagyok, hogy valamikor régen szar férj voltam. Így teszem túl magam rajta.

Nagyot nyelek.

– Talán ha ezt mind elmondaná Frannynek. Talán ha...

Felém ugrik, a szemében vörösen kavargó a düh és a megbántottság.

– Mit mondanék el neki? Szerinted nem tudja, hogy az apja egy nagy rakás kudarc? Újdonság lenne neki? Régóta tudja ezt rólam. Egész életében tudta.

– Még nincs túl késő.

– Már rég túl késő. Lassan kifutok az időből, mint a baseballban, már kétszer próbálkoztam, kétszer elvétettem, és most ott várok az utolsó ütésre. És a dobó ott áll a helyén, még sose sikerült vele szemben egy ütésem se, nulla-millióra állunk, és úgy dob, hogy nemhogy eltalálnám, még csak nem is látom a labdát. És tudom, mit gondolsz, mert én is azt gondoltam. Talán ha még egyszer megpróbálom, akkor sikerül, már itt az ideje. De sose fog sikerülni, Jack. Én vagyok az elvétett ütések királya, barátom.

Felnevet. A vállamra csap, mintha valami vicceset mondott volna, de könnyes a szeme.

– A pokolba, még csak ez sem igaz. Valójában játékban kell lenned ahhoz, hogy elvéthesd az ütéset. És az az igazság, hogy én soha nem

is voltam a stadionban. Sosem voltam ott. Szóval nem kell elmondanod, mennyit jelentene a fiamnak. Életem minden egyes napján együtt kell élnem ezzel a csalódással. És ennek soha nem fog leáldozni. Soha.

Még mielőtt mondhatnék valamit, Franny apukája elsétál, a vállával nekimegy az önműködő ajtónak, mielőtt az teljesen kinyílna, és befordul a sarkon.

Visszamegyek a váróba, az arcom remeg a dühtől és a szomorúságtól. A barátomra gondolok, ahogy ott fekszik, fájdalmak között, és a szerettei közül senki sincs mellette.

Én ott akarok lenni a stadionban.

Újra akarok próbálkozni.

Akár sikerül, akár nem, kell még egy esély.

A büfé zárva van, ezért anyu automatából szerzett nasikat osztogat.

Apu félóránként érdeklődik a recepción, de folyton csak azt mondják, hogy a helyzet változatlan.

– Ha nincs hír, az jó hír – mondja Franny apukája. Nagyon is jellemző rá, hogy a semmit valami jóval teszi egyenlővé.

Jillian kávét kortyolgat. Remeg a keze, és folyton leönti magát meg a székét.

Rita telefonál, a szüleivel, aztán a nővérével beszél.

Nem lehet mindenkit megmenteni. Ezt tudom. Hidd el, megértem. De felejtünk el a *mindenkit*, én *senkit* nem tudok megmenteni.

Végre beengednek minket hozzá. De csak egyesével, mondja a nővér. És maximum tíz percre. Pihennie kell.

Az ajtóban állok, figyelem, ahogy mozog a szemhéja alvás közben.

Vagy két-három percet elvesztegetek csak a figyelésével.

– Hangya – mondja halkán.

Belépek a szobába, az ágyához sétálok. Szinte túl hosszúak a lábai, az ágy végét súrolják.

– Hangya? – kérdezem. – Hol látsz hangyát?

Franny mellkasát gézzel tekerték körbe, ez alól egy hosszú, vékony cső lóg ki, amiben mintha vér folyna egy hozzáerősített tartályba – bizonyára ezt említette az orvos gyűjtőtartályként. Franny a fejét rázza, fájdalmasan nyög egyet.

– Nem hangya – mondja. – Hagyjál!

Nem nyitja ki a szemét.

Persze hogy nem akarja, hogy itt legyek. Nem lenne kórházban, ha én nem vagyok. Csak állok ott, a megfelelő szavak után kutatva, de a keresés eredménytelen.

– Elmegyek, Franny – mondom. – De megígérem, nem foglak egyedül hagyni!

¹⁵ Oprah Winfrey amerikai televíziós szereplő, műsorában többek között sokat foglalkozott családi konfliktusok megoldásával is.

Oszolj van, srácok!

A bulinak vége.

Anyu és apu elhalasztja az évfordulós bulit, mert *hogy ünnepelhetnének úgy, ha nincs ott az egész család*, ahogy anyu mondja.

Nem említem meg, hogy Franny talán amúgy se jött volna el.

Inkább nem emlékeztetek rá mindenkit, hogy tulajdonképpen utál a srác. Mert ez lényegtelen. Csak azt akarom, hogy rendbe jöjjön, akár örökké utál, akár nem.

Azért így is kibontunk egy üveg bort.

A vak is láthatja, hogy lélekben nem vagyunk ott teljesen. De azért igyekszünk. Félig-meddig bátor mosolyt erőltetünk az arcunkra.

– Egyszerűen nem ugyanaz, tudjátok? – mondja apu, és tölt még egy pohárral.

És igaza van.

Mind tudjuk.

Mindennél jobban vágyom még egy esélyre.

Még egy újraindításra, hogy elkerülhessük ezt a tragédiát.

Csak valamiféle varázslatra számíthatok, aminek a működését sem értem.

Ezúttal nem.

Így nem, hogy lehet, hogy ez az utolsó alkalom.

Mi van, ha hátralévő életemet így kell leélnem?

A tudattal, hogy Kate él ugyan, de Franny meghalt?

Mi van, ha anélkül, hogy tudtam volna, elcseréltem Frannyt Kate-re?

Hogy élhetnék ezzel együtt?

Ezért elnézést kérek, visszavonulok a szobámba, és magamra zárom az ajtót. Az asztalomon álló vekkert az ágy végébe állítom, és csak bámulom és bámulom és bámulom.

És várok.

Egy óra előtt nem sokkal tárcsázok.

A recepciós elmondja, hogy Kate valóban benn van a kórházban, de már késő van, ezért nem tudja átírányítani a hívásom a szobájába.

– Semmi gond – biztosítom. – Később majd újra próbálkozom.

Lesurranok a hátsó lépcsőn, megkerülöm a házat, és beszálok apukám kocsijába.

Az autópálya teljesen néptelen. Mintha csak én lennék ébren ma éjszaka. Leparkolok, és megpróbálkozom a főbejárattal. Zárva van, természetesen. De nem számít. Ma este nem. Megkerülöm az épületet, eljutok az irodához. Bedobok egy követ az ablakon. Pokoli hangja van a riasztónak, de nem foglalkozom vele. Bemászom az ablakon, és átmegyek a hűtőkamrába. Rengeteg doboz van, és nem igazán tudom, melyik kell nekem, ezért az összeset elviszem, egyesével pakolom ki őket a törött ablakon. Közelebb állok apu kocsijával, és berakom őket a csomagtartóba.

Két perccel később épp felhajtok az autópályára, mikor három szirénázó, a ködös éjszakán villogó fényekkel áthatoló rendőrautó zúg el melletttem.

A járőrautó a bejárat mellett áll, de nem érdekel.

Besietek az ajtón, de egy emberi falba ütközöm.

– Elkaptam – dörmögi a rendőr a vállára erősített adóvevőbe. – Kifelé! – utasít, fél kézzel kinyitva az ajtót, míg a másikkal a fegyverét szorongatja. – Gyerünk! Nyomás!

Kudarcot vallottam. Megint.

Mindegy, mit teszek, mivel próbálkozom – pláne, hogy mit akarok –, minden eleve el van rontva.

Frannyt bántották.

Kate haldoklik.

Betörtem dr. Sowunmi irodájába, de minek?

Hogy éppen ne legyek elég, megint. Már megint.

Megpróbálom odébb lökni a rendőrt, hogy a lépcső felé rohanhassak, de csak még szorosabban fog.

– Ne akard, hogy kifektesselek! – vakkantja.

– Talán az lenne a legjobb – mondom neki.

Rám parancsolnak, hogy álljak terpeszbe, az arcomat a rendőrautónak nyomják.

– Kérem – könyörgök. – A barátnőm haldoklik. Kérem! Csak öt percet. Kérem! Legyen szívük! Csak hadd lássam öt percre, azután börtönbe hurcolhatnak, hagyhatnak ott megrohadni, amit csak akarnak. Kérem. *Kérem!*

Megkísérlek térdre rogyni a könyörgéshez, de nem egyszerű, mikor fizikailag visszatartanak. A rendőr, aki megbilincsel, a másokra pillant, mire a piszkosszőke hajú, vérekes szemű nő sóhajt ugyan, de végül bólint.

Leveszik a bilincset.

A lift feldöcög Kate emeletére.

Kerülőt teszünk a vizes padló miatt.

Aztán a Kate-ért felelős nővér közli, hogy a látogatási időnek vége,

de a rendőrnő közbeszól, mire a nővér a szemét forgatja, de félreáll.

Már majdnem túl késő. Kate már alig van ott.

– Kate – szólítom meg halkán.

Kinyitja a szemét, pánik villan át az arcán.

– Ki vagy te? Mit keresel itt?

– Remélhetőleg végre megmentelek – mondom. – Sosem mondtam el neked, de szeretlek, Kate.

– Mit műv...

Nem tudja befejezni, mert előrántom az injekciós tűt a cipőmből, és a combjába szúrom. A teste összerándul, mintha áramot vezettek volna belé.

A rendőrök a földre löknek, szitokszavakat kiabálnak a fülembe, zeng tőlük a szoba.

Ahogy a földre esek, az orrom a linóleumnak ütődve roppan egyet, és tudom, hogy eltört. Lábak tömkelege jelenik meg a szobában. Még több kiabálás hallatszik, és egyre csak ráznak, ráznak, amitől vér csöpög az orrlyukaimból, faggatnak, hogy mit adtam be neki, mi volt az injekcióban, de igazság szerint, ha akarnám, se tudnám megmagyarázni. Egyedül ezt tehettem. Már csak ez a lehetőség maradt.

Lehunyam a szemem, és várok.

ÖRÖKKÉ

Mit tenne Bill Murray?

– Bocsi, tesó, de kissé eltorlaszolod a lépcsőt.

Kate felé fordulok, arcomon a világ legszélesebb mosolyával.

Mert az, hogy itt látom őt ezen a lépcsőn, nem jelent mást, mint hogy megint kudarcot vallottam.

De azt is, ami ennél fontosabb, hogy egy újabb esélyt is kaptam.

Két jó okom van rá, hogy megnézzem az *Idétlen időkiget*: 1) Bill Murray és 2) hogy bár nem pontosan egy cipőben járunk, azért talán tanulhatok egyet s mást egy férfi esetéből, aki ugyanazt a napot éli át újra meg újra.

És tényleg tanulok. Hogy mit ne tegyek. Hogyan ne éljem az életem.

Nem akarom arra fecsérelni az időmet, hogy próbáljak mások szemében tökéletesnek tűnni. Nem az a célom, hogy én legyek a legszellemesebb, legmenőbb, a legzseniálisabb. Egyfajta Jack 5.0. Persze, ha menet közben elkerülhetek néhány jelentős hibát, konkrétan a szeretteim megbántását, az nem lenne rossz. De nem fogom arra használni a képességemet (vagy nevezétek, ahogy akarjátok), hogy kitanuljam a megfelelő szavakat és a felidézhető emlékeket, amiktől Kate majd reménytelenül belém szeret.

Mert hiszem, hogy a szerelmünk az egyetlen állandó dolog ezekben az újrajátszásokban.

Hogy mindegy, mi történik, az a sorsunk, hogy szeressük egymást.
Talán romantikus vagyok. Talán bolond.

De nem szükséges ezerszer ugyanarra a napra ébrednem ahhoz,
hogy tudjam, szeretem Kate-et, és bármit megtennék, hogy minden
hátralévő napomon vele ébredhessek.

Nem számít, hogy ez hány napot takar. Nem számít, ha csak
keveset.

Bármi legyen is az, ami újra meg újra odaültet azokra a lépcsőkre,
jóval erősebb nálam, mindennél, amit ismerek. Ott *kell* lennem.
Kate-tel. Sehol máshol. És én ott leszek a lépcsőkön, várva, hogy
megszólítson, akárhányszor csak szükséges.

Némi bolti bájolgás közepette elejtett jó tanács

Elmondom apunak, hogy író helyett talán inkább tudós leszek, kutató, és annak szentelem az életem, hogy a legeslegocsmányabb kórokra keresek gyógyírt.

Aput ez a lehetőség láthatóan egészen felvillanyozza. A sejtésemet egy torokköszörülős nagy monológ meg is erősíti. Amit én nem bánok, annak ellenére, hogy éppen egy boltban vagyunk, tejesdobozokkal teli, végtelenbe nyúló polcsorok között.

– Jól gondolom, hogy Kate-nek köze lehet a dologhoz? – kérdezi. Bólintok.

– Mióta megismertem, sok mindent újragondoltam, azt hiszem.

– Jack, azt kell, hogy mondjam, remek dolgot fontolgatsz. Néha át kell gondolni, ki is vagy. Eldönteni, hogy tulajdonképpen mihez akarsz kezdeni az életben. Tudod, mindig azt mondják, hogy elsősorban magaddal kell elégedettnek lenned, mielőtt valaki mással boldog tudnál lenni. És van ebben igazság, Jackie. De ha őszinték akarunk lenni, néha bizony előfordul, hogy megismeresz egy embert, aki emlékeztet rá, milyen boldog is lehet az élet. Ha megtalálod ezt az embert, legyen az fiú vagy lány, sose engedd el! Anyukádnak mindenről megvan a véleménye, és ez néha fárasztó tud lenni... másoknak... de engem, engem nem zavar. Ő ilyen, és ilyen volt, már akkor is, mikor megismertem. Tehát, ha választanom kell, hogy hosszasan hallgassam, melyik gabonapehely tartalmazza

a leghasznosabb rostokat, vagy legyek egy szerencsétlen, székrekedéses, magányos hapsi, hát találd ki, mit választok! A rendszeres kakálást és a boldogságot választom, Jackie fiam! Minden alkalommal, és minden reggel, mikor felkelek, anyukádat választom.

És ekkor anyu, aki a jelek szerint nem a kocsiban keres kuponokat, hanem a sarkon hallgatózik, teljesen elolvad.

– Óóóóó, Abe, én is téged választalak!

– Csókolj meg, napsugaram! – mondja apu.

– Jaj, ne már, srácok! Itt a tejeshűtő között? Vigyorogtok egymásra, mint a *tejbetők*, tiszta nyálás! – De nem gondolom komolyan. Mert ha tanultam valamit az elmúlt időben, az az, hogy ki kell fejezni a szeretetet, amíg még lehet. Sose vedd készpénznek az időt vagy a szeretetet!

De anyu amúgy se figyel rám, nyálás pusztát nyom apu arcára.

– Egy napot sem öregedtél, Abe!

Apu vigyorog.

– Fiatalon tartasz, kicsim. Jackie fiam, takarításra lesz szükség az ötös sorban!

És én rémülten nézem végig, ahogy a tejeshűtőnek nyomódik a középkorú testrészek kavalkádja.

Minden egyes dolog

Megkérdezem Frannytól, hogy nem gond-e, ha beszélek az apjával.

– Miről?

– Őszintén szólva egy szívességre lenne szükségem.

– Szívességre? A Kupontól? – Franny vállat von. – Csak nyugodtan, ha csalódni van kedved!

– Biztos nem bánod?

– Milyen szívesség kell?

– Fogadást akarok tenni.

– Mire fogadsz?

– A szerelemre.

– Jack?

– Igen?

– Hogy lehetsz ilyen elcsépett?

Minden pénzemet felteszem a Mandrake-re.

– Biztos vagy te ebben, Jack? – kérdezi Franny apukája. – Ez nagyon sok pénz ahhoz, hogy elveszítsd. Nem fogom tudni visszaszerezni. Nem az én kezemben lesz a dolog, kölyök.

És a Mandrake...

...Te jó ég, ez most komoly? A Mandrake a meccs során először, az utolsó húsz másodpercben átveszi a vezetést... Ez a legnagyobb fordulat a sport történetében, emberek... Ma este történelmet látnak... Nagybetűs történelmet!

Nos, a Csüngőhasú Malacok ezúttal sem hagynak cserben.

Leülök egy megbeszélésre dr. Sowunmival.

– Jack, nem ígérhetek semmit. Lehetséges, hogy a kezelés nem fog működni Kate-en. Ezt érted?

– Hiszek magában, doktor úr! – biztosítom.

– Nos, akkor nagyon remélem, hogy nem okozok csalódást – mondja, és átnyúl az asztal felett, hogy kezet rázzunk.

Kate megkapja az első injekciót.

Pár napig rosszul van, főleg émelyeg, de a hét vége felé kezd jobban lenni.

– Nem tudom, hogy tényleg működik, vagy csak beképezem – mondja boldogan. – De jobban érzem magam, Jack. Nagyon-nagyon régóta nem éreztem már ilyen jól magam.

A bandapróbák jobban mennek, mint valaha.

Kate-tel elmegyünk a bálba. Csókolózunk. Pont olyan varázslatos, mint az *első* első csókunk. És rendíthetetlen lelkesedéssel táncolunk bénán, mintha most fedeztük volna fel, hogy a béna táncolás életeket ment, és mi minden életet meg akarnánk menteni.

Senkit nem hagyunk hátra! – mondogatjuk, miközben mozdulatainkkal a lehető legjobban/legrosszabbul imitálunk egy porcelánboltba tévedt, elszabadult rodeóbikát.

– Légyszi, légyszi mondjátok, hogy be vagytok állva – kérlel Franny.

– Csak az élettől megrészegülve, barátom – kiáltja Kate, egyre magasabbra ugrálva. – Az élettől!

Nagyon komolyan tolom a bűntudatkeltést, és biztos, ami biztos, még el is megyek Franny apukájáért.

– Biztos vagy ebben, Jack? – kérdezi. – Mert én nagyon nem.

– Franny tudja, hogy ott lesz. Látni akarja magát! Már nagyon régóta. Ő mindvégig csak arra várt, hogy egyszer felbukkanjon az apja.

Franny úgy tesz, mintha csak enyhén lenne izgatott, de aki ismeri, láthatja, hogy majd kiugrik a bőréből. A homokozós idők óta ismerem, de még nem láttam ennyit, ilyen nagyokat mosolyogni.

– Eljöttél! – állapítja meg. Az apja bólint.

– Soha többé nem akarok kihagyni egy mérkőzést sem. Csak azt remélem, még nincs túl késő.

Megszerzem a középiskolai diplomámat, az összes tanárral lepacsizok, miközben átsasszézok a színpadon. Apu mindenkiről rengeteg képet csinál, Kate-et is beleértve.

Jillian megtartja a világ legmenőbb búcsúbeszédét.

– Tehát mindent összevetve az Elytown gimiben töltött időnk nem az órákon töltött vagy *nem* órákon töltött percek számát jelenti.

A közönség felkuncog.

– Nem a megszerzett touchdownok vagy a kihagyott büntetődobások számát – folytatja Jillian. – Még csak nem is ezt az iskolát jelenti tulajdonképpen. Legalábbis nem az épületet. Az elmúlt négy év, ha jól csináltuk, a felnövésről szólt, arról, hogy megtanuljunk harcolni, a próbálkozásokról és bukásokról, hogy mindig újra meg újra összeszedtük magunkat. Ezekben az években egymást szedtük össze. A barátságról szólt ez az idő. Olyan barátokról, akik ott vannak, mikor a leginkább szükség van rájuk. Akik írnak, és felhívnak, mikor nem akarsz beszélni. Akik ott vannak, nap nap után, minden héten, minden félévben, újra meg újra. Az olyan barátságokról, amik nem érnek véget a középiskolával. Az olyan barátságokról, amik a legjobb fajta szerelemhez hasonlóan soha nem érnek véget.

Mikor befejezi, hatalmas tapsvihar tör ki, Frannyvel felpattanunk a székünkéről, bár messze vagyunk egymástól, a levegőbe csapunk, ujjongunk, és Jillian nevét kurjantgatjuk. Pusztit küld felénk, aztán meghajol.

Kate öccse, Reggie még mindig nem egyszerű eset...

És ezúttal nem családi vacsora alkalmával ismerem meg, ahol a szülei valamelyest féken tudnák tartani. Nem. Ezúttal Kate-tel hármásban moziba megyünk, ahol Reggie 1) kettőnk között foglal helyet, 2) felzabálja a pattogatott kukoricát, amit vettem, és 3) gyakorlatilag minden jelenetet előre lelő, amire először azt hiszem, hogy valamiféle fordulatjósító varázsló, de aztán később kiderül, hogy nem, már látta a filmet, és csak seggfejkedett.

– Szóval, ööö, Jack, mondd csak, mik a szándékaid a nővéremmel?

– Ez könnyű – mondom. – Hosszú, hosszú ideig vele szeretnék lenni.

De ez közel sem elég ahhoz, hogy elhallgattassam. Tovább fokozza a *nem tetszik, hogy bejön neked a nővérem* dolgot, de nem zavar annyira, mert erre valók a kisöcsik. Tisztelem érte.

Franny rengeteg pontot szerez a bajnokságon, és megszerzi a győztes kupát az Elytownnak. Az apjának adja a mezét, mire ő lecseréli a pólóját Franny mezére, ami hiába kicsi neki, és izzadságfoltos is, nem fintorog, nem veszi le. Fel-alá mászkál a tornateremben, és büszkén dalolja, hogy *Bezony, az én fiam*, valahányszor ránéz valaki. Még Abuela is időben odaér.

– Most mi az? – kérdezi hitetlenkedve. – Már értem ide időben.

De erre egyikünk se emlékszik.

Mind elmegyünk vacsorázni és ünnepelni, és valahol az előétel és a főfogás között Franny csörömpölni kezd a poharával.

– Figyelmet kérek, család és barátok! Bejelentenivalóm van – áll fel. Mind ránézünk.

– Egy jövődöbeli Whittier-hallgató áll előttetek – közli a szokásosnál is ragyogóbb, frannys mosollyal.

Jillian felugrik a helyéről, Franny nyakába veti magát, közben kis híján lesöpri az asztalról az előételeket.

– Te jó ég, komolyan mondod? Babám, tudtam, hogy sikerülni fog! Tudtam!

Frannyt nem lövik meg, csak ha beleszámoljuk Jilliant és Ámor nyilát. (Tudom, fájdalmasan nyálas, de nézd el nekem! Boldog vagyok.)

Kiderül, hogy Kate nővére, Kira terhes, aminek Franny örül a legjobban, mert a szeme előtt már egy életre szóló bérelt hely lebeg az összes Tekintélyes Várárok-koncert első sorában.

Mindeközben a mi bandánk is folytatja a próbákat.

A szüleim bulija nagyon jól sikerül. Kate, Jillian, Franny és én szinte végig ott vagyunk egymás mellett. Még négynyárnyi gyakorlás után (legalábbis ami engem illet) is sikerül elrontanom néhány hangot az elején, de úgy tűnik, senki nem veszi észre.

– Anyu, te sírsz? – kérdezem, nem mintha nem lenne egyértelmű, inkább hogy eltereljem a figyelmet arról, hogy én is sírok.

Megiszunk egy üveg bort. Feltakarítunk.

– Mi lassan megyünk – mondja Franny. Magához húz egy fiús ölelésre, Jillian megöleli Kate-et, aztán odahajol, hogy pusztít nyomjon az arcomra.

– Szeretlek, haver – mondja Jillian.

– Én téged jobban – válaszolom.

Kate-tel kikísérjük őket az autóhoz, és figyeljük, ahogy elhajtanak a csillagos éjszakába.

– Te is mennél, vagy inkább... – kérdezem, nyitva hagyva a lehetőségeket.

– Vagy inkább – kézen fog. – Határozottan vagy inkább.

Kate hozzám bújik az alagsori kanapén, a teste maga a meleg tökéletesség. Csókolózunk, de aztán elhúzódik.

- Mi a baj? – kérdezi.
- Hm?
- Föld hívja Jacket – mondja dallamosan. – Merre jársz?
- Megcsókolom az arcát, és felpattanok a kanapéről.
- Gyere! – nyújtom felé a kezem. – Mennünk kell.
- Hova megyünk?
- Nincs sok időnk.

– Miért vagyunk a kórházban?

– Mert beteg vagy, Kate.

A fejét rázza.

– Jól vagyok. Tudod, mit, nem is. Jobban vagyok a jónál. Jobban érzem magam, mint valaha. Működik a kezelés, Jack.

– Bízol bennem?

Összeráncolja a homlokát.

– Csak bízz bennem, kérlek!

Az ápolónő kifejezetten össze van zavarodva, mikor elmagyarázom, hogy bár Kate-nek még nincsenek tünetei, hamarosan rohamra lesz. Az ápolónők és az ügyeletes orvos nem akar hinni nekem. Még csak vizsgálatokat sem hajlandóak elvégezni.

– Értékeljük az aggodalmát, fiatalember – mondják, és már messziről hallatszik az ezután következő *de*.

– Szerintem nem így van. Ha tényleg értékelnék az aggodalmamat, akkor elvégeznének néhány vizsgálatot. Itt tartanak és...

– Jack, jól vagyok – mondja Kate, már nem először. – Tényleg, jól vagyok.

De nem félek könyörögni. Nem vagyok túl büszke a kérleléshez.

- Kérem, kérem, csak vizsgálják meg! Csak ennyit kérek.
- Fiatalember...
- Kérem! Van pénzem.
- Nem erről van szó...
- Ki tudom fizetni a vizsgálatokat. Most rögtön írhatok magának egy csekket. Csak egy toll kell.
- Meg kell kérnem, hogy most távozzon.
- Nem figyelnek rám! Meg fog halni! Ha nem tesznek valamit, akkor meg fog halni. Ez nem kérdés. Ez egy eshetőség. Ez a valóság! Meg fog történni!
- Kate-hez fordulnak.
- A barátod valamilyen kezelés alatt áll? Van neki felírva valami gyógyszer, amit mostanában nem szedett be?
- Ő nem örült – bizonygatja Kate.
- Senki nem mondta, hogy örült, de...
- Nem vagyok örült. Csak azért tudom, mert... – Ez az a rész, ahol elmondhatnám az igazat. Elmondhatnám, hogy azért tudom, mert a jövőből jöttem. Mert már átéltem ezt. De tudom, hogy nem mondhatom el az igazat, hacsak nem akarom a zárt osztályon tölteni az éjszakát.
- Jack! – Kate felém fordul, a kezemet szorongatja, már készül is kivezetni minket a vizsgáló függönye mögül, át a várón, ki a hideg, sötét éjszakába. – Menjünk!
- Már könnyek vannak a szememben, amikkel nem tudok mit kezdeni, főleg nem megállítani őket.
- Nem mehetek. Nem mehetünk, Kate. Kérlek. Hallgass rám! *Nem* vagyok örült.
- Tudom, hogy nem vagy. De nem értem ezt az egészet.
- Bár elmondhatnám, honnan tudom...
- Honnan tudod?

A nővérré nézek, arca továbbra is, mint egy kőszikla, karba tett kézzel áll.

– Nem mondhatom... sajnálom... de nem.

– Ez esetben attól tartok, kifutott az időből, fiatalember – mondja az ápolónő, és a folyosó felé kiált segítségért.

És megint kudarcot fogok vallani.

Mindent megpróbáltam.

Talán csak el kell fogadnom az igazságot. Hogy nem tehetek semmit, ami változtatna a dolgokon.

De én ezt nem vagyok hajlandó elfogadni.

– Jack, mit művelsz? – kérdezi Kate.

– Amit tennem kell – válaszolom.

– Biztonságiak, biztonságiak! – kiabál a nővér.

Nem fognak megállítani.

– Jack, mit csinálsz? – kérdezi megint Kate. – Nem értem.

– Hidd el, én se. De akkor is meg kell próbálnunk!

Mire odaérnek a biztonsági őrök, én már elbarikádoztam a vizsgálót a mozgatható kórházi felszereléssel: infúziós állványokkal, szívmonitorokkal, egy ultrahanggéppel. De a nagyobbik őrnek sikerül áttörnie a falat, felkap, és kivisz a folyosóra. Megragadom a függönyt.

– Engedd el! – szól rám, és próbálja ellökni a kezem.

A partnere, egy szívós, ősz hajú férfi nem akar annyira rám támadni. Inkább beleszól az adóvevőjébe, és az oldalvonalról figyel. Talán mert eddigre már esélytelen, hogy elhinnék, hogy nem vagyok őrült, azt kiáltom:

– Meg akarnak ölni! – És hadonászok, és csapkodok, és összevissza tekergek. Mert nem érdekel, mit gondolnak rólam. Mi történik velem. Bármit megteszek, hogy itt tartsam, hogy biztonságban tartsam Kate-et.

Mire Laird (nagyon jól megnézhetem a névtábláját, miközben egy maciöleléssel megadásra késztet) kibirkóz a váró folyosójára, Kate egyre nehezebben lélegzik. Infúzióra rakják, kap folyadékokat és oxigénkanült, ellenőrzik az életjeleit, tesztek végeznek. Kikísérnek a váróba. Egy órával később az orvos a fejét csóválva jelenik meg.

– Nem tudom, honnan tudtad, de lehet, hogy te mentetted meg az életét.

A váró falán lógó órára pillantok.

– Még nem mentettem meg – mondom. – Még nem.

Az orvos grimaszol.

– Nos, áthelyeztük egy megfigyelő szobába. Itt akarjuk tartani éjszakára. Figyelni, hogy biztosan stabil maradjon a hemoglobinja. Reggel veszünk tőle vért. Most bemehetsz hozzá.

Megköszönöm az orvosnak, ellenállok a késztetésnek, hogy megint az órára pillantsak, és bemegyek Kate-hez. Rám néz, ahogy az ajtóban állok, és elvigyorodik.

– Hahó, Hihetetlen Hulk! – köszön, és megnyom egy gombot, hogy megemelkedjen az ágya fejrésze. – Vagy már visszatértél a Bruce Banner-állapothoz?

Nevetek.

– Hogy vagy?

– Mmm. Már jobban. Azt hiszem. Mondjuk nem is tudtam, hogy eddig nem voltam jól. De te valahogy igen.

– Szerencsés tipp volt.

– Nem tippnek tűnt.

– Tudni akarod az igazat?

– Az elég jó lenne.

– A jövőből jöttem, és tudtam a pontos időpontot, mikor kezdesz majd rosszul lenni.

– Oké, ez egyértelműen nem igaz.

– Dehogynem.

– Kíváncsi vagy, honnan tudom, hogy nem igaz?

– Persze, de akkor is igaz.

– Mert kit érdekelne annyira, mi van velem, hogy visszamenjen miattam az időben? Mi bennem olyan különleges? Én leszek az amerikai elnök? Megtalálom a rák ellenszerét? Vagy nem is tudom... teszek majd valami fontosat?

Megint vállat vonok.

– Őszintén szólva, *ennyire* nem jártam a távoli jövőben. Szóval ezt majd együtt kell kiderítenünk.

Megmozgatja az ujjait, kinyújtja a karjait, és én belesétálok az ölelésbe.

– Ígéred? – kérdezi.

– Attól függ. Mit is ígérek?

– Hogy kiderítjük. Együtt.

– Vagy ez, vagy addig jövök vissza, amíg végre sikerrel járok.

– Megtennéd?

– Talán – vigyorgok.

Kiölti rám a nyelvét.

– Hát, én építenék egy időgépet a kedvedért. Na most gyere, bújj hozzám!

– Ez az ágy egy embernek is alig elég – panaszkodom, de már mászom is be mellé. – Ugye tudod, hogy az ápoló abban a pillanatban ki fog innen átkozni, amint beteszi a lábát a szobába? Elég biztos vagyok benne, hogy most minden itt dolgozó utál engem.

– Kérdezd meg, hogy érdekel-e.

Mosolygok.

– Na, tényleg, kérdezd meg! – erősködik.

– Kate, téged érdekel?

– Dehogy érdekel. Most kérdezd meg, hogy utállak-e!

– Utálsz engem, Kate?

– Nem. Képtelen lennék rá.

El se tudom mondani, mennyire jólesik hallani ezeket a szavakat.

– Kate?

– Igen?

– Ha választhatnál, hogy ugyanazt a négy hónapot éld át velem újra meg újra, vagy leéld a maradék életed nélkülem, melyiket választanád?

– Ez elég fura kérdés. Nagyon ragaszkodsz ehhez az időutazós dologhoz, mi?

– Na, menj bele te is!

– Oké, magyarázd el! Akkor egy ilyen végtelen ismétlésben lennénk?

– Igen.

– Legalább jó az a négy hónap?

– Elég fantasztikus. A legjobb, azt mondanám.

Bólint.

– Elég jól hangzik egy Jack–Kate-időhurok.

Megpusztilom az arcát.

– Most hadd kérdezzek én!

– Hajrá!

– Furcsán fog hangzani, de én mindig is szerettem volna egy olyan pár része lenni, akiknek a nevét összemossák a fájdalmasan gyönyörű szerelem nevében – mint például Bennifer vagy Kimye – mondja arcán bolondos mosollyal.

– Várj, most ugye viccelsz?

– Nem. És gondolkoztam rajta. Lenne néhány ötletem, ha kíváncsi vagy.

– Halljuk!

– Oké. – A párnára fekteti a fejét. Én is ezt teszem, így összeér az

arcunk. – Először is, Kack.

– Hmmmm. Nem is tudom.

– Szerintem egész menő. Úgy hangzik, mintha valakit mellkason vágta volna.

– Úúú, nem tudtam, hogy ilyen erőszakos vagy.

A kezével a levegőbe hasít.

– Jól vigyázz, King!

– Azt hiszem, ezt még azelőtt kellett volna mondanod, hogy beléd estem.

– Ja, hát, jobb később, mint soha, nem? Oké, készen állsz a következőre?

– Jöhet.

– Szerintem ez tetszeni fog...

– Nézzenek oda, mennyire előkészítetted, csak mondd el!

– Oké, készülj...

– Felkészültem.

– Jate.

– Erre kellett felkészülnöm?

A karomba öklöz.

– Túl rövidek a neveink bármi menőhöz. Mintha te tudnál jobbat.

Átgondolom a lehetőségeket.

– Igazad van. Csak ez a kettő van.

– Megmondtam.

– Megmondtad.

– Legközelebb hallgass a barátnődre, Jack Attack!

– Legközelebb – ismétlem. – Legközelebb.

Micsoda gyötrellem, micsoda iszonyat

Rémülten ébredek, a takaró, a lepedő után kapkodok. A falon lévő órára nézek, de túl sötét van a szobában, az egyetlen fényforrás Kate infúziója, így nem tudom kivenni az időt. Kate mellettem fekszik, nekem háttal. És nem tudnám megmagyarázni, de valahogy valami másnak tűnik. Mintha új terepen lennék. Ismeretlen helyen.

– Kate! – szólítom meg halkán.

Semmi válasz. Csak az infúzió zúgása, a karjába áramló folyadék hangja hallatszik.

– Kate! – ismétlem, a kezemet a vállához érintve. Hűvös a bőre.

– Kate! – suttogom a fülébe, és finoman megrázom.

Próbálom meghallani a légzését, de a sajátomtól semmit nem hallok.

– Kate! – mondom még egyszer.

Felülök.

Mély levegőt veszek.

És ekkor pillantom meg.

A kórházi tálcán egy Cap'n Crunch-doboz csillog.

És aztán sírva fakadok.

És aztán nevetek.

Aztán végre megtörténik...

Sívetek.

Sívetek.

Majdnem vége

Oké.

Most, hogy már tudod, hogy Kate és Jack túléli, őszinte leszek.

Nem csak ez a négy visszaugrás volt.

Ezek inkább sok másik ismétlésnek a keverékei.

Három tucat után már nem számoltam tovább.

Még mindig nem tudnám elmondani, miért történt mindez. És még ha tudnám is, a válasz valószínűleg nem lenne túl kielégítő. Olyan ez, mint az a Szezám utcai történet, *A könyv végén rejlő szörny*. Mikor már másodjára, harmadjára, negyedjére olvasod, és előre tudod, hogy csak Grover van a végén, attól még ugyanolyan izgalmas, érted?

Annyit azért elmondhatok, hogy *mindent* próbáltam. Volt, amit háromszor is.

Néhányszor próbáltam nem tenni semmit.

Néha túl fáradt, túl szomorú voltam, túlságosan elkéstem.

Olyan volt, mint túrni a világ legrosszabb másnaposságát. De nem számít, milyen szorosan hunyod le a szemed, mennyi vizet iszol, vagy mennyit imádkozol, hogy valaki állítsa meg ezt a folyamatos forgást, nem múlik el.

A fejedben tomboló, fülsiketítő kétely.

A rettegés, ami minden alkalommal gyomorszájon vág.

Nem gondoltam, hogy valaha sikerül.

És nem akartam, hogy ezt az egészet végig kelljen nézned.

Végignézni, ahogy újra és újra elbukok.

Végignézni, ahogy Kate újra és újra meghal.

Senkinek nem kéne ezt ennyiszer átélnie.

De leginkább csak hálás voltam az időért, amit vele tölthetek, és azon tűnődtem, hogy ha és amikor ez az egész (bármilyen is ez) véget ér, vajon azzal nekem is végem-e.

Azt hiszem, azért mondom el neked mindezt, mert nem akarom, hogy félreértsd a történetet. Mert fontos megértened, hogy én nem vagyok valami hős.

Nem mentettem meg Kate-et.

Nem volt szüksége megmentésre.

Inkább ő mentett meg engem.

Megtanította nekem, hogy a *majdnem* nem feltétlen rossz dolog.

Próbálkozhatsz, amennyit csak akarsz – kiaknázhatsz minden lehetőséget –, néha még ez sem lesz elég.

De a *majdnem* azt jelenti, hogy ott voltál. Hogy megtettél minden tőled telhetőt.

Végül a legkisebb döntések számítanak a legtöbbet.

A látszólag jelentéktelen döntések, amiket nap mint nap hozunk.

Hogy őszinték vagyunk a szeretteinkkel és önmagunkkal.

Hogy elengedjük a dolgokat, amikre nincs befolyásunk, és értékeljük azokat, amikre van.

Néha nehéz észrevenni, mennyit jelentenek ezek a dolgok.

De összeadódnak.

Ezek jelentenek mindent.

Hidd el annak, aki látta a jövőt!

Vége, de most már tényleg

– Biztos nem bánják a szüleid, hogy itt vagyok? A házukban? A hálósobádban? – kérdezem.

– Ezt kicsit későn kérdezed – mosolyog Kate. – De nem. Szerintem csak örülnek, hogy boldog vagyok.

Kate gyerekkori takarója körénk fonódik, eltakarja a hasát, a lábait, a lábfejemet, a csípőnkénél köt össze minket. Fogva tart a tekintetével. Hozzám olyan közel veszi a levegőt, hogy érzem a fodormenta ízét. Pislogok, de csak egy másodpercre hunyom le a szemem. Nem akarok semmiről lemaradni.

– Gondoltad volna valaha, hogy itt leszünk? – kérdezi.

– Álmodoztam róla. De hazudnék, ha azt mondanám, hittem benne, hogy tényleg megtörténhet – mondom.

– Azt hiszem, engem ez ijesztett meg. Azt hiszem, én tudtam.

– Azt hiszem, gyönyörű vagy. Én ezt tudom.

– Elég! Elpirulok.

Végigsimítok a lapockáján.

– A sötét bőrűek nem szoktak elpirulni.

Felnevet. Gyönyörű, mélyről jövő nevetéssel, amibe beleremeg az ágy.

– Miért ne pirulnánk el?

Az én orcám is égni kezd – talán mégis szoktunk.

– Mármint, nem láthatóan.

A fejét ingatja. Felkönyököl, még mindig a szemembe néz.

– Tudom, hogy értetted, süsü. Csak szeretlek néha megizzasztani.

– Ööö, küldetés teljesítve. – Végigfuttatom az ujjam az orcáján. Ott fekszünk, csendben. Hallom, ahogy megmozdul az óramutató egy távoli falon. Aztán eltelik még egy perc. – Szóval? Nem mondod meg?

– Micsodát?

– El szoktunk pirulni?

– Épp rám nézel, Jack King. Mondd meg te! El szoktunk?

Még egy pillanatig tanulmányozom. Aztán nem bírok többet várni, odahajolok, és megcsókolom a homloka alatti részt, a szemei között. A szemhéjai rebbenését az arcomon érzem.

Szorosan összecsupja a szemét, mint az öklét szokta az ember, mintha egy álmod próbálna visszanyerni. Azt mondja:

– Szerintem az elpirulást nem látni kell. Ez olyasmi, amit csak érzel.

És bár nem látja, én bólintok.

– Érzem, Kate. Az egészet. Érzem.

– Gyere ide! – mondja már nyitott szemmel, szélesen kitárt karokkal.

– Nem hinném, hogy ennél közelebb tudok menni – mondom, pedig szeretnék, pedig mást sem akarok, mint közelebb lenni hozzá.

– Dehogynem tudsz. – Az arcához húzza a fejem. – Látod?

Igaza van.

És látom.

– Tudod, mit szeretek a feketékről szóló családi filmek végében? – kérdezem.

– Ha bárki más kezdeményezné így a beszélgetést, az gyanúsan rasszista irányba vezetne, de felkeltetted a kíváncsiságomat. Folytasd, kérlek!

– A táncolást. Szinte mindig van valami nagy buli – mondjuk, egy

esküvő vagy családi összejövetel, vagy valami. És miután végre mindenkinek sikerült elrendezni, amit el kellett, amikor mindenki érzi a szeretetet, egy nagy légi felvételtől láthatjuk, ahogy mindenki ott sasszézik vagy vonatozik. Szeretem az elképzelést, hogy minden így ér véget. Boldog, mosolygó emberekkel, akik csak táncolnak.

Olyan rosszallóan rázza a fejét, ahogy kiskutyákra szokás, akik bájos módon tettek rossz fát a tűzre. Felnevet.

– Ez nekem is tetszik – mondja. – Nekem is.

Előveszi a telefonját, bekapcsolja a Bluetooth hangszórót. Kirángat az ágyból, néhány gyűrött ruhát és tankönyvet odébb rúgva tisztává teszünk egy helyet a padlóján. Kézen fogjuk egymást, és csak rázzuk a másokra a fejünket.

– Szabad egy táncra? – kérdezem.

Pukedlizik, én térdet hajtok, és táncolunk.

– Hé, csak hogy tudd, én annyira nem szeretlek. Egyáltalán nem – mondja Kate kissé lihegve, mert nem tudjuk abbahagyni a táncolást. Senki és semmi kedvéért. Még furcsa, szívből jövő kinyilatkoztatások kedvéért sem.

Vigyorgok.

– Én se szeretlek téged. Csak hogy tudd te is.

– Remek – mondja, egy olyan mozdulattal kísérve, mintha horgászna, és éppen egy gyilkos bálnát kapott volna horogra. – Reméltem, hogy ugyanígy érzel.

– Remek – ismétlem, miközben bemutatom az *állványzatról mosom az ötvenhatodik emeleti ablakot* nevű mozdulatomat. Oké, ezt csak kitaláltam. Mármint a nevet, nem a mozdulatot. Az állandó elem a repertoáromban.

És folytatjuk a táncolást, Kate és én. Úgy tekereg a testünk, ahogy nem kéne, sok-sok robotmozdulat, egy kis forgás itt, helyben futás ott, csak hogy az se maradjon ki.

Tehát nem, nem táncolunk *jól*.

Még csak nem is félig-meddig elfogadhatóan.

Nem lennél lenyűgözve.

Nem néznének meg egy buliban – legalábbis biztos nem jó értelemben.

De kérjük azt a légi felvételt, a fenébe is!

Mert táncolunk, baszki.

Köszönetnyilvánítás

Köszönöm a két legfantasztikusabb embernek a bolygón és azon túl is: Brooklynnak és Kennedynek. Brooklyn – annyira művészi és vicces vagy. De, ami ennél fontosabb, hogy neked van a legnagyobb szíved, amivel valaha találkoztam. Soha ne hagyd hátra a nagy érzéseket! Kennedy, sosem leszel magasabb nálam, bármit mondanak is az orvosok. De tudom, hogy a lehető legjobb dolgokban fogsz felülmúlni. Mindketten nap mint nap inspiráltok, hogy jobb legyek, mint tegnap voltam. Köszönöm, hogy szerettek, hogy megtanítottatok, mit jelent valakit feltétel nélkül, a végtelenségig szeretni.

Köszönöm Pamnek. Fhú. Annyi örültségen mentünk keresztül, de mindig túljutottunk rajtuk (*Volt már hidegebb*). Sok nevetés, könnycsepp és emlék köt minket össze. Köszönöm a rendületlen szeretetedet, és hogy nem hagytál elszállni magamtól. Hogy minden filmen elalszol. Köszönöm az összes kosztümössorozatot-, illetve az *Élet a világ végén* – *A kifutó* – *Top chef*-maratonunkat. Semmin nem változtatnék. Remélem, te sem. Örökké a tiéd, P.

Köszönöm a világ legjobb testvérének, Allisynnek. Rengeteg mindenben mentünk keresztül, de együtt mentünk keresztül rajtuk. Kösz, hogy beköptél, mikor világgá akartam menni. Egyébként sajnálom, hogy sosem lehet olyan minirendszámod rajta a neveddel, mert anyu különlegesen akarta betűzni a nevedet, de hé, nem az ilyen bolondos emléktárgyak a legfontosabbak, igaz? De

most komolyan, csak szeretném, hogy tudd, mikor végre elmegyek innen, te kapod a... SEMMIT! (Hahaha.) De addig is folytassuk a világhatalomra törő terveink szövögetését.

Greyson, előbb-utóbb sikerülni fognak azok a hullámok, csak folytasd a fészülködést! Én hiszek benned, hehe. Kösz, hogy a lehető legjobb unokatestvér vagy, mindig türelmes és kedves és oltalmazó. Elképesztő vagy. Folytasd a dobolást, haver!

Anyu, apu, veletek kezdődött ez az egész. Anyu, köszönöm, hogy elültetted bennem a szavak szeretetét, hogy egyik könyvet adtad a kezembe a másik után, hogy felolvastál nekem, hogy elolvastad az összes történetemet, hogy átsegítettél az élet nagy dolgain. Nélküled nem létezne ez a könyv (csakúgy, mint én!). Apu, kösz, hogy pragmatikus vagy, és rávettél, hogy gondoljak bele olyanokba, mint hogy miből tartsam el magam, és hogy kiskoromtól kezdve emlékeztetted, hogy átgondolt tervezés nélkül bizony a gyerekek is tönkremehetnek anyagilag. És kösz, hogy szurkolhattam Michael Jordannek és a Bulls-nak a Cavaliers-meccseken. Mindkettőtöket szeretlek, örökké.

Beth Phelan, te vagy a legjobb ügynök a világon. Néha azért történnek dolgok, mert a csillagok is úgy akarják, de máskor egész galaxisok akarata érvényesül. Köszönöm, hogy a *kezdet* kezdetétől hittél bennem. Köszönöm az összes beszélgetésünket, a könyvről és egyébként. Hogy tudtad, mikor szükséges húzni, és mikor engedni. A biztos kezdet és bölcs (meg vicces) szavaidat. Minden Twitterverzum minden ötletéből örülök, hogy az enyémet találtad meg. Komolyan, nagyon hálás vagyok, amiért megalkottad a #DVPit-et, hangot adtál a kisebbségeknek, amiért a diverzitás bajnoka vagy. Csak így tovább – még jó sok dolgunk van. Csak semmi nyomásgyakorlás! De azért VAN NYOMÁS, hehe! ☺

Ben Rosenthal. Mit is mondhatnék? Zseniális szerkesztő vagy, de

még jobb ember. Mindig pozitív, folyton bátorító. Köszönöm, hogy a kezdettől hittél ebben a könyvben. Talán azért van, mert mindketten közép-nyugati kölykök vagyunk, vagy mert mindketten olyan sportcsapatoknak adtuk a szívünket, amik folyton csalódást okoznak, de szerintem jól megértjük egymást, papíron és azon kívül is. Hogy én is a szerkesztők nyelvét használjam: maradjunk *autentikusak*, hehe.

Különleges köszönet Mabel Hsunak az éleslátásáért, hasznos megjegyzéseiért és a hajlandóságáért, hogy MINDEN kérdésre válaszoljon. És amiért megérti, hogy üzenetben drámázni a LEGROSSZABB.

Nagyon köszönöm Katherine Tegennek – nem is tudom elképzelni, hogy máshol jelenjen meg az első könyvem. Erin Fitzsimmonst és a fantasztikus dizájnait is meg kell említenem, köszönöm, hogy nem engedték! Köszönet Allison Brownnak, Emily Radernek, Gina Rizzónak, Audrey Diestelkampnak és Megan Gendell segédszerkesztőnek – rengeteget jelentett a hozzájárulásotok a könyvhöz.

Köszönöm Rachel Pettynek, hogy megértette ezt a történetet, meg úgy általában, hogy ilyen menő. És köszi, hogy azt hihettem, én nevezhetem el az ikreket, hehe. Köszönet az UK Macmillan csodás csapatának, ti vagytok a legjobbak!

Köszi, Gemma Cooper, a lelkesedést és fáradhatatlan támogatást, hogy mindent elmagyaráztál, és hogy hősként bonyolítottál óceánon átívelő konferenciahívásokat!

Sok-sok köszönet mindenkinek a Bent Ügynökségnél a kemény munkájukért és az alügynököknek, akik elintézték, hogy ne csak anyukám olvashassa el ezt a könyvet. Külön köszönet Victoria Capellónak a szorgalmáért és a színpalak mögötti hőstettekéért.

Köszönöm Stephanie Singletonnak – azt mondják, ne a borítójáról

ítéld meg a könyvet, de ha a te munkád szerepel egy kötetben, akkor ezzel egyáltalán nem értek egyet.

Köszönöm a lelkes támogatást a Gallt&Zacker fantasztikus csapatának, valamint hogy otthon érezhettem magam.

Sok szeretetet küldök az eredeti csapatomnak és otthoni barátaimnak, akik mindig ott voltak nekem: Tony – haver, a sitcomunk még mindig vicces, bárki bármit mond. *Annyira... magas vagy*. Des – kevesen értenek meg engem annyira, mint te, ami megijesztheti a többieket, hehe. Drew – nem érdekel, mit mond Des, folytasd a fényképezést. Scales – a „kisöcsém”, ha esik, ha fúj; köszí, hogy hozol nekem sütit, és hogy szóról szóra továbbítod az üzeneteket, mindegy, miről szólnak. Anthony – tesó, nélküled nem tudom elképzelni az ápolóképzőt, továbbra is dolgozzunk okosan, nem keményen, hehe. Ariana – te ott voltál, mikor ez a történet még csak egy ötlet volt. Ha valaha lenyűgöző sminkre van szükségem, tudom, hova menjek. Köszí a sok nevetést és a legjobb sorozatajánlókat. *Utálom*, hehehe.

Köszönöm Tiffany J-nek a hosszú beszélgetéseket, a lelkesítőeket és a többit is, köszí, hogy mindig számíthattam rád – tudod, hogy én ugyanúgy támogatlak. LB4L.

Köszönöm Angie T bölcs tanácsait és végeláthatatlan bátorítását, hogy mindig őszinte, és hogy a legjobb filmekben dolgozik, hehe – mindent megérdemelsz, ami jutott neked.

Nagy köszönet az Idióta Okos Kölyköknek: a NASA-nál ismertük meg egymást, és azóta egyre feljebb törünk (pont, mint a rakéták). Drew – nem ismerek rajtad kívül senkit, aki szívesen végigolvasná a szörnyű, félkész történeteimet. Köszönöm a beszélgetéseket, hogy alhattam nálad, hogy írónak neveztél. Jesse – tizenöt éves korod óta képes vagy rendes szakállat növesztetni (irigykedek), de sose hagytad, hogy ez a fejedbe szálljon, hehe. Kösz a vicceket és a hitet,

testvér. Khadijah, író húgom, kevesen értik olyan jól az írott szó hatalmát, mint te – tartsd meg ezt a lángot! Szükségünk van rá, nekünk és a világnak egyaránt. Karen, mindig egyenes, de közben annyira nyílt és pokoli gondoskodó vagy – köszí, hogy munkáddal egyben tartottad a csapatot, Rhode Island szerencsés, hogy ott vagy! És Amma, hugim és örök haverom, köszí, hogy végighallgattad az irodalmi cselszövéseimet, és biztosítottál róla, hogy mindez nem csupán egy lehetőség. Magasan te vagy a legkedvencebb művészem. A rohanó élet... a nappaliban táncolni a *Little Boxes*ra... ez mind örök. Egyébként Kwame, bármikor újra és újra felolvasnám neked ugyanazokat a meséket, kishaver.

Nagy tapsot érdemel még a Szemetes Írók Klubja: Ashley (testhezálló, hogy ugyanaz az ügynökünk, hiszen szinte ikrek vagyunk!), Mark, Patrice, Kwame, Zoraida, Jalissa és Saraciea. Ti vagytok a legjobbak, *mém* mondom! Wakanda örökké! És külön Szemetes hála Nicnek és Dhonielle-nek, akik mindent tudnak, és ennek megfelelően osztanak meg dolgokat.

Köszönet a Beoples család támogatásáért és humoráért. Lenyűgöz a tehetségetek és nagylelkűségetek.

Köszönöm a következő tanároknak, hogy szinte irracionális módon hittek a bennem rejlő lehetőségekben. Elsőként Mrs. Bennettnak, a harmadikos tanáromnak (ebben az évben derült ki, hogy szemüvegre van szükségem), aki biztosította anyukámat és engem, hogy bennem megvan az a bizonyos valami. Ms. Johnsonnak, aki felsőben bemutatta nekem a Power of the Pen ösztöndíjprogramot, Bruce Weiglnek, aki meglátott bennem valamit, amit még én magam sem láttam, és ezt éveken át újra meg újra elmondta nekem, dr. Rachel Carnellnek, aki a valaha volt egyik legjobb ajánlólevelet írta meg (ez a levél nehéz időközön segített át), köszönöm, és Sheila Schwartznak, aki esélyes, hogy a legjobb tanár,

akit a Cleveland Állami Egyetem valaha látott, de az biztos, hogy a leginspirálóbb. Ő szerezte meg nekem az első ösztöndíjamat, pedig a legvacakabb írásaimat olvasta, és ezt mind könnyörületességgel és eleganciával tette – nyugodjék békében.

Köszönet a Mojo'snak a legjobb kávéért egész Ohióban, de azért is, hogy soha nem dobtak ki. Sok kávézó mellett hajtottam el, hogy eljussak hozzátok. Királyok vagytok.

Köszönet minden könyvtárnak, amiért menedékhelyet nyújtanak és reményt adnak.

Köszönet Cleveland városának, amiért felnevelt, erőt adott, amiért otthonomnak nevezhetem. Sok szarral kell megküzdenünk, de nem adjuk fel. Cleveland a világ ellen, mindig.

Köszönet a Szeretetnek. Fenébe is, minél több kell belőled. Kérlek, maradj még sokáig.

Köszönet az Életnek. Talán nem a hagyományos módon jutottunk el ide, de a francba a hagyománnyal, ugye?! Anélkül is idejutottunk.

Köszönöm minden barátomnak és családtagomnak, akiket nem említettem név szerint – nem feledkeztem meg rólatok. A szívemben hordozlak titeket.

Köszönöm Papónak és Elaine néninek, szívesen elcserélném ezt a történetet még egy veletek töltött percre, de ezeken az oldalakon továbbéltek.

És Jack, Kate, Franny és Jillian – köszönöm a szavaitokat. De főleg azt köszönöm, hogy emlékeztettetek: soha senki nem hal meg igazán.

Justin A. Reynolds

dolgozott már kártevőirtóként, éjszakai biztonsági őrként, acélműben takarítóként, gyakornokként a NASA-nál, árult felsőkategóriás csaptelepeket, és rakott le padlászőnyeget. Legutóbb a diplomás ápoló címet szerezte meg, de aztán sztetoszkóp helyett tollat ragadott – úgy gondolja, mindkét eszköz a szív rejtelmeire ad választ. A családjával Ohio északkeleti részén él, ahol van hó, és ami otthont ad az Erie-tónak és a *Lovagok* nevű sportcsapatnak. Az *Opposite of always* – Az örökkévalósággal szemben az első regénye.

Méltatások

„Csak wow.”

– *Ellie, amazon.com*

„Az egyik legjobb szerelmi történet, amit valaha olvastam.”

– *Angie Thomas, A gyűlölet, amit adtál szerzője*

„Olvasd el, aztán olvasd el újra, aztán szorítsd magadhoz!”

– *Becky Albertalli, a Simon és a homo sapiens-lobbi szerzője*

„A feleségem szerint még egy könyvet sem olvastam el ilyen gyorsan.”

– *Paco, amazon.com*